

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání dne 16. června 2016, o dovoláních obviněných 1. JUDr. Miloše Almásyho, nar. [REDAKCE] Slovenská republika, bytem [REDAKCE], 2. Ing. Eduarda Slaniny, nar. [REDAKCE] bytem [REDAKCE], 3. Radoslava Petra, nar. [REDAKCE] bytem [REDAKCE], 4. Mgr. Lubomíra Mokrého, nar. [REDAKCE] bytem [REDAKCE], 5. Ing. Romana Veleckého, nar. [REDAKCE] bytem [REDAKCE], 6. Bc. Milana Vítka, nar. [REDAKCE] bytem [REDAKCE], 7. Mgr. Romana Procházky, nar. [REDAKCE] bytem [REDAKCE], 8. Ing. Bc. Petra Křípského, nar. [REDAKCE] bytem [REDAKCE], 9. Jaromíra Šálka, nar. [REDAKCE] bytem [REDAKCE], a 10. Zdeňka Olaha, nar. [REDAKCE] zemřelého dne [REDAKCE] posledně bytem [REDAKCE], která podali proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 5. 3. 2015, sp. zn. 1 To 73/2014, v trestní věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 1 T 12/2012, **t a k t o :**

I.

Podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. se **z r u š u j í** rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 5. 3. 2015, sp. zn. 1 To 73/2014, pokud jím bylo zamítnuto odvolání obviněného Ing. Bc. Petra Křípského, a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2014, sp. zn. 1 T 12/2012, ohledně obviněného Ing. Bc. Petra Křípského v odsuzující části.

Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se zrušují také další rozhodnutí na zrušené části obou rozsudků obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Krajskému soudu v Brně **p ř i k a z u j e**, aby věc obviněného Ing. Bc. Petra Křípského v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

II.

Podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. se dovolání obviněných Mgr. Lubomíra Mokrého a Mgr. Romana Procházky **o d m í t a j í**.

Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání obviněných JUDr. Miloše Almásyho, Ing. Eduarda Slaniny, Radoslava Petra, Ing. Romana Veleckého, Bc. Milana Vítka, Jaromíra Šálka a Zdeňka Olaha **o d m í t a j í.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2014, sp. zn. 1 T 12/2012, byli obvinění uznáni vinnými, že:

1) Ing. Eduard Slanina v přesně nezjištěném období závěru roku 1999 do 4. 9. 2000 nabídl v prostorách zastavárny v Kuřimi na ul. Tyršova 190 Miroslavu Kratochvilovi, nar. 23. 12. 1968, že za částku 800 000 Kč ovlivní blíže nezjištěné trestní řízení proti Miroslavu Kratochvilovi a Robertu Krčmářovi, nar. 14. 11. 1975, v jejich prospěch, ač toto neměl v úmyslu, přičemž uvedenou částku následně obžalovaný Ing. Eduard Slanina od Miroslava Kratochvila a Roberta Krčmáře převzal v Brně u hotelu Brno – Boby centrum, Sportovní 2. Po uplynutí několika dalších měsíců pak k obdobnému požadavku obžalovaného Ing. Eduarda Slaniny, vysloveného ve stejném úmyslu a týkajícího se stejného případu, Miroslav Kratochvil a Robert Krčmář předali v prostorách před zastavárnou v Kuřimi na ulici Tyršova 190 požadovanou částku 400 000 Kč;

2) JUDr. Miloš Almásy v přesně nezjištěném období let 2000-2001 jako příslušník PČR, SJMK, SKPV, OHK Brno, nabídl na blíže nezjištěném místě v Brně Pavlu Vimrovi, nar. 9. 6. 1955, že za částku 300 000 Kč ovlivní v jeho prospěch trestní řízení vedené proti jeho osobě u téhož útvaru PČR pod KVJM:74/21-2000A1, v němž vystupoval jako vyšetřovatel, což Pavel Vimr akceptoval a následně obžalovanému JUDr. Miloši Almásymu požadovanou částku vyplatil;

3) JUDr. Miloš Almásy a Radoslav Petr v přesně nezjištěném období let 2000-2002 v rodinném domě v blíže nezjištěné čtvrti města Brna, požadovali po Gabrielu Beláčkovi, nar. 16. 10. 1975, občanu Slovenské republiky, dlužné finanční prostředky takovým způsobem, že tomuto nejprve nadávali, poté vyhrožovali újmou na jeho životě a zdraví a následně ho obžalovaný Radoslav Petr bodl nožem do stehna pravé nohy, a obžalovaný JUDr. Miloš Almásy Gabrielu Beláčkovi přiložil pistoli k hlavě a k ústům a vyhrožoval, že ho zastřelí. Následně obžalovaný Radoslav Petr využívaje atmosféry použitého násilí přikázal Gabrielu Beláčkovi, aby odevzdal všechny věci, které u sebe měl, přičemž po jejich prohlídce mu obžalovaní věci vrátili, vyjma mobilního telefonu, který si ponechali;

4) JUDr. Miloš Almásy

- v přesně nezjištěném období roku 2002 nabídl prostřednictvím Mgr. Petra Michka, nar. 1. 12. 1973, v kanceláři společnosti Brněnská správcovská, a. s., v Brně na ulici Vinařská 3 Stanislavu Pražanovi, nar. 13. 6. 1951, policejní materiály, a to vztahovou analýzu týkající se prověřování společnosti LIHO Křižanov, spol. s r. o., s vyznačením vazeb a kontaktů osob majících vztah k šetřenému subjektu, a další blíže nezjištěné policejní materiály, včetně

přepisů telefonních hovorů zájmových osob, a za tyto materiály požadoval a následně i obdržel od Stanislava Pražana částku 500 000 Kč,

- v přesně nezjištěném období roku 2002 nabídl prostřednictvím Mgr. Petra Michka, nar. 1. 12. 1973, v kanceláři společnosti Brněnská správcovská, a. s., v Brně na ulici Vinařská 3, Radomíru Vybíralovi, nar. 12. 11. 1958, policejní materiály, a to vztahovou analýzu týkající se prověřování společnosti LIHO Křižanov, spol. s r. o., s vyznačením vazeb a kontaktů osob majících vztah k šetřenému subjektu, a dále policejní lustraci Radomíra Vybírala a za tyto materiály požadoval a následně i obdržel od Radomíra Vybírala částku 120 000 Kč;

5) Mgr. Lubomír Mokřý v období od srpna 2002 do srpna 2003 v Brně, jako vedoucí oddělení Inspekce ministra vnitra poskytl JUDr. Miloši Almásymu informaci o tom, že probíhá prověřování jeho osoby tímto orgánem ve věci vedené po č. j. IN-61/05-TR-2002 pro podezření ze spáchání trestného činu podvodu dle § 250 odst. 1, 4 tr. zákona, a to včetně skutečnosti, že byly vydány Okresním soudem Brno-venkov příkazy k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu v souvislosti s jím používanými telefonními čísly, přičemž za toto obdržel od JUDr. Miloše Almásyho částku 120 000 Kč a takovým jednáním zcela zmařil účel tohoto prověřování;

6) Ing. Eduard Slanina dne 13. 7. 2003 na ulici Bezručova čtvrt' č. 1120, v bytě č. 5 v Kuřimi, jakožto příslušník PČR KŘ, SKPV, OHK Brno, požadoval po Miroslavu Kratochvilovi finanční částku 10 000 000 Kč, jakožto podíl na údajném obchodu Miroslava Kratochvila za 100 000 000 Kč, a to pod hrozbou trestního stíhání jeho osoby pro blíže nezjištěnou údajnou trestnou činnost, což Miroslav Kratochvil odmítl;

7) JUDr. Miloš Almásy v přesně nezjištěném období let 2003-2004 nabídl na blíže nezjištěném místě v Brně MUDr. Václavu Jodránovi, že za blíže nezjištěnou částku (nejméně však 220 000 Kč) ovlivní trestní řízení vedené proti jeho osobě pro trestný čin podvodu dle § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákona orgánem PČR MŘ, SKPV, OHK Brno pod ČTS:679/OHK-TČ-2-2002, v jeho prospěch, ač toto neměl v úmyslu, přičemž jako záruku na slíbené finanční prostředky MUDr. Václav Jordán vystavil dne 25. 10. 2003 směnku na 70 000 Kč a dne 21. 1. 2004 směnku na 150 000 Kč, které obžalovaný převzal;

8) Ing. Eduard Slanina v létě či na podzim roku 2004 jako příslušník PČR KŘ, SKPV, OHK Brno, nejméně ve dvou případech v restauraci Sport bar na ulici Palackého v Brně, řešil s Lumírem Šindelářem, jakým způsobem ovlivnit ve prospěch tohoto prověřování trestních oznámení věřitelů společnosti Agrostav Hustopeče, a. s., Havlíčkova 28, Hustopeče u Brna, vedené u orgánu PČR, SJMK, SKPV, OHK Brno pod PJM-69/OHK-25-2005, a to za úplatu v blíže nezjištěné výši, když k tomuto účelu zajišťoval obžalovaný Ing. Eduard Slanina ještě v prvním pololetí roku 2005 ze spisového materiálu, na jehož tvorbě se i sám jakožto policejní komisař od 27. 1. 2005 do 27. 5. 2005 podílel, důkazní materiály;

9) JUDr. Miloš Almásy v měsíci červnu 2005 v AK JUDr. Světlany Žabenské v Brně, Drobného 48, nabídl JUDr. Světlaně Žabenské, že za finanční částku 200 000 Kč ovlivní trestní řízení vedené proti ní a jejímu klientovi Ing. Aleši Novákovi u téhož útvaru pod PJM-268/OHK-21-2005, v jejich prospěch, ač toto neměl v úmyslu, přičemž JUDr. Světlana Žabenská v konečném důsledku nabídku stejně neakceptovala;

10) Mgr. Stanislav Dobrovolný (pozn. dovolání nepodal) dne 3. 8. 2005 od 12:30 hodin v Brně na ulici Kobližná v restauraci Charlies slíbil Mgr. Tomáši Rotreklovi, policejnímu

komisaři Útvaru odhalování nelegálních výnosů a daňové kriminality, SKPV, PČR, Expositura Brno, který v té době zpracovával trestní spis ČTS: FIPO-30/BR-ND-2005, jenž se týkal mimo jiné podezření Ing. Salema Ali Ahmada Mohameda ze spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 4 tr. zákona, částku 600 000 Kč, pokud v uvedené trestní věci nepovede nadále šetření, které by směřovalo k obvinění Ing. Salema Ali Ahmada Mohameda, což Mgr. Tomáš Rotrekl odmítl;

11) JUDr. Miloš Almásy v prosinci roku 2005 v obci Žebětín nabídl Mgr. Petru Michkovi, že za částku 2 000 000 Kč ovlivní trestní řízení vedené Útvarem odhalování nelegálních výnosů a daňové kriminality SKPV, PČR, pod ČTS: FIPO-3/ND-2005, v jeho prospěch, což neměl v úmyslu, přičemž Mgr. Petr Michek toto neakceptoval a následně na přelomu roku 2005-2006 na bližší neznámém místě v Brně nabídl Mgr. Petru Michkovi, že za částku 1 000 000 Kč zajistí, aby nebyl v trestní věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 70 Nt 3760/2005 opětovně omezován na svobodě, což rovněž neměl v úmyslu, přičemž na tuto nabídku Mgr. Petr Michek rovněž nepřistoupil;

12) Ing. Bc. Petr Křípský v době od 7. 12. 2005 do 20. 10. 2006 v Brně a v Uherském Hradišti opakovaně nutil Igora Kadlčíka v rámci prověřování jeho možné trestné činnosti vedené pod ČVS: PJM-748/OHK-21-2005, v níž vystupoval jako policejní komisař OHK, SKPV, PČR, SJMK Brno, pod pohrůzkou vazebního stíhání jeho osoby, k vyplacení 900 000 Kč, jakožto dlužné částky společnosti Globtrans Trade, s. r. o. Ostrava, což Igor Kadlčík následně učinil a uvedenou částku dle požadavku uhradil;

13) Bc. Milan Vítek dne 8. 4. 2006 v Brně na Brněnské přehradě, před restaurací Prýgl bar, nabídl Samanu El Talabanimu, že zaplatí-li bližší neurčeným osobám z řad policie a státního zastupitelství částku 3 000 000 Kč, nebude proti němu zahájeno trestní stíhání za údajnou trestnou činnost z února – března 2005, což Saman El Talabani neakceptoval, přičemž obžalovaný Bc. Milan Vítek věděl, že není v jeho moci ovlivnit výsledek trestního řízení v jím uváděném smyslu;

14) Bc. Milan Vítek počátkem měsíce října 2009 v Brně, u obchodního centra IBC na ulici Příkop, požadoval po Samanu El Talabanim částku 500 000 Kč s tím, že pokud tuto nezaplatí policistovi pplk. Mgr. Tomáši Rotreklovi, tento na něj a na Pavla Komárka podá trestní oznámení a dále tomuto sdělil, že pokud obsah schůzky oznámí orgánům činným v trestním řízení, bude mít on i jeho rodina problémy, což Saman El Talabani neakceptoval;

15) Jaromír Šálek poté kdy, počínaje datem 14. 6. 2006 a následně, obdržel Vlastimil Sehnal na svůj mobilní telefon z různých telefonních čísel anonymních karet výhrůžné SMS zprávy od neznámých osob, týkající se požadavku na zaplacení finančních částek od 2 do 3 milionů korun s podmínkou, že nestane-li se tak půjde jeho rodině o život či o zdraví, sdělil obžalovaný Jaromír Šálek Vlastimilu Sehnalovi v dubnu 2007, že pokud zaplatí bližší neurčeným osobám částku 2 000 000 Kč, nebudou vůči němu použity kompromitující materiály týkající se pozemků v obci Lipůvka, a protože Vlastimil Sehnal nabídku neakceptoval, došlo k odvysílání nahrávky Českou televizí a k následnému prověřování Vlastimila Sehnala orgánem PČR a dále poté, kdy došlo v první polovině dubna 2008 k předání výhrůžného dopisu neznámou osobou synovi Vlastimila Sehnala, Martinu Sehnalovi, jehož obsahem byl požadavek na zaplacení částky 1 000 000 Kč Vlastimilem Sehnalem, nebo s ním spadne jeho sportovní letadlo a poté, kdy došlo dne 23. 7. 2008

neznámým pachatelem k uvolnění několika šroubů levého předního kola osobního vozidla manželky Vlastimila Sehnala, Jany Sehnalové, obviněný Jaromír Šálek oslovil v srpnu 2008 v restauraci U Němců v Brně-Medlánkách Vlastimila Sehnala s požadavkem zaplacení částky 1 000 000 Kč, jinak vůči němu budou použity blíže neurčenými osobami další kompromitující nahrávky, které mu „zlomí vaz“ a v důsledku celé výše popsané situace v prvním týdnu září 2008 předal Vlastimil Sehnal obžalovanému Jaromíru Šálkovi v restauraci U Němců v Brně-Medlánkách požadovanou částku 1 000 000 Kč za přítomnosti dalších dvou nezjištěných mužů, přičemž za několik dnů obžalovaný Jaromír Šálek jmenovaného opětovně kontaktoval s požadavkem na vyplacení částky 200 000 Kč a s odůvodněním, že se ve věci také angažoval, kteroužto částku Vlastimil Sehnal obžalovanému v místě jeho bydliště z důvodu výše popsaných rovněž předal;

16) JUDr. Miloš Almásy a Ing. Roman Velecký po vzájemné domluvě v přesně nezjištěném období roku 2007, kdy Ing. Roman Velecký jako příslušník PČR, SJMK, SKPV, OHK Brno zpracovával pod č. j. PJM-493/OHK-23-2006 trestní spis týkající se podezření Ing. Petra Kubu ze spáchání trestného činu zneužívání informací v obchodním styku dle § 128 odst. 2 tr. zákona, a trestného činu podvodu dle § 250 odst. 1, 4 tr. zákona, oslovil obžalovaný JUDr. Miloš Almásy před budovou sídla společnosti Winston International, a. s., se sídlem Brno, Hudcova 78b, opakovaně Ing. Petra Kubu s tím, že za částku 1 000 000 Kč ovlivní toto trestní řízení v jeho prospěch, což Ing. Petr Kuba odmítl. Následně byl na Ing. Petra Kubu vyvíjen nátlak neznámými osobami v podobě slovních výhrůžek a najíždění vozidlem, čemuž Ing. Petr Kuba posléze podlehl a v sídle společnosti Brněnská správcovská, a. s., Brno, na ulici Vinařská 3, se na konci roku 2007 setkal s oběma obžalovanými a s ujištěním JUDr. Miloše Almásyho, že předá-li částku 500 000 Kč, bude celá kauza odložena, prostředky v této výši JUDr. Miloši Almásyemu předal. Následně pak v průběhu první poloviny roku 2008 na schůzce vyžádané obžalovaným JUDr. Milošem Almásyem na téže místě, tento již nad rámec vzájemné domluvy s obžalovaným Ing. Romanem Veleckým sdělil Ing. Petru Kubovi, že pokud by o výše popsané události s někým hovořil, pak by se jednání vůči jeho osobě opakovalo;

17) Bc. Milan Vítek v průběhu let 2007-2010 na různých místech v Brně oslovil Ing. Pavla Kuparowitz s tím, že za částku 2 000 000 Kč ovlivní jeho trestní stíhání vedené orgánem PČR, SJMK, SKPV, OHK Brno, pod PJM-143/TČ-2008-03-KM, v jeho prospěch, což neměl v úmyslu, přičemž Ing. Pavel Kuparowitz v konečném důsledku nabídku stejně neakceptoval;

18) Mgr. Roman Procházka a Bc. Milan Vítek v blíže nezjištěném období léta 2009 až počátku roku 2010 v Brně, v kavárně Patio na ulici Jánská, požádal obžalovaný Mgr. Roman Procházka jako komisař působící v trestní věci Mgr. Petra Michka, vedené u PČR KŘ, PJMK, OHK Brno, pod MRBM-17-106/TČ-2008-83-RP, Libora Sedláka, aby vyřídil Mgr. Petru Michkovi, že za částku 250 000 Kč ovlivní kauzu v jeho prospěch, a s touto nabídkou Libor Sedlák v únoru 2010 obeznámil Mgr. Petra Michka, který však toto neakceptoval, a následně po vzájemné domluvě obou obžalovaných oslovil obžalovaný Bc. Milan Vítek ve dnech 18. 4. 2011, 3. 5. 2011 a 24. 5. 2011, vždy v hotelu International na Husově ulici v Brně, Mgr. Petra Michka s nabídkou v téže trestní věci Mgr. Petra Michka, jejímž obsahem bylo účinkování obžalovaného Bc. Milana Vítky v celé záležitosti způsobem, který zajistí ukončení trestního stíhání Mgr. Petra Michka, a to za částku 200 000 Kč, což Mgr. Petr Michek rovněž nepřijal;

19) Mgr. Lubomír Mokrý v období mezi 22. 9. 2010 a 24. 9. 2010, na blíže nezjištěném místě v České republice, požádal s příslibem blíže neurčené odměny Luděk Hrubý, aby vyhledal Ladislava Göbela a tohoto zbil, k čemuž následně také došlo, když Luděk Hrubý společně s dalšími dvěma nezjištěnými muži dne 24. 9. 2010 zastihl Ladislava Göbela v pizzerii Veronika na ulici Hlavní v Dolních Kounicích, okr. Brno-venkov, a tohoto fyzicky napadl takovým způsobem, že jej udeřil opakovaně pěstmi do obličeje, v důsledku čehož Ladislav Göbel utrpěl tržnou ránu na zevním pravém koutku pravého oka, tržnou ránu o velikosti 1 cm na dolním rtu a odlomení části druhého řezáku vpravo cca 3 mm, tedy povrchní poranění, nicméně s ohledem na charakter a intenzitu útoku mohlo zcela reálně u Ladislava Göbela dojít k poruše zdraví, která by, nikoli jen po krátkou dobu, znesnadňovala jeho obvyklý způsob života a k níž nedošlo pouhou shodou okolností;

20) Zdeněk Olah v období měsíce března až dubna 2011 v hotelu International v Brně požadoval po Mgr. Petru Michkovi, aby nadále před orgány činnými v trestním řízení nevypovídal v neprospěch JUDr. Miloše Almásyho pod pohrůzkou blíže nespecifikované újmy jemu a jeho rodině, a ovlivnění výsledku obžaloby podané Městským státním zástupcem v Brně pod sp. zn. 1ZT 143/2009 u Městského soudu v Brně v jeho neprospěch.

Uvedeným jednáním podle rozsudku krajského soudu obvinění spáchali:

JUDr. Miloš Almásy

- trestný čin přijímání úplatku dle § 160 odst. 2, 3 písm. b) tr. zákona účinného do 30. 6. 2008 (v bodě 2)
- trestný čin vydírání dle § 235 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákona účinného do 31. 8. 2006 (v bodě 3)
- trestný čin loupeže dle § 234 odst. 1 tr. zákona účinného do 31. 8. 2006 (v bodě 3)
- pokračující trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákona účinného do 31. 12. 2009 (v bodě 4)
- trestný čin podvodu dle § 250 odst. 1, 2 tr. zákona účinného do 30. 6. 2006 (v bodě 7)
- pokus trestného činu podvodu dle § 8 odst. 1 k § 250 odst. 1, 2 tr. zákona účinného do 30. 6. 2006 (v bodě 9)
- pokus trestného činu podvodu dle § 8 odst. 1 k § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákona účinného do 30. 6. 2006 (v bodě 11)
- organizátorství trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele dle § 10 odst. 1 písm. a) k § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákona účinného do 31. 12. 2009 (v bodě 16)
- organizátorství trestného činu přijímání úplatku dle § 10 odst. 1 písm. a) k § 160 odst. 2, 4 písm. b) tr. zákona účinného do 30. 6. 2008 (v bodě 16)
- trestný čin vydírání dle § 235 odst. 1, 2 písm. e) tr. zákona účinného do 31. 12. 2009 (v bodě 16)

Ing. Eduard Slanina

- trestný čin podvodu dle § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákona účinného do 30. 6. 2006 (v bodě 1)
- pokus trestného činu vydírání dle § 8 odst. 1 k § 235 odst. 1, 3 tr. zákona účinného do 31. 8. 2006 (v bodě 6)

- trestný čin přijímání úplatku dle § 160 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákona účinného do 30. 6. 2008 (v bodě 8)
- trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zákona účinného do 31. 12. 2009 (v bodě 8)

Radoslav Petr

- trestný čin vydírání dle § 235 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákona účinného do 31. 8. 2006 (v bodě 3)
- trestný čin loupeže dle § 234 odst. 1 tr. zákona účinného do 31. 8. 2006 (v bodě 3)

Mgr. Lubomír Mokřý

- trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) tr. zákona účinného do 31. 12. 2009 (v bodě 5)
- trestný čin přijímání úplatku dle § 160 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákona účinného do 30. 6. 2008 (v bodě 5)
- návod k pokusu přečinu ublížení na zdraví dle § 24 odst. 1 písm. b), § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 146 odst. 1 tr. zákoníku (v bodě 19)

Ing. Roman Velecký

- trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákona účinného do 31. 12. 2009 (v bodě 16)
- trestný čin přijímání úplatku dle § 160 odst. 2, 4 písm. b) tr. zákona účinného do 30. 6. 2008 (v bodě 16)

Bc. Milan Vítek

- pokus trestného činu podvodu dle § 8 odst. 1 k § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákona účinného do 30. 6. 2006 (v bodě 13)
- pokus trestného činu vydírání dle § 8 odst. 1 k § 235 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákona účinného do 31. 12. 2009 (v bodě 14)
- pokus trestného činu podvodu dle § 8 odst. 1 k § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákona účinného do 31. 12. 2009 (v bodě 17)
- pomoc k zvlášť závažnému zločinu přijetí úplatku dle § 24 odst. 1 písm. c) k § 331 odst. 2, 3 písm. b) tr. zákoníku účinného do 30. 11. 2011 (v bodě 18)

Mgr. Roman Procházka

zvlášť závažný zločin přijetí úplatku dle § 331 odst. 2, 3 písm. b) tr. zákoníku účinného do 30. 11. 2011 (v bodě 18)

Ing. Bc. Petr Křipský

- trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákona účinného do 31. 12. 2009 (v bodě 12)
- trestný čin vydírání dle § 235 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákona účinného do 31. 12. 2009 (v bodě 12)

Jaromír Šálek

trestný čin vydírání dle § 235 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákona účinného do 31. 12. 2009 (v bodě 15)

Mgr. Stanislav Dobrovolný

trestný čin podplácení dle § 161 odst. 1, 2 písm. a), b) tr. zákona účinného do 30. 6. 2008 (v bodě 10)

Zdeněk Olah

zločin vydírání dle § 175 odst. 1, 2 písm. e) tr. zákoníku (v bodě 20).

Za uvedené trestné činy byli obvinění odsouzeni:

- **JUDr. Miloš Almásy**, za výše uvedenou trestnou činnost, a za sbíhající se trestný čin podvodu dle § 250 odst. 1, 2 tr. zákona, jímž byl uznán vinným rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2011, č. j. 12 T 107/2011-528, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 13. 3. 2012, č. j. 8 To 22/2012-590, podle § 158 odst. 2 tr. zákona, za použití § 35 odst. 2 tr. zákona, k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 9 roků, za současného zrušení výroku o trestu z rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2011, sp. zn. 12 T 107/2011, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 13. 3. 2012, sp. zn. 8 To 22/2012, jakož i všech dalších rozhodnutí na tento výrok obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zákona byl pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 53 odst. 1 tr. zákona, za použití § 54 odst. 1 tr. zákona, mu byl uložen také peněžitý trest ve výměře 1 200 000 Kč, a podle § 54 odst. 3 tr. zákona mu byl stanoven pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání 1 roku.

- **Ing. Eduard Slanina** podle § 235 odst. 3 tr. zákona, za použití § 35 odst. 1 tr. zákona, k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 8 roků a podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zákona byl pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 53 odst. 1 tr. zákona, za použití § 54 odst. 1 tr. zákona, mu byl uložen také peněžitý trest ve výměře 600 000 Kč, přičemž podle § 54 odst. 3 tr. zákona pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 1 roku.

- **Radoslav Petr**, za výše uvedenou trestnou činnost, a za sbíhající se trestné činy krádeže dle § 247 odst. 1 písm. b) tr. zákona ve stadiu pokusu dle § 8 odst. 1 tr. zákona, a trestný čin poškozování cizí věci dle § 257 odst. 1 tr. zákona, jimiž byl uznán vinným trestním příkazem Okresního soudu v Blansku ze dne 18. 12. 2009, sp. zn. 1 T 324/2009, a sbíhající se trestný čin podvodu dle § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákona, jímž byl uznán vinným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 27. 6. 2011, sp. zn. 1 T 102/2010, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 4. 10. 2011, sp. zn. 9 To 345/2011, podle § 234 odst. 1 tr. zákona, za použití § 35 odst. 2 tr. zákona, k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 7 roků, za současného zrušení výroků o trestu z trestního příkazu Okresního soudu v Blansku ze dne 18. 12. 2009, sp. zn. 1 T 324/2009, a rozsudku Obvodního soudu pro

Prahu 8 ze dne 27. 6. 2011, sp. zn. 1 T 102/2010, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 4. 10. 2011, sp. zn. 9 To 345/2011, jakož i všech dalších rozhodnutí na tyto výroky obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zákona byl pro výkon tohoto trestu odnětí svobody zařazen do věznice s ostrahou.

- **Mgr. Lubomír Mokrý** podle § 158 odst. 2 tr. zákona, za použití § 35 odst. 1 tr. zákona, k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 6 roků, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zákona zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 53 odst. 1 tr. zákona, za použití § 54 odst. 1 tr. zákona, mu byl uložen také peněžitý trest ve výměře 120 000 Kč, a podle § 54 odst. 3 tr. zákona pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců.

- **Ing. Roman Velecký** podle § 158 odst. 2 tr. zákona, za použití § 35 odst. 1 tr. zákona, k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 6 roků. Podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zákona byl pro výkon tohoto trestu odnětí svobody zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 53 odst. 1 tr. zákona, za použití § 54 odst. 1 tr. zákona, mu byl uložen také peněžitý trest ve výměře 250 000 Kč, přičemž podle § 54 odst. 3 tr. zákona byl pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců.

- **Bc. Milan Vítek** podle § 235 odst. 2 tr. zákona, za použití § 35 odst. 1 tr. zákona, k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 5 roků a 6 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zákona zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 53 odst. 1 tr. zákona, za použití § 54 odst. 1 tr. zákona, mu byl uložen také peněžitý trest ve výměře 300 000 Kč, a podle § 54 odst. 3 tr. zákona byl stanoven pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců.

- **Mgr. Roman Procházka** podle § 331 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 5 roků. Podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku byl pro výkon tohoto trestu odnětí svobody zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku, za použití § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku, mu byl uložen také peněžitý trest ve výměře 100 000 Kč, s náhradním trestem odnětí svobody podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku v trvání 3 měsíců.

- **Ing. Bc. Petr Křípský** podle § 158 odst. 2 tr. zákona, za použití § 35 odst. 1 tr. zákona, k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 4 roků a 6 měsíců. Podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zákona byl pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 53 odst. 1 tr. zákona, za použití § 54 odst. 1 tr. zákona, mu byl uložen také peněžitý trest ve výměře 200 000 Kč. Podle § 54 odst. 3 tr. zákona mu byl pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 5 měsíců.

- **Jaromír Šálek** podle § 235 odst. 2 tr. zákona k trestu odnětí svobody v trvání 4 roků. Podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zákona byl pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 53 odst. 1 tr. zákona, za použití § 54 odst. 1 tr. zákona, mu byl uložen také peněžitý trest ve výměře 1 200 000 Kč. Podle § 54 odst. 3 tr. zákona mu byl pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 1 roku a 6 měsíců.

- **Mgr. Stanislav Dobrovolný** podle § 161 odst. 2 tr. zákona k trestu odnětí svobody v trvání 3 roků. Podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zákona byl pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazen do věznice s ostrahou.

- **Zdeněk Olah** podle § 175 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 3 roků. Podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zákona [pozn. správně § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku] byl pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazen do věznice s ostrahou.

Podle § 229 odst. 1 tr. ř. bylo rozhodnuto také o uplatněném nároku na náhrady škody, a to tak, že poškozený Saman El Talabani byl odkázán s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Uvedeným rozsudkem Krajského soudu v Brně byli někteří obvinění dále podle § 226 písm. a), b) resp. c) tr. ř. zproštěni obžaloby Vrchního státního zástupce v Olomouci – pobočka v Ostravě ze dne 1. 8. 2012, sp. zn. 4VZV 8/2011, pro další skutky uvedené v obžalobě a konkrétně v rozsudku popsané.

II.

Citovaný rozsudek krajského soudu byl napaden odvoláním státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, které bylo podáno v neprospěch obžalovaných JUDr. Miloše Almásyho, Ing. Eduarda Slaniny, Radoslava Petra, Mgr. Lubomíra Mokrého, Ing. Romana Veleckého, Bc. Milana Vítka, Mgr. Romana Procházky, Ing. Bc. Petra Křípského, Jaromíra Šálka, Mgr. Stanislava Dobrovolného a Eduarda Poláka, a to proti výrokům o vině a výrokům o trestu. Obvinění JUDr. Miloš Almásy, Ing. Eduard Slanina, Petr Radoslav, Mgr. Lubomír Mokrý, Ing. Roman Velecký, Bc. Milan Vitek, Mgr. Roman Procházka, Ing. Bc. Petr Křípský, Jaromír Šálek, Stanislav Dobrovolný a Zdeněk Olah také podali odvolání proti výroku o vině a trestu.

Na podkladě podaných odvolání Vrchní soud v Olomouci přezkoumal zákonnost a odůvodněnost napadených výroků rozsudku soudu I. stupně, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a rozsudkem ze dne 5. 3. 2015, sp. zn. 1 To 73/2014, rozhodl tak, že podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. ř., z podnětu odvolání obviněných JUDr. Miloše Almásyho a Bc. Milana Vítka, a také státního zástupce, napadený rozsudek částečně zrušil, a to ohledně obžalovaného JUDr. Miloše Almásyho ve výroku o vině trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 2 tr. zákona účinného do 30. 6. 2006 (v bodě 7), a ve výroku o trestu, a dále ohledně obviněného Bc. Milana Vítka ve výroku o vině pokusem trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 tr. zákona k § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zákona, účinného do 31. 12. 2009 (v bodě 17) a ve výroku o trestu.

Podle § 259 odst. 3 tr. ř. pak vrchní soud v rozsahu zrušení nově rozhodl tak, že obviněný JUDr. Miloš Almásy je vinen, že v přesně nezjištěném období let 2003-2004 nabídl na blíže nezjištěném místě v Brně MUDr. Václavu Jordánovi, že za blíže nezjištěnou částku (nejméně však 220 000 Kč) ovlivní trestní řízení vedené proti jeho osobě pro trestný čin podvodu dle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zákona orgánem PČR MŘ, SKPV, OHK Brno,

pod ČTS: 679/OHK-TČ-2-2002, v jeho prospěch, ač toto neměl v úmyslu, přičemž jako záruku na slíbené finanční prostředky MUDr. Václav Jordán vystavil dne 25. 10. 2003 směnku na 70 000 Kč a dne 21. 1. 2004 směnku na 150 000 Kč, které obžalovaný převzal, čímž spáchal pokus trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 k § 250 odst. 1, odst. 2 tr. zákona, účinného do 30. 6. 2006. Obviněného Bc. Milana Vítka pak nově uznal vinným, že v průběhu let 2007 – 2010 na různých místech v Brně oslovil Ing. Pavla Kupařowitze s tím, že za částku 2 000 000 Kč ovlivní jeho trestní stíhání vedené orgánem PČR, SJMK, SKPV, OHK Brno, pod PJM-143/TČ-2008-03-KM, v jeho prospěch, což neměl v úmyslu, přičemž Ing. Pavel Kupařowitz v konečném důsledku nabídku stejně neakceptoval, čímž spáchal pokus zločinu podvodu podle § 21 odst. 1 k § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku.

Nově pak vrchní soud oběma obviněným uložil trest, a to:

Obviněnému JUDr. Miloši Almásymu za výše uvedený pokus trestného činu podvodu, jakož i za odvoláním nezměněný

- trestný čin přijímání úplatku podle § 160 odst. 2, odst. 3 písm. b) tr. zákona účinného do 30. 6. 2008 (v bodě 2),
- trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákona účinného do 31. 8. 2006 (v bodě 3),
- trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zákona účinného do 31. 8. 2006 (v bodě 3),
- pokračující trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákona účinného do 31. 12. 2009 (v bodě 4),
- trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 2 tr. zákona účinného do 30. 6. 2006 (v bodě 7),
- pokus trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 k § 250 odst. 1, 2 tr. zákona účinného do 30. 6. 2006 (v bodě 9),
- pokus trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 k § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákona účinného do 30. 6. 2006 (v bodě 11),
- organizátorství trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 10 odst. 1 písm. a) k § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákona účinného do 31. 12. 2009 (v bodě 16),
- organizátorství trestného činu přijímání úplatku podle § 10 odst. 1 písm. a) k § 160 odst. 2, odst. 4 písm. b) tr. zákona účinného do 30. 6. 2008 (v bodě 16),
- trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zákona účinného do 31. 12. 2009 (v bodě 16),

podle § 158 odst. 2 tr. zákona, za použití § 35 odst. 1 tr. zákona, úhrnný trest odnětí svobody v trvání 9 roků. Podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zákona jej pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařadil do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 53 odst. 1 tr. zákona, za použití § 54 odst. 1 tr. zákona, mu uložil také peněžitý trest ve výměře 1 000 000 Kč, a podle § 54 odst. 3 tr. zákona stanovil pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců.

Obviněnému Bc. Milanu Vítkovi pak Vrchní soud v Olomouci nově uložil podle § 235 odst. 2 tr. zákona, za použití § 35 odst. 1 tr. zákona, úhrnný trest odnětí svobody v trvání

5 roků a 6 měsíců. Podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zákona jej pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařadil do věznice s ostrahou. Podle § 53 odst. 1 tr. zákona, za použití § 54 odst. 1 tr. zákona, mu uložil také peněžitý trest ve výměře 300 000 Kč, a podle § 54 odst. 3 tr. zákona stanovil pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců.

Podle § 257 odst. 1 písm. c) tr. ř. vrchní soud dále napadený rozsudek z podnětu odvolání obviněných Ing. Eduarda Slaniny a Mgr. Stanislava Dobrovolného, jakož i odvolání státního zástupce, zrušil také ohledně těchto obviněných, a to

- u obžalovaného Ing. Eduarda Slaniny částečně ve výroku o vině pro jednání pod bodem 1) a 8) rozsudku a ve výroku o trestu,
- u obžalovaného Mgr. Stanislava Dobrovolného ve výroku o vině pro jednání pod bodem 10) rozsudku a ve výroku o trestu.

Podle § 223 odst. 1 tr. ř., z důvodů uvedených v § 11 odst. 1 písm. b) tr. ř., pak vrchní soud zastavil z důvodu promlčení trestní stíhání obviněných:

- **Ing. Eduarda Slaniny** pro skutek spočívající v tom, že v přesně nezjištěném období závěru roku 1999 do 4. 9. 2000 nabídl v prostorách zastavárny v Kuřimi, na ul. Tyršova 190, Miroslavu Kratochvilovi, že za částku 800 000 Kč ovlivní blíže nezjištěné trestní řízení proti Miroslavu Kratochvilovi a Robertu Krčmářovi v jejich prospěch, ač toto neměl v úmyslu, přičemž uvedenou částku následně obžalovaný Ing. Eduard Slanina od Miroslava Kratochvila a Roberta Krčmáře převzal v Brně u hotelu Brno – Boby centrum, Sportovní 2. Po uplynutí několika dalších měsíců pak k obdobnému požadavku obžalovaného Ing. Eduarda Slaniny, vysloveného ve stejném úmyslu a týkajícího se stejného případu, Miroslav Kratochvil a Robert Krčmář předali v prostorách před zastavárnou v Kuřimi, na ulici Tyršova 190, požadovanou částku 400 000 Kč, v němž byl spatřován trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zákona, účinného do 30. 6. 2006;

a dále pro skutek spočívající v tom, že v létě či na podzim roku 2004 jako příslušník PČR KŘ, SKPV, OHK Brno, nejméně ve dvou případech v restauraci Sport bar na ulici Palackého v Brně, řešil s Lumírem Šindelářem jakým způsobem ovlivnit ve prospěch tohoto prověřování trestních oznámení věřitelů společnosti Agrostav Hustopeče, a. s., Havlíčkova 28, Hustopeče u Brna, vedené u orgánu PČR, SJMK, SKPV, OHK Brno pod PJM-69/OHK-25-2005, a to za úplatku v blíže nezjištěné výši, když k tomuto účelu zajišťoval obžalovaný Ing. Eduard Slanina ještě v prvním pololetí roku 2005 ze spisového materiálu, na jehož tvorbě se i sám jakožto policejní komisař od 27. 1. 2005 do 27. 5. 2005 podílel, důkazní materiály, v němž byl spatřován trestný čin přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zákona účinného do 30. 6. 2008 a trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zákona, účinného do 31. 12. 2009 (bod 8).

- **Ing. Stanislava Dobrovolného** pro skutek spočívající v tom, že dne 3. 8. 2005 od 12:30 hodin v Brně na ulici Kobližná v restauraci Charlies, slíbil Mgr. Tomáši Rotreklovi, policejnímu komisaři Útvaru odhalování nelegálních výnosů a daňové kriminality, SKPV, PČR, Expozitura Brno, který v té době zpracovával trestní spis, ČTS: FIPO-30/BR-ND-2005, jenž se týkal mimo jiné podezření Ing. Salema Ali Ahmada Mohameda ze spáchání trestného

činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 148 odst. 1, odst. 4 tr. zákona částku 600 000 Kč, pokud v uvedené trestní věci nepovede nadále šetření, které by směřovalo k obvinění Ing. Salema Ali Ahmada Mohameda, což Mgr. Tomáš Rotrekl odmítl, v němž byl spatřován trestný čin podplácení podle § 161 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b) tr. zákona, účinného do 30. 6. 2008 (bod 10).

Obviněnému Ing. Eduardu Slaninovi pak za odvoláním nezměněný pokus trestného činu vydírání podle § 8 odst. 1 k § 235 odst. 1, odst. 3 tr. zákona, účinného do 31. 8. 2006 (bod 6), uložil podle § 235 odst. 3 tr. zákona trest odnětí svobody v trvání 7 roků, a podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zákona jej pro výkon tohoto trestu odnětí svobody zařadil do věznice s ostrahou. Podle § 53 odst. 1 tr. zákona, za použití § 54 odst. 1 tr. zákona, mu uložil také peněžitý trest ve výměře 600 000 Kč, a podle § 54 odst. 3 tr. zákona stanovil pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání 4 měsíců.

Podle § 256 tr. ř. byla vrchním soudem odvolání obžalovaných Radoslava Petra, Mgr. Lubomíra Mokrého, Ing. Romana Veleckého, Mgr. Romana Procházky, Ing. Bc. Petra Křípského, Jaromíra Šálka a Zdeňka Olaha zamítnuta jako nedůvodná. Jinak zůstal napadený rozsudek soudu I. stupně nezměněn.

III.

Proti citovanému rozsudku Vrchního soudu v Olomouci podali řádně a včas dovolání obvinění JUDr. Miloš Almásy, Ing. Eduard Slanina, Petr Radoslav, Mgr. Lubomír Mokřý, Ing. Roman Velecký, Bc. Milan Vítek, Mgr. Roman Procházka, Ing. Bc. Petr Křípský, Jaromír Šálek a Zdeněk Olah.

Obviněný **JUDr. Miloš Almásy** v dovolání podaném prostřednictvím obhájkyň Mgr. Jany Glogarové, uplatnil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. s tím, že soudy nesprávně hodnotily jeho jednání, když je ve většině případů nesprávně právně kvalifikovaly. Poukázal na praxi Nejvyššího soudu, který s ohledem na právo obviněného na spravedlivý proces i v dovolacím řízení respektuje názor vyslovený Ústavním soudem v jeho judikatuře o relevanci námitek proti skutkovým zjištěním, v případě extrémního rozporu mezi skutkovým stavem dovozovaným soudy a provedenými důkazy. Ve věci shledává flagrantní rozpory, „kdy procesně zjištěné důkazy nemají žádnou vazbu na soudem deklarovaný obsah provedeného dokazování a v řadě případů jsou dokonce zřetelným opakem toho, co bylo skutečným dokazování“. Obviněný ale následně upozornil, že neprosazuje vlastní skutkové verze odlišné od těch, z nichž vychází soud I. stupně při právní kvalifikaci, a které by nebyly důkazně podloženy, ale naopak namítá řadu relevantních rozporů mezi popisem skutku a soudy aplikovanou právní kvalifikaci.

Ohledně skutku uvedeného v bodě ad 2) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně obviněný JUDr. M. Almásy stručně namítá, že toto jednání odpovídá přílehavěji skutkové

podstatě trestného činu podvodu, nikoliv úplatkářství [pozn. přijímání úplatku podle § 160 odst. 2, 3 písm. b) tr. zákona], jak dovodily soudy.

Ke skutku v bodě 3) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně obviněný JUDr. M. Almásy namítá (pozn. spáchaný společně s R. Petrem), že podle odvolacího soudu byla jeho vina prokázána výpovědí svědka G. Beláčka a obviněného E. Poláka, ale soud I. stupně zcela nesprávně vyhodnotil provedené důkazy a dospěl k nesprávnému závěru o jeho vině. V odvolání, že přitom poukazoval na zjevný rozpor mezi zjištěným skutkovým stavem a provedenými důkazy, kdy výpovědi uvedených osob jsou v rozporu, protože každá z nich popisuje průběh děje odlišně. Výpověď svědka G. Beláčka, že přitom není podepřená žádným jiným důkazem, tento svědek u hlavního líčení sám uvedl, že si není jistý, zda mu obviněný Almásy přikládal pistoli k hlavě, a také opakovaně uvedl, že mu nebylo nic odcizeno ani sebráno. Skutečnost, že mobilní telefon nebyl G. Beláčkovu odcizen, že vyplývá také z výpovědi E. Poláčka, který uvedl, že G. Beláček po incidentu s R. Petrem telefonoval „Luboši Almásy“ a navíc E. Polák sám vyloučil jeho (pozn. Almásyho) přítomnost na místě samém. Proto je obviněný toho názoru, že závěr soudů o jeho vině, jednáním uvedeným v bodě ad 3) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně, nevyplývá z provedeného dokazování. Tyto skutečnosti, že si navzájem odporují, a nelze bez jakýchkoliv pochybností tvrdit, že se skutek stal a spáchala ho určitá osoba. Soudům také vytýká, že neprovedly jím navržené důkazy k prokázání jeho nevinu, a obecně namítá, že s ohledem na provedené dokazování byl skutek zjištěný soudem nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoliv o trestný čin nejde, protože skutek nenaplnuje po stránce formální ani materiální zákonné znaky trestných činů vydírání a loupeže, jimiž byl uznán vinným.

Také ohledně jednání v bodě ad 4) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně obviněný JUDr. M. Almásy namítá, že s ohledem na provedené dokazování byl skutek zjištěný soudem nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoliv o trestný čin nejde, protože skutek nenaplnuje zákonné znaky trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) odst. 2 písm. a) tr. zákona, jímž byl uznán vinným. Obecně poukázal na závěry ohledně zjišťování stupně společenské nebezpečnosti činu, princip subsidiarity trestní represe a namítá, že jeho jednání v tomto případě naplňuje skutkovou podstatu přestupku porušení povinnosti policisty podle § 101 zákona o Policii. Tomuto závěru, že nasvědčuje neuplatnění stejné právní kvalifikace jako trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) odst. 2 písm. a) tr. zákona soudem I. stupně u obviněného Ing. E. Slaniny, jak je uvedeno na str. 136 odůvodnění rozsudku, kdy tomu bránilo, že policista může tento trestný čin spáchat pouze při plnění úkolů policisty, ale nikoliv jako policista, který sice koná nezákonně, ale mimo plnění svých úkolů (k tomu odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu TR NS 1/2004-T641, 2/2004-T660 a R 43/1987-III).

Ve vztahu ke skutku v bodě ad 7) rozsudku soudu I. stupně, ohledně kterého jej odvolací soud po zrušení nově sám uznal vinným pokusem trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 k § 250 odst. 1, 2 tr. zákona, obviněný bez bližší konkretizace upozornil, že asi administrativním pochybením byl dvakrát odsouzen za stejný skutek, jednou za pokus trestného činu podvodu a jednou za dokonání trestný čin. Namítá pak, že dané skutkové závěry nevyplývají z provedeného dokazování, protože byl uznán vinným pouze na základě

výpovědi MUDr. V. Jordána, když výpovědi svědků J. Balažoviče a I. Kolčavy, kteří jej podle soudu nepřímo usvědčují, nemohou obstát ve světle přepisu odposlechů z akce Provaz 2, z nichž je patrné, že tito svědci u hlavního líčení nehovořili pravdu. Všichni ostatní k věci slyšení svědci (Ing. P. Brychta, Mgr. V. Nesvatba a A. Zháněl), nebo obvinění (R. Setvák, E. Polák a R. Petr), že pak zcela jasně jeho vinu vyvracejí. Namítá proto extrémní nesoulad mezi závěry soudů a provedenými důkazy. K uvedené právní kvalifikaci jednání uvedeného v bodě ad 7) rozsudku soudu I. stupně (výrok ad II. rozsudku odvolacího soudu) obviněný namítá, že z popisu skutku obsaženého ve skutkové větě přesvědčivě nevyplývá podstata podvodného jednání, ani okamžik, kdy pojal podvodný úmysl a explicitně ani nevystihuje zákonný znak „obohacení sebe“.

Ohledně skutku ad 9) rozsudku soudu I. stupně, kde soudy vycházely z výpovědi JUDr. S. Žabenské, která je podle jejich závěrů podpořena výpověďmi svědků Ing. J. Pláteníka a Ing. A. Nováka, uplatnil pak stejnou argumentaci jako k bodu ad 7) s tím, že skutek po stránce formální ani materiální nenaplnuje zákonné znaky pokusu trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 k § 250 odst. 1, 2 tr. zákona.

Ohledně skutku ad 11) obviněný JUDr. M. Almáasy odkázal na veškerá svá tvrzení v dovolání s tím, že soudy v rozporu s provedenými důkazy uvěřily „korunnímu svědkovi“ Mgr. P. Michkovi, jehož tvrzení podporují pouze „jeho“ svědci, tedy osoby na něm určitým způsobem závislé pracovně nebo osobně, přičemž výsledky dokazování jasně svědčí v jeho prospěch, když celá řada osob potvrzuje jeho obhajobu podpořenou také listinnými důkazy. Bez bližší konkretizace pak opět obecně namítl, že tento skutek, jímž byl uznán vinným, nenaplnuje zákonné znaky pokusu trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 k § 250 odst. 1, 2 tr. zákona.

Ke skutku ad 16) výroku rozsudku soudu I. stupně, právně kvalifikovanému jako organizátorství trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 10 odst. 1 písm. a) k § 158 odst. 1 písm. a) odst. 2 písm. a) tr. zákona, organizátorství trestného činu přijímání úplatku podle § 1 odst. 1 písm. a) k § 160 odst. 2, odst. 4 písm. b) tr. zákona, a trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zákona, obviněný JUDr. M. Almáasy k trestnému činu vydírání uvedl, že o pohrůžku jiné těžké újmy jde tehdy, kdy se újma jako těžká jeví objektivně a kdy napadený ji také jako těžkou ujmu pocítuje. Ing. P. Kuba, že ale několikrát u hlavního líčení výslovně uvedl, že jej nevydíral. K tomu odkázal na rozhodnutí R 10/1979-I. s tím, že nejde o vydírání, pokud daný subjekt nepocíťoval žádnou újmu. Nesouhlasí ani s právním posouzením jeho jednání podle kvalifikované skutkové podstaty trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zákona, když je toho názoru, že Ing. P. Kubu není možno v dané fázi jeho jednání označit za osobu, která již byla alespoň předvolána jako svědek, a má tedy procesní postavení svědka, ani za osobu, kterou by vydíral pro budoucí výkon její svědecké povinnosti. Ze skutkové věty ani z provedených důkazů, že pak také nevyplývá, že by někoho organizoval, tuto formu spoluúčasti na uskutečněném jednání rozhodně vylučuje, a jeho jednání v rámci tohoto skutku podle něj daleko přílehavěji vystihuje zákonné vyjádření skutkové podstaty trestného činu podvodu. Ohledně tohoto skutku také shledává extrémní nesrovnalosti mezi právními závěry

soudu a provedenými důkazy, na základě kterých vyvstává důvodná pochybnost, zda se popisovaného jednání dopustil a tyto pochybnosti svědčí v jeho prospěch.

V závěru dovolání obviněný JUDr. M. Almásy souhrnně uvedl, že soudy z nepřímých a procesně vadných důkazů vytvořily podmínky pro to, aby byl uznán vinným a svým postupem porušily ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř. Poukázal na princip presumpce nevin, nutnost prokázání viny nade vší pochybnost na základě důkazů provedených v souladu s trestním řádem, a na nutnost použití trestního práva u jednání se soukromoprávním základem jako „ultima ratio“, tedy jako krajního prostředku ochrany základních společenských hodnot. K uloženému trestu uvedl, že je jako celek nepřiměřený, a při ukládání peněžitého trestu, že nebylo respektováno ustanovení § 54 odst. 1 tr. zákona, podle kterého se tento druh trestu neuloží, je-li zřejmé, že by byl nedobytný. U soudu přitom opakovaně uváděl, že je nemajetný, což vyplynulo i z provedeného finančního šetření v řízení, a téměř 4 roky byl také omezen na osobní svobodě bez možnosti výdělku.

Obviněný JUDr. M. Almásy proto navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudky soudů obou stupňů v napadené části, a sám rozhodl podle § 265m tr. ř. tak, že jej zproští obžaloby, protože skutky uvedené v žalobním návrhu nejsou trestným činem.

Obviněný **Ing. Eduard Slanina** v dovolání, podaném prostřednictvím obhájce JUDr. P. Nováka, uplatnil důvody dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. ř. Úvodem uvedl, že v řízení předcházejícím napadenému rozhodnutí se soud dopustil několika závažných pochybení, když neprovedl dokazování vyčerpávajícím způsobem tak, aby nade vší pochybnost byl objasněn skutkový stav, opomněl hodnotit provedené důkazy důležité pro rozhodnutí o vině, nebo je hodnotil v extrémním rozporu s jejich obsahem, a uložil mu následně peněžité trest, který zákon nepřipouští, v čemž shledává porušení jeho práva na spravedlivý proces.

V rámci důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. obviněný Ing. E. Slanina namítá ohledně skutku ad 6) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně, právně posouzeného jako pokus trestného činu vydírání podle § 8 odst. 1 k § 235 odst. 1, 3 tr. zákona, že svědek M. Kratochvíl sám nikdy nemluvil zcela jasně, že by po něm měl chtít 10 mil. Kč pod pohrůžkou zahájení trestního stíhání. Tento svědek, že své verze několikrát změnil. Hrozbě zahájení trestního stíhání, uvedené ve výroku o vině, se nejvíce blíží jedna ze svědkových verzí o požadavku peněz za údajné neprovedení domovní prohlídky, ale samotné provedení domovní prohlídky nemusí ještě nutně znamenat zahájení trestního stíhání. Proto obviněný považuje uvedení pohrůžky zahájením trestního stíhání za ničím nepodložené, přičemž z pozice svého služebního zařazení na pozici „kriminalisty operative“ ani nemohl zajistit, zda bude zahájeno trestní stíhání nebo bude provedena domovní prohlídka. To také dobře věděl i svědek M. Kratochvíl, když již byl mnohokrát jako podezřelý vyslýchán policií, je tak osobou kriminálně velmi zběhlou a pohrůžka nemohla mít reálný charakter. K tomu pak z Komentáře k trestnímu zákonu (Šámal, Púry, Rizman, Komentář II. díl 6., C.H.Beck, 2004, s. 1389) citoval, že „při posuzování zda jde o jinou těžkou újmu, je nutno přihlížet k osobním poměrům napadeného, k jeho vyspělosti, zkušenostem, psychickému stavu apod.“ a z judikatury (rozhodnutí publikované pod č. 27/1982 Sbírky soudních rozhodnutí

a stanovisek), že „za pohrůžku těžké újmy nutno považovat takové jednání pachatele, které může vést k újmě např. na cti, dobré pověsti, v rodinném životě za situace, kdy se újma jako těžká újma jeví objektivně a kdy napadený ji také jako těžkou újmu pocítuje“. Svědek M. Kratochvíl, že je ale osobou kriminálně velmi otrlou, a i pokud by se jím prezentované údajné jednání skutečně stalo, nemohlo jej to vyvést z míry, neboť byl na domovní prohlídce a jiné úkony trestního řízení zvyklý. Jednáním uvedeným ve skutku ad 6) rozsudku soudu I. stupně nemohlo pak ani dojít ke způsobení jiné těžké újmy na cti a dobré pověsti tohoto svědka, když tento žádnou čest ani dobrou pověst nemá. Podle obviněného pak dané jednání by mohlo být maximálně trestným činem vydírání podle § 235 tr. zákona, který by ale již byl promlčen.

Pokud by ke spáchání tohoto skutku (ad 6) v roce 2003 hypoteticky došlo, namítá také obviněný, že se soudy měly po 12 letech od jeho údajného spáchání zabývat mimořádným snížením trestu odnětí svobody podle § 40 odst. 1, 2 tr. zákona, když to odůvodňují poměry pachatele, účelu trestu lze dosáhnout trestem kratšího trvání, jde o pokus a použití trestní sazby je pro pachatele nepřiměřeně přísné.

V další části dovolání obviněný Ing. E. Slanina, s poukazem na rozhodnutí Ústavního soudu a Nejvyššího soudu zabývajícími se opomenutými důkazy, a extrémním nesouladem mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními soudů, namítá tyto vady v rámci důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. K uvedenému extrémnímu nesouladu uvedl, že je objektivně usvědčován pouze výpovědí svědka M. Kratochvíla, přičemž nepovažuje za pravdivé tvrzení Vrchního soudu v Olomouci, který uvedl i jiné důkazy. Podrobně rekapituluje jednotlivá vyjádření tohoto svědka (v dopise ministru vnitra, v úředním záznamu, v záznamu DVD, ve výpovědi jako svědka v přípravném řízení, ve svědecké výpovědi v hlavním líčení), poukazuje na rozdíly mezi jejich obsahem, obsáhle na základě toho dovozuje, že svědek spolupracoval a byl pod ochranou policejního týmu i v době vyhlášení celostátního pátrání po něm. Na základě toho pak soudům vytýká, že si vybraly svévolně tu verzi výpovědi svědka M. Kratochvíla, která se jim hodila, která je ale podle obviněného odrazem hodnocení důkazů v extrémním rozporu s jejich faktickým obsahem.

Druhý zásadní nesoulad spatřuje obviněný také v tom, že soudy vůbec nehodnotily skutečnost, že svědek M. Kratochvíl oznámil jeho údajný požadavek na zaplacení 10 mil. Kč až po 7 letech od doby, kdy k tomu mělo dojít, nezabývaly se rozpory mezi jeho svědeckými výpověďmi a úředními záznamy z roku 2003 na Inspekci ministra vnitra (IMV), kde se o něm a 10 mil. Kč nezmiňuje, což potvrzují i tehdejší pracovníci IMV, svědci Mgr. B. Novický a Mgr. J. Válka. Přesto soud I. stupně na str. 68 rozsudku uvedl, že svědek Mgr. J. Válka vypověděl, že svědek M. Kratochvíl v roce 2003 zmínil také jeho. Toto tvrzení obviněný považuje za výmysl, a za ještě „větší obludný výmysl“, považuje argumentaci soudu I. stupně na str. 70 rozsudku, kde uvedl k námitce obhajoby, že se jeho jméno v inspekčním spise nevyskytuje, že to bylo proto, aby nedošlo k úniku informací.

Jako třetí zásadní nesoulad obviněný namítá, že soudy absolutně nehodnotily osobu svědka M. Kratochvíla a jeho trestní minulost, když byl m. j. odsouzen za trestný čin podvodu k trestu odnětí svobody na 8,5 roku, také za trestný čin křivé výpovědi, a trestní stíhání pro

přečin pomluvy bylo vzhledem k předchozímu odsouzení odloženo jako bezvýznamné. Podstatou i další jeho trestné činnosti, že je lhaní, podvádění, vymýšlení a „toto má být sloup obžaloby“.

Zásadní rozpor pak spatřuje obviněný Ing. E. Slanina v tom, že si soudy některé důkazy vymýšlely, resp. měnily jejich obsah. Konkrétně poukázal na část odůvodnění rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci na str. 62, kde vrchní soud uvedl, že je jeho vina opřena o výpověď M. Kratochvíla, kterou podporují další tam uvedení svědci a také lékařská zpráva. Někteří svědci, že sice o něm hovoří, ale v souvislosti s jiným skutkem, pro který bylo jeho trestní stíhání zastaveno, a pokud jde o lékařskou zprávu, vrchní soud vůbec nevedl, o jakou zprávu se jedná. Pokud pak soudy odmítly provést celou řadu navržených důkazů, považuje souhrnné odůvodnění tohoto postupu soudů za odporující konstantní judikatuře Ústavního soudu (např. IV. ÚS 802/02, II. ÚS 623/05), když nebylo hodnoceno z hlediska jeho nadbytečnosti odmítnutí každého důkazu zvláště a vyčerpávajícím způsobem.

V závěru dovolání proto obviněný Ing. E. Slanina navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a Krajskému soudu v Brně uložil věc znovu projednat a rozhodnout v jiném složení senátu. Navrhl také, aby podle § 265o odst. 1 tr. ř. Nejvyšší soud před rozhodnutím o dovolání přerušil výkon uloženého trestu odnětí svobody, který nyní vykonává, přičemž není nutné jej vzít do vazby. Vyjádřil také souhlas s projednáním dovolání v neveřejném zasedání.

Obviněný **Radoslav Petr** v dovolání podaném prostřednictvím obhájkyňe JUDr. H. Klímové uplatnil důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. s tím, že soudem zjištěný skutek nevykazuje zákonné znaky trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zákona, a ve skutkové větě chybí skutkové okolnosti, které by odpovídaly příslušným znakům skutkové podstaty uvedeným ve větě právní. S poukazem na judikaturu Ústavního soudu o restriktivním výkladu uvedeného důvodu dovolání Nejvyšším soudem, pak namítl ve věci existenci extrémního nesouladu mezi skutkovými zjištěními soudů a provedenými důkazy, když hodnocení důkazů soudy je podle jeho názoru v „mnoha směrech v příkrém rozporu s provedenými důkazy a zásadami formální logiky“, což svědčí o nesprávném právním posouzení skutku. Ve věci namítá porušení ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř. a za odpovídající považuje právní kvalifikaci daného jednání jako trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákona. Poté co obviněný odcitoval část odůvodnění rozsudku soudu I. stupně zabývající se právním posouzením daného jednání (skutek ad 3 výroku o vině rozsudku soudu I. stupně), kterého se měl vůči G. Beláčkovi dopustit jako spolupachatel se spoluobviněným JUDr. M. Almásym, vyjádřil nesouhlas s názorem soudu, že se jedná o dva odlišně právně kvalifikované na sebe navazující skutky. Je toho názoru, že se jedná o „jednotlivou skutkovou dějovou linku, kterou nelze rozdělit“ jak to učil soud I. stupně a potvrdil soud odvolací. Podle obviněného R. Petra se tak nejedná o dva trestné činy, a to vydírání a loupež. V kontextu okolností jednání považuje za liché chápání zákonného znaku trestného činu loupeže spočívajícího v pohrůžce bezprostředního násilí, kterého se měl dopustit, když svědek G. Beláček nehovořil o žádných vyhrůžkách či pokračování násilí z jejich strany. Soudy si tak znak užití pohrůžky bezprostředního násilí dovodily z toho, čeho se obvinění dopustili bezprostředně před požadavkem adresovaným poškozenému, a to

z bodnutí nožem a z přikládání střelné zbraně k jeho ústům, a následně pokračováním v jednání, že se měli zmocnit násilím věcí, ať již údajně finanční částky či mobilního telefonu. Obviněný proto nesouhlasí se závěrem soudů, že se zmocnil mobilního telefonu nebo užil pohružku bezprostředního násilí a tento si ponechal. K tomu také namítl, že soud I. stupně dospěl ke zjištění, že se zmocnil mobilního telefonu, nepřijatelně a v rozporu se zásadou „in dubio pro reo“ přesto, že svědek G. Beláček v přípravném řízení sice uvedl, že mu byl mobil vzat, ale po relativně krátkém časovém úseku od této jeho výpovědi si již u hlavního líčení touto skutečností nebyl jistý, a na dotaz státního zástupce odpověděl, že „nic mi nebylo sebrané“ a dále „nejsem si jist, je to 11 let, nevzpomínám si, zda mi byl telefon sebráný nebo ne“.

Obviněný R. Petr proto v závěru dovolání navrhl, aby Nejvyšší soud postupem podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil v plném rozsahu rozsudky soudů obou stupňů, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Krajskému soudu v Brně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Obviněný **Mgr. L. Mokrý** v dovolání podaném prostřednictvím obhájce Mgr. P. Kubicy uplatnil důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. s tím, že napadený rozsudek Vrchního soudu v Olomouci, a předcházející rozsudek Krajského soudu v Brně, spočívají na nesprávném právním posouzení skutků popsaných pod body 5) a 19) rozsudku soudu I. stupně. Chybná právní kvalifikace obou skutků, že byla provedena na podkladě skutkového stavu, který je v extrémním nesouladu s provedenými důkazy a je toho názoru, že v případě těchto skutků se nejedná o žádný trestný čin.

Ohledně skutku v bodě ad 5) pak odcitoval část odůvodnění rozsudku krajského soudu na str. 64, kde soud uvedl výpovědi svědků, které považuje za podstatné z hlediska jeho viny, a na základě jakých důvodů dospěl k závěru o věrohodnosti výpovědi svědků L. Hrubého a M. Kratochvíla. Namítá však, že v přehledu důkazů na str. 60 až 65 odůvodnění rozsudku není výpověď svědka M. Kratochvíla uvedena, a není vyloženo, jaké skutečnosti z jeho výpovědi vzal soud za prokázané, takže odůvodnění rozsudku není v souladu s § 125 odst. 1 tr. ř. Nelze tak ověřit správnost skutkových zjištění soudu o tom, zda tento svědek ve své výpovědi skutečně hovořil o částce „v rozmezí 100 až 120 000 Kč jako o odměně“, kterou mu měl JUDr. M. Almásy zaplatit za informace o odposlechu, jak zjistil soud a uvedl v popisu skutku a na str. 64 odůvodnění rozsudku. Svědek M. Kratochvíl, že ale ve svých výpovědích v přípravném řízení a v hlavním líčení nikdy o tom nehovořil, a soud mu tak toto sdělení „vložit do úst“ a učinil ho součástí svých skutkových zjištění, aniž by tento svědek takové skutečnosti sdělil. Tato skutková zjištění proto nemají oporu v žádné výpovědi uvedeného svědka a jsou smyšlená. Výpověď svědka M. Kratochvíla je přitom jedním ze stěžejních důkazů, kterým soud spolu s dalšími výpověďmi svědků Mgr. B. Novického a Mgr. J. Války, hovořících ale pouze o důkazy nepodloženém podezření, a výpovědi svědka L. Hrubého, odůvodnil na str. 64 závěr o jeho vině. S poukazem na časové vymezení skutku ad 5) obdobím od srpna 2002 do srpna 2003, s označením věci č. j. IN-61/05-TR-2002, když M. Kratochvíl a R. Krčmář podali trestní oznámení vedené na Inspekci ministra vnitra (dále jen IMV) pod č. j. IN-249/05-TČ-2003 až po tomto období, přičemž tato věc vůbec nesouvisela s únikem informací ve věci prověřování osoby JUDr. M. Almásyho vedené pod č. j. IN-61/05-TR-2002,

pak obviněný Mgr. L. Mokrý také uvedl, že svědek M. Kratochvíl hovořil o úniku informací z IMV ve své věci č. j. IN-249/05-TČ-2003. Odvolacímu soudu pak obviněný Mgr. L. Mokrý vytýká, že se s těmito námitkami uvedenými v odvolání žádným způsobem nevypořádal, a aniž by doplnil dokazování, pouze převzal skutková zjištění krajského soudu s tou úpravou, že zcela pominul výpověď svědka M. Kratochvíla, z pohledu krajského soudu ale jednoho ze stěžejních důkazů jeho viny, výpověď tohoto svědka již neuvedl v souhrnu důkazů majících prokazovat jeho vinu, a závěr o jeho vině jednáním pod bodem 5) odůvodnil pouze výpověďmi svědků Mgr. B. Novického, Mgr. J. Války a L. Hrubého. Tento postup odvolacího soudu považuje obviněný za „odchýlení se od skutkových zjištění“ soudu I. stupně a namítá, že pokud odvolací soud neprovedl u veřejného zasedání žádné důkazy ke skutku ad 5), nemohl skutkový stav zjištěný soudem I. stupně měnit.

Výpověď dalšího svědka L. Hrubého, o kterou krajský soud také opřel svá skutková zjištění o jeho vině jednáním uvedeným v bodě ad 5), pak s ohledem na výše uvedené námitky považuje obviněný Mgr. L. Mokrý za osamocenou, přičemž oběma soudům vytýká, že nevzaly v úvahu její nelogičnost. Tu spatřuje v tom, že podle výpovědi svědka L. Hrubého mu informaci o tom, že on měl přijmout částku 100 až 120 000 Kč od JUD. M. Almásyho, měl sdělit jeho bratr Ing. P. Mokrý poté, co byl obviněný zatčen. K jeho zatčení ale došlo již dne 2. 10. 2011, a až po podání obžaloby v srpnu 2012 byl upozorněn na rozšíření právní kvalifikace o trestný čin přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákona, s doplněním skutku o část věty „přičemž za toto obdržel od JUDr. M. Almásyho částku 120 000 Kč“. Přesto, že takovou informaci měl Ing. P. Mokrý poskytnout svědkovi L. Hrubému již v říjnu 2011, hodnotily soudy výpověď tohoto svědka jako věrohodnou a naopak výpověď jeho bratra pouze z důvodu příbuzenského vztahu jako nevěrohodnou. Obviněný tak uvedl, že svědek L. Hrubý musel informaci, že on přijal částku 120 000 Kč, získat v jiné době, v jiných souvislostech a od jiné osoby.

Vzhledem k výše uvedeným námitkám tak obviněný považuje hodnocení výpovědi svědků M. Kratochvíla a L. Hrubého, na podkladě kterých soudy učinily svá skutková zjištění o jeho vině, za projev libovůle, a za postrádající také logické a věcně přesvědčivé odůvodnění. Daná skutková zjištění soudů, že tak nemají oporu v těchto důkazech, a v důsledku toho jde o extrémní nesoulad s právním posouzením skutku pod bodem 5), ohledně kterého mu ani není známo, že by byla vyvozována trestní odpovědnost i vůči JUDr. M. Almásymu, což podle jeho názoru umocňuje relevantnost jeho dovolacích námitek k tomuto skutku.

Ohledně skutku pod bodem ad 19) rozsudku krajského soudu obviněný Mgr. L. Mokrý uvedl, že podle odůvodnění tohoto soudu na str. 123 rozsudku, je jeho vina založena na výpovědi svědka L. Hrubého. K tomu ale namítá, že vedle výpovědi uvedeného svědka stojí výpovědi dalších svědků a poškozeného L. Göbela, jak jsou uvedeny na str. 121 až 123 odůvodnění rozsudku, přičemž tyto výpovědi považuje za vzájemně logicky neprovázané. Skutková zjištění ohledně tohoto jednání, že tak soud učinil pouze na základě osamocené výpovědi svědka L. Hrubého. Přitom s ohledem na jeho výpověď rovněž v postavení svědka v jiné trestní věci obviněného P. Drobisze (OS v Olomouci sp. zn. 6 T 38/2011), která obsahovala celou řadu negativních vyjádření k osobě Ing. P. Mokrého a soudem byla hodnocena jako nevěrohodná, obviněný Mgr. L. Mokrý klade otázku, jaký důvod by měl

Ing. P. Mokrý pro to, aby v říjnu 2011 informoval L. Hrubého o v té době neexistujícím jeho trestním stíhání pro trestný čin přijímání úplatku. Poukázal pak také na to, že L. Hrubý sám jako osoba podezřelá ze spáchání násilné trestné činnosti, se nechal sám zdržet v Ostravě dne 31. 10. 2011 po předchozí dohodě se státním zástupcem Vrchního státního zastupitelství v Olomouci JUDr. M. Brzobohatým. Obě tyto osoby, že přítom hovořily o tom, že měl přijmout úplatek, ještě předtím než byl vůbec pro takový čin stíhán. V souvislosti s „beztrestností“ L. Hrubého pro jednání vykazující znaky několika trestných činů, popsáním samotným státním zástupcem JUDr. M. Brzobohatým v obžalobě ze dne 1. 8. 2012, sp. zn. 4 VZV 8/2011, pak podle obviněného Mgr. L. Mokrého nelze vyloučit jako možný motiv k výpovědi o přijetí úplatku v osobní prospěch tohoto svědka.

Souhrmně pak obviněný Mgr. L. Mokrý k oběma namítaným skutkům uvedl, že soudy především výpovědi svědků L. Hrubého a M. Kratochvíla hodnotily svévolně a zasáhly tak do jeho práva na spravedlivý proces. Navrhl proto, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil ohledně něj rozsudky soudů obou stupňů, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Krajskému soudu v Brně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl, přičemž podle § 265l odst. 4 tr. ř. bude rozhodnuto, že se nebere do vazby.

Obviněný **Ing. Roman Velecký** v dovolání podaném prostřednictvím obhájce Mgr. Petra Slepíčky uplatnil důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a v návaznosti na to také podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. Jeho námitky směřují proti výroku o vině ad 16) rozsudku soudu I. stupně, kde se jednání dopustil společně se spoluobviněným JUDr. M. Almásym, a byl uznán vinným trestnými činy zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) odst. 2 písm. a) tr. zákona a přijímání úplatku podle § 160 odst. 2, 4 písm. b) tr. zákona.

Ohledně trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele obviněný Ing. R. Velecký uvedl, že soud I. stupně spatřuje výkon pravomoci způsobem odporujícím zákonu předně v nerespektování ustanovení § 6 odst. 1 a § 52 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky. Podle soudu měl toto ustanovení zákona porušit tím, že měl narušit majetkovou sféru práv poškozeného Ing. P. Kuby, přičemž obviněný soudu vytýká, že nijak nespecifikoval, o jaký zásah do majetkových práv tohoto poškozeného mělo dojít, když jediným zásahem který do jeho práv učinil, bylo vedení trestního spisu, ve kterém tento poškozený figuroval jako podezřelý. To ale nelze považovat za bezdůvodnou újmu ani za nepřiměřený zásah do práv, přičemž soud nezpochybnil objektivnost příčin vedoucích k založení trestního spisu ani standardní postup prověřování. Pokud by se soudem tvrzený majetkový zásah měl týkat údajné finanční hotovosti, která měla být podle poškozeného Ing. P. Kuby předána obviněnému JUDr. M. Almásymu, obviněný namítá, že toto zjištění je založeno v podstatě pouze na dvou vzájemně si odporujících výpovědích a proto jej nepovažuje za spolehlivě doložené.

Dále pak obviněný Ing. R. Velecký uvedl, že podle soudu I. stupně výkon pravomoci způsobem odporujícím zákonu spočíval také v nerespektování ustanovení § 52 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, podle kterého je povinností policisty zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, se kterými se seznámil při plnění úkolů policie nebo

v souvislosti s nimi. Konkrétně, že spatřuje soud I. stupně porušení této povinnosti v tom, že měl informovat obviněného JUDr. M. Almásyho o obsahu jím vedeného trestního spisu a o směru, jímž se prověřování vyvíjí. K tomu obviněný namítá, že soud I. stupně přesně neodůvodnil, které jeho jednání považuje za relevantní z hlediska trestního práva. Podle obviněného samotné sdělení, že věc je „nemastná neslaná a je zralá na odložení“, nedosahuje takové intenzity, aby se jednalo o naplnění skutkové podstaty trestného činu, přičemž sdělení, že to s věcí „vypadá na odložení“, nijak nevybočuje z běžné praxe. Navíc se jednalo o sdělení bývalému kolegovi, který jej k tomu přemlouval, a toto jednání by mohlo být nanejvýš kázeňským proviněním.

Pokud soud I. stupně shledal porušení povinnosti mlčenlivosti podle § 52 uvedeného zákona také v tom, že o osudu jím vedeného spisu informoval Mgr. P. Michka, obviněný uvedl, že informování jmenovaného o odložení jeho trestní věci připustil, jednalo se ale o věc v té době již pravomocně odloženou, když o tom sám rozhodl dne 19. 10. 2007. Namítá proto, že se předáním usnesení o odložení věci podezřelému Mgr. P. Michkovi nejednalo o sdělení skutečností, u kterých se vyžaduje, aby zůstaly utajeny před nepovolanými osobami. K tomu obviněný také namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu, když nebylo dostatečně prokázáno, kdy došlo k předání usnesení o odložení věci, a nelze tak stanovit, zda k tomu došlo před pravomocným skončením věci nebo až poté. Obviněný Ing. R. Velecký uvedl, s odkazem na svoji výpověď v hlavním líčení, kde vypověděl, že se schůzka měla uskutečnit v listopadu 2007, přičemž o odložení věci rozhodl dne 19. 10. 2007, že by k předání usnesení o odložení věci došlo až poté. Není proto důvod proč by usnesení o odložení věci nemohlo být předloženo osobě zúčastněné na prověřování, a nelze tak hovořit o porušení povinností stanovených uvedeným zákonem, když se jedná pouze o vyrozumění prověřovaného o závěrečném úkonu v jeho věci. Podezřelého Ing. P. Kubu, že si mohl také předvolat a předat mu dané usnesení nebo mu ho zaslat poštou. Soudu I. stupně obviněný také vytýká, že nezkoumal časovou posloupnost událostí z toho důvodu, že v případě „zobchodování“ pravomocně odložené věci se slibem, že odložení lze za úplatu zařídít, by se mohlo jednat o trestný čin podvodu.

Ohledně trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele obviněný Ing. R. Velecký namítá také neprokázání znaku značného prospěchu podle § 158 odst. 2 písm. a) tr. zákona s tím, že mu získání jakéhokoliv prospěchu nebylo prokázáno, když finanční hotovost inkasoval JUDr. M. Almásy a nebylo prokázáno, že by on o tom věděl a jednal cíleně v úmyslu zajistit JUDr. M. Almásymu finanční prospěch. Nesouhlasí také s argumentací soudu, že je nepravděpodobné, aby ze své účasti na zobchodování trestního spisu Ing. P. Kubu neměl žádný prospěch, a namítá, že pravděpodobnost není kritériem, se kterým by měl soud operovat, měl by vycházet z nejvyšší možné míry jistoty, a pro dosažení tohoto stavu je třeba ještě provést rozsáhlé dokazování.

Nedostatečné prokázání skutkového stavu, v bodě ad 16) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně, obviněný Ing. R. Velecký namítá také ve vztahu k právnímu posouzení jeho jednání jako trestný čin přijímání úplatku podle § 160 odst. 2, 4 písm. b) tr. zákona. Z daných skutkových zjištění považuje obviněný za prokázané pouze to, že skutečně byl zpracovatelem spisu č. j. PMJ- 493/ OHK-23/2006, a dne 19. 10. 2007 došlo k odložení této trestní věci, ve

kteří vystupoval Ing. P. Kuba jako podezřelý. Ostatní skutečnosti považuje v nejlepším případě za sporné. Namítá, že soud neobjasnil způsob, jakým vedl toto trestní řízení, na základě jakého podnětu bylo prověřování vůbec zahájeno, jak probíhal dozor státního zástupce, a za jakých okolností a z jakého důvodu bylo prověřování odloženo. Soudu proto také vytýká, že neprovedl k tomu jím navržené důkazy a ani předmětný spis nebyl předmětem dokazování. Přitom zdůraznil, že spis nebyl na Ing. P. Kubu veden účelově, pro započítání úkonů existovaly objektivní důvody, a nelze mu tak klást za vinu, že založil vyšetřovací spis, ve kterém figuroval Ing. P. Kuba jako podezřelý. Obviněný proto považuje za nejzávažnější pochybení soudu I. stupně, že neobjasnil okolnosti, za kterých byla daná trestní věc odložena. Namítá také, že soud neprokázal dostatečně ani samotnou schůzku, jak a kým byla zorganizována, kdy se konala, kdo se jí vlastně zúčastnil a jak probíhala. K tomu podrobně cituje výpovědi zainteresovaných osob, poukazuje na rozpory ve výpovědích svědků Ing. P. Kuby a Ing. P. Michka, a nesouhlasí s hodnocením soudu, že výpovědi těchto svědků jsou věrohodnější, než je výpověď jeho a spoluobviněného JUDr. M. Almásyho, přičemž namítá, že k tomuto hodnocení soud neuvedl ani žádné zdůvodnění. Obviněný nepopírá, že byl v souvislosti s vedením předmětného spisu kontaktován spoluobviněným JUDr. M. Almásyem, popírá ale, že by ve shodě nebo po domluvě s ním postupoval před schůzkou konající se u Mgr. P. Michka. K odložení věci, že přistoupil na základě nabytí přesvědčení, že skutky připisované podezřelému Ing. P. Kubovi nejsou trestnými činy, a nebylo prokázáno, že by trestní věc odložil na základě úplatku. Nebylo také podle něj prokázáno, že by jednal v úmyslu opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch ve finanční podobě resp., že by vůbec převzal nějaké finanční prostředky, a nebylo ani prokázáno za jakých okolností měl žádat úplatek od Ing. P. Kuby, tedy zda to bylo v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu. Soud, že vycházel pouze z výpovědi Ing. P. Kuby, že na schůzce předal 500 000 Kč, a z výpovědi JUDr. M. Almásyho, že peníze od Ing. P. Kuby dostal, ale ve výši 300 000 Kč až asi jeden týden po konání schůzky, a to od Mgr. P. Michka, přičemž se soud těmito rozpory nezabýval. V souvislosti s hodnocením důkazů a zásadou presumpce neviny pak obviněný odcitoval závěry několika rozhodnutí Ústavního soudu zabývajících se touto otázkou.

Skutkový děj zjištěný soudem I. stupně považuje obviněný Ing. R. Velecký celkově za nereálný, nelogický, nepravdivý, a také za nesprávně právně kvalifikovaný, když podle zásady subsidiarity trestní represe se může jednat nanejvýš o kázeňské provinění. Odvolací soud, že pak ignoroval odvolací námítky a ponechal je zcela bez komentáře. Nezákonost spatřuje také v odůvodnění výše trestu, přičemž poukázal na mírnější trest uložený obviněnému Ing. Bc. P. Křípskému za stejně právně hodnocenou trestnou činnost, avšak s vyšší způsobenou škodou. V závěru dovolání proto obviněný Ing. R. Velecký navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek Vrchního soudu v Olomouci, a sám rozhodl ve věci tak, že jej zproští obžaloby, případně aby věc vrátil Krajskému soudu v Brně k novému projednání.

Obviněný **Bc. Milan Víték** v dovolání podaném prostřednictvím obhájce JUDr. P. Živěly, doplněném podáním ze dne 18. 3. 2016 (pozn. toto obsáhlé doplnění dovolání bylo ale v podstatě souhrnem námitek z dovolání a některých nových námitek, takže řada námitek se opakuje, a Nejvyšší soud je nyní uvádí souhrnně), uplatnil důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Na úvod obecně soudu I. stupně vytkl, že nepostupoval

v souladu s ustanovením § 2 odst. 5, 6 tr. ř., některé provedené důkazy nezhodnotil, resp. k nim nepřihlédl, a v rozporu se zásadami trestního řízení své rozhodnutí neopřel o fakta, ale o pouhou pravděpodobnost. V rámci dokazování podle obviněného Bc. M. Vítka nebylo prokázáno, že by se dané skutky staly. Stejná pochybení vytýká také odvolacímu vrchnímu soudu s tím, že se těmito námitkami, uvedenými také v odvolání, nezabýval. Konkrétně pak uvedl následující námitky k jednotlivým výročkům o jeho vině.

K bodu ad 13) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně, kde byl uznán vinným pokusem trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 k § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákona, obviněný namítá neprokázání subjektivní stránky tohoto trestného činu, tedy jeho úmyslu, aby se ke škodě cizího majetku obohatil. Toto jeho jednání, že ani zdánlivě nesměřovalo k žádnému podvodnému jednání. Uvedl, že pokud se zaměřil výlučně na pokus, nikoliv na dokonání trestného činu, je nemožné uvažovat o pokusu trestného činu a takové jednání nemůže být trestné. Daný skutkový stav, že nemá oporu v provedených důkazech, neobsahuje ani přesné časové vymezení, zejména přesný čas, není uvedeno, kdy a za jakých okolností se měl setkat s S. E. Talabanim, v rozhodnutí tak chybí výrok a tím jej považuje za neúplný. K situaci popsané ve skutku, že vůbec nedošlo, což považuje za prokázané svojí výpovědí, že dne 8. 4. 2006, že nebyl vůbec přítomen v Brně, ale v domově důchodců u své matky v obci Karolinka na severní Moravě. Doložil to jejím čestným prohlášením, a v důsledku jejího úmrtí ji nebylo již možné vyslechnout jako svědka. Rovněž namítá a považuje za zásadní, že v době údajného spáchání skutku k datu 8. 4. 2006 nebyl Prýgl bar v provozu, což bylo prokázáno nezávislým svědkem, provozovatelem mobilní buňky označené jako Prýgl bar, P. Kvardou, který v hlavním líčení dne 16. 7. 2013 uvedl, že „je to letní záležitost, začínali jsme v květnu či koncem dubna, není tam topení“. Samotná restaurace Prýgl bar, že navíc v době spáchání skutku ani neexistovala, což bylo doloženo písemným dokladem z Úřadu městské části Brno-Bystrc, stavebního odboru. Obviněný uvedl, že v rozhodné době bylo na daném místě jen jakési mobilní zařízení, které lze označit za maringotku bez elektrické energie a topení, což doložil výpisem z katastru nemovitostí, kopii katastrální mapy a fotografií mobilního zařízení. Tyto důkazy, že ale nebyly hodnoceny, ač k nim mělo být podle jeho názoru přihlédnuto. Soud I. stupně, že v odůvodnění dotváří skutkový děj v rámci možných teoretických alternativ, nepřijal ale verzi svědčící v jeho prospěch podle zásady „in dubio pro reo“ a porušil jeho právo na spravedlivé rozhodnutí. Ač Vrchnímu soudu v Olomouci s dostatečným předstihem zaslal návrhy důkazů k provedení ve veřejném zasedání, odvolací soud tyto důkazy neprovedl a nezabýval se jeho návrhem. Konkrétně doplnil, že navrhoval vyslechnout svoji přítelkyni J. Dobrovolnou, a také R. Rektoříkovou, které by potvrdily, že se 8. 4. 2006 v daném baru s S. E. Talabanim nemohl setkat.

I pokud by teoreticky k jeho setkání s S. E. Talabanim došlo, považuje obviněný Bc. M. Vitek za nepravděpodobné, že by tento měl u sebe finanční hotovost 3 000 000 Kč, když podle jeho sdělení se setkání uskutečnilo zcela náhodně, pouze na několik minut a poté již k žádnému jejich kontaktu nemělo dojít. Také samotné jeho sdělení uvedené ve skutku, že nabídl S. E. Talabanimu, zaplatí-li 3 000 000 Kč, tak proti němu nebude zahájeno trestní stíhání pro údajnou trestnou činnost, nemůže podle obviněného naplnit znaky pokusu trestného činu podvodu, když v samotném skutku se nehovoří o tom, že by finanční hotovost žádal po S. E. Talabanim, a tato žádost se neobjevuje ani nikde v trestním spise, a to podle

obviněného proto, že žádnou peněžní částku ani nepožadoval. Také samotné jeho sdělení uvedené ve skutku, že nabídl S. E. Talabanimu, zaplatí-li 3 000 000 Kč, pak proti němu nebude zahájeno trestní stíhání pro údajnou trestnou činnost, nemůže podle obviněného Bc. M. Vítka naplnit znaky pokusu trestného činu podvodu, když se ve skutku nikde nehovoří o tom, že by uvedenou finanční hotovost žádal po S. E. Talabanim, tato žádost o peníze se nikde neobjevuje ani v trestním spise, a to proto, že žádnou peněžní částku pro sebe ani pro jiného nežádal. Namítá proto, že se nemohl dopustit pokusu podvodu podle § 8 odst. 1 k § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákona, a to pro absenci objektivní i subjektivní stránky, nebylo nade vše pochybnost prokázáno, že by jednal v úmyslu způsobit na cizím majetku značnou škodu a obohatit ke škodě cizího majetku sebe nebo jiného tím, že uvede někoho v omyl, využije něčího omylu nebo zamlčí podstatné skutečnosti.

K bodu ad 14) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně, kde byl obviněný Bc. M. Vítek uznán vinným pokusem trestného činu vydírání podle § 8 odst. 1 k § 235 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákona, předně namítá, že nebyla prokázána žádná spojitost mezi ním a svědkem S. E. Talabanim, s kterým ani jednou nepřišel do styku, ať již soukromě, nebo při pracovní činnosti jako advokátní asistent. Daný skutek také nepovažuje za trestný čin a namítá, že ani nebylo prokázáno, že by jej spáchal on. Považuje za neprokázané, že by se vůbec nacházel na místě údajného činu, namítá opět neuvedení přesného data a času údajného setkání, že soud vycházel pouze z pochybného prohlášení sepsaného S. E. Talabanim dne 2. 11. 2009, ačkoliv k údajnému setkání mělo dojít na počátku října 2009, jak se podává z obsahu zmíněného prohlášení. Pokud by se ale skutkový děj uskutečnil, S. E. Talabani by si podle obviněného jistě pamatoval přesné a podstatné podrobnosti o místě, dni a konkrétní hodině setkání, jakož i přesný popis osoby, doprovod dalších osob a další skutečnosti osvětlující jeho tvrzení. Považuje proto tohoto svědka za nevěrohodného, jeho tvrzení za nepravdivé a namítá, že se daný skutek nestal. Poukázal také na to, že skutek se měl stát počátkem měsíce října 2009, když svědek S. E. Talabani tvrdí, že byl v této době kontaktován neznámým mužem s požadavkem na zaplacení 500 000 Kč, nebo jinak bude na něj podáno trestní oznámení, ale ze zprávy Policie ČR ze dne 9. 7. 2013 vyplývá, že trestní oznámení bylo pplk. Mgr. T. Rotreklem podáno pro křivé obvinění na S. E. Talabaniho již o osm měsíců dříve dne 12. 3. 2009, což svědčí v jeho prospěch, a tento svědek v hlavním líčení sám potvrdil, že jej nezná. Výpověď svědka S. E. Talabaniho považuje za vnitřně rozpornou, když nejdříve uváděl místo setkání s ním v budově centra IBC, později před budovou a kamerový systém centra nebyl využit. O naplnění skutkové podstaty daného trestného činu, že by tak bylo možné teoreticky uvažovat pouze za situace, že by se s S. E. Talabanim setkal před datem 12. 3. 2009 a následně by bylo podáno trestní oznámení. Ve skutečnosti s ním ale nikdy nejednal, a čestné prohlášení S. E. Talabaniho ze dne 2. 11. 2009 bylo předem připraveno „pro futuro“ tak, aby zapadalo do časového úseku jeho předvolání ze dne 2. 11. 2009 na policii k podání vysvětlení a toto předvolání bylo S. E. Talabanimu doručeno dne 3. 11. 2009. Obviněný Bc. M. Vítek namítá, že nebyla naplněna skutková podstata trestného činu vydírání ve stádiu pokusu, jednání bezprostředně nesměřovalo k donucení poškozeného pohrůzkou jiné těžké újmy, aby něco konal a následkem mu byla způsobená značná škoda, a chybí tak zákonný znak, a sice objektivní i subjektivní stránka jeho jednání. Považuje proto za neprokázaný jeho úmysl spáchat trestný čin, když sám žádné trestní oznámení nepodával, a protože nebyl policistou, neměl ani žádné povědomí o tom, že nějaké trestní oznámení na

S. E. Talabaniho již v té době existovalo či bylo evidováno policií. Žádnou těžkou újmu, že S. E. Talabanimu ani způsobit nemohl, neboť trestní oznámení na jeho osobu již bylo podáno dříve. Poškozený by musel pociťovat těžkou újmu na cti, dobré pověsti, rozvratu manželství, rodinného života, nebo, jak je uvedeno v dovolání, „v důsledku hrozby počátek úkonů směřující k zahájení trestního stíhání“. Při posuzování těžké újmy, že by měl soud přihlížet i k osobě poškozeného, který ale takovou hrozbu těžké újmy nepociťoval a popis skutku ani neobsahuje konkretizaci, v čem měla spočívat.

K bodu ad 17) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně (bod II./2 rozsudku odvolacího soudu), kde byl uznán vinným pokusem trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 k § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákona, obviněný Bc. M. Vítek, jako na doklad chaosu ve vedení přípravného řízení, poukázal na nesprávné označení jeho osoby v usnesení o zahájení trestního stíhání jako vyšetřujícího policejního orgánu, ač nikdy v této pozici nepůsobil, nebyl ani policistou a neměl žádné informace z trestního spisu č. j. PMJ 143/TČ-2008-03. Rovněž v obžalobě, že bylo uvedeno, že z tohoto spisu mu Ing. Bc. P. Křípský poskytl informace, což ale nebylo dokazováním potvrzeno, a uznal to nakonec také soud I. stupně, který Ing. Bc. P. Křípského zprostil obžaloby. Jediným existujícím listinným důkazem, že je notářský zápis sepsaný mezi Ing. M. Toflem a Ing. P. Kuparowitzem na částku 3,5 mil. Kč v notářské kanceláři JUDr. A. Sedlákové dne 28. 8. 2007, ve kterém ale jeho osoba žádným způsobem nefiguruje, nemá tak k němu žádný vztah, a obviněnému Bc. M. Vítkovi není proto zřejmé, z jakého důvodu vrchní soud opírá skutková zjištění o tento notářský zápis. Z protokolu o výpovědi Ing. P. Kuparowitze, že přitom vyplývá, že tento svědek sám navrhl Ing. M. Toflovi sepsání tohoto notářského zápisu, a pokud by tomu bylo tak, jak tento svědek tvrdí, nabídl by sám sepsáním notářského zápisu Ing. M. Toflovi úplatek 3,5 mil. Kč. Iniciativa poskytnutí úplatku, že tak vyšla ze strany Ing. P. Kuparowitze a tento svědek nebyl vydírán, když také u hlavního líčení vypověděl, že se s Ing. M. Toflem scházel 1 x za 14 dnů, měl zájem svoji situaci řešit, a proto sám navrhl mezi nimi sepsání notářského zápisu. Jediným důkazem jeho viny, že je pouze výpověď svědka Ing. P. Kuparowitze, který je ale sám stíhán od 22. 8. 2008, a byl již také nepravomocně odsouzen pro závažnou trestnou činnost k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 8 let, z čehož se podle obviněného zřetelně nabízí motiv tohoto svědka, kterého považuje za absolutně nevěrohodného. Následně pak obviněný popisuje, jak také státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství v souvislosti s trestním oznámením na jinou osobu (JUDr. O. Ševčíka) hodnotil výpověď Ing. P. Kuparowitze a dalších svědků jako nevěrohodné. Trestní stíhání JUDr. O. Ševčíka, že bylo zahájeno sdělením obvinění dne 4. 10. 2011 pro skutek uvedený v tomto bodě [pozn. ad 17) této trestní věci], kdy měl za částku 2 000 000 Kč ukončit trestní stíhání vedené pod č. j. PMJ 143/TČ-2008-03 proti Ing. P. Kuparowitzowi, ale usnesením Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 30. 11. 2011, č. j. 5 NTZ 17/2011-278, bylo toto trestní stíhání JUDr. O. Ševčíka zrušeno (později pak byla věc Vrchním státním zastupitelstvím v Olomouci odložena podle 159a odst. 1 tr. ř.), když vyšlo najevo, že Ing. P. Kuparowitz byl pravomocně odsouzen, jeví se jako nevěrohodný svědek sledující výpovědi své vlastní zájmy a prospěch a jeho osamocená výpověď stála proti výpovědi JUDr. O. Ševčíka. Obviněný tedy poukázal na to, že jedině on byl odsouzen pro identické jednání, přičemž s Ing. P. Kuparowitzem vůbec nejednal, nebylo to ani prokázáno, ale JUDr. O. Ševčík měl s ním jednat v restauraci Semilasso v Brně, a ve věci týkající se skutku ad 17), se tak vyskytly dva diametrálně odlišné

právní názory. Z uvedeného je tak podle obviněného Bc. M. Vítka zřejmé, že oba soudy dospěly k nesprávnému právnímu závěru, a stanovily nesprávné hmotně právní posouzení, když neměl vědomost o trestním stíhání Ing. P. Kuparowitze a neměl žádný úmysl uvést někoho v omyl. V popisu skutku, že pak není přesně uvedeno místo, čas ani počet útoků.

K bodu ad 18) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně, kde byl uznán vinným pomocí k zvlášť závažnému zločinu přijetí úplatku podle § 24 odst. 1 písm. c) k § 331 odst. 2, 3 písm. b) tr. zákoníku, obviněný Bc. M. Vitek předně namítá, že s touto právní kvalifikací nesouhlasí, protože v dané době nebyl policistou a nemůže se proto jednat o statut úřední osoby. Považuje za hrubé porušení zákona ze strany obou soudů, které jej s tímto skutkem spojují zcela nesmyslně, a krajský soud na str. 14 rozsudku nesprávně konstatuje, že tento skutek spáchal jako úřední osoba, což je podle něj absolutně vyloučeno. Rozhovorem s Mgr. P. Michkem a z jeho podnětu dne 18. 4. 2011, který měl předem připravené otázky a rozhovor byl monitorován, kdy tento rozhovor měl přímý vztah k trestní věci Lavimont šetřené od roku 2008, přičemž trestní stíhání bylo v ní zahájeno dne 24. 7. 2009, a dne 26. 10. 2009 byl podán návrh na obžalobu, že se nemohl dopustit žádného trestného činu účastenství, neboť dne 7. 4. 2011 byl Mgr. P. Michkem rozsudkem Městského soudu v Brně sp. zn. 2 T 161/2009, zproštěn obžaloby a obviněný o tom věděl z tiskové zprávy vydané téhož dne. Nemohl tak zasahovat do trestního řízení, které bylo skončené. Pouhé jeho konstatování při rozhovoru s Mgr. P. Michkem, že právní služby by advokátní kancelář JUDr. O. Ševčíka, ve které obviněný pracoval, poskytla již v minulosti proběhlé věci Lavimont pro něj mnohem výhodněji „za dvě kila“, nemůže být posuzováno jako trestný čin spáchaný úřední osobou, a nejedná se o žádný trestný čin, když jednání bylo vedeno ve vztahu k věci, která nebyla v kompetenci policie, protože byla mnohem dříve ukončena Městským soudem v Brně. Podle obviněného soud I. stupně zcela nesprávně pochopil skutkový a právní děj, a zcela zmatečně byl začleněn do skutku směřujícího do období léta 2009 až počátku roku 2010, ač nijak nebylo prokázáno, že by v tomto období jednal s Mgr. P. Michkem nebo s Mgr. R. Procházkou. Podnět k prověřování věci Lavimont, že byl také doručen policii dne 19. 4. 2011, a pokud se předmětný rozhovor uskutečnil den předtím dne 18. 4. 2011, nemohl on, ani Mgr. R. Procházka o tomto podnětu vědět. Namítá také, že neexistuje jediný důkaz, který by prokazoval vzájemné propojení mezi ním a Mgr. R. Procházkou, že by se znali, scházeli se, jednali spolu, není tak prokázán vztah příčinné souvislosti, a nelze hovořit o pomoci, protože nebyly prokázány skutečnosti nasvědčující jeho úmyslu spáchat trestný čin ve formě pomoci. Dne 18. 4. 2011, že také jednal s Mgr. P. Michkem v restauraci „Mika“ v Brně-Pisárkách, a ne v hotelu International v Brně, jak je nesprávně uvedeno v popisu skutku, což obviněný hodnotí jako právní vadu. Odvolacímu soudu, že také navrhl k doplnění důkazy, ale tyto jeho návrhy byly odmítnuty, přičemž podle obviněného odvolacím soudem uvedené důvody neprovedení navržených důkazů svědčí o tom, že soud provedl nesprávný výklad ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř., které neobsahuje žádné pravidlo pro míru a relativní váhu určitých typů důkazů. Tím mělo dojít k porušení jeho základního práva na spravedlivý proces, protože navrženými důkazy měly být objasněny důležité okolnosti a měly zásadní význam pro posouzení celého případu.

Souhrnně a zcela obecně ke všem namítaným případům pak obviněný Bc. M. Vitek uvedl, že rozhodnutí soudů obou stupňů spočívají na „nesprávném právním posouzení skutku

a také na nesprávném hmotně právním posouzení, ani v jednom případě nelze dovodit kauzální nexus, že by bylo jeho jednání v příčinné souvislosti s jakýmkoliv škodlivým trestněprávním následkem, takový následek nebylo možno dovodit“. Absence následku jen dokresluje, že dokazování bylo kusé, ač bylo obhajobou namítáno, že se skutek vůbec nestal, případně není žádným trestným činem. Zdůraznil, že zejména namítá zachování právní kvalifikace soudu, aniž pro to byly hodnověrné důkazy, stávající důkazy považuje za kusé, neúplné, byly hodnoceny v rozporu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř. bez zvážení všech okolností případu, nebyla vyhodnocena motivace svědků, kteří proti němu vypovídali aby zmírnili svojí činnost nebo se z ní vyvinili, a mechanicky byly důkazy hodnoceny tak, aby se zachovala vyfabulovaná konstrukce používaná po celé trestní řízení. Obviněný vyjádřil také svůj protest proti tomu, že měl být považován za člena jakési skupiny organizovaných osob, ač tyto osoby nezná, neměl s nimi žádný kontakt, ani k nim neměl žádný vztah. Závěrem požádal, aby byl Nejvyšším soudem vyslechnut před rozhodnutím o dovolání, byl mu povolen odklad výkonu trestu a navrhl, aby byl zrušen napadený rozsudek odvolacího soudu a podle § 265l odst. 1 tr. ř. bylo tomuto soudu přikázáno věc znovu projednat a rozhodnout.

Obviněný **Mgr. Roman Procházka**, v dovolání podaném prostřednictvím obhájce Mgr. Josefa Bartončíka, uplatnil důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., přičemž poukázal na rozhodnutí Ústavního soudu a Nejvyššího soudu, z kterých vyplývá, že v rámci dovolání lze, při existenci extrémního nesouladu mezi skutkovými zjištěními vycházejícími z provedeného dokazování a právním posouzením věci, přezkoumat také, zda byl skutek skutečně prokázán. Namítá, že skutkový stav ve výroku o vině ad 18) rozsudku soudu I. stupně nemá oporu v provedeném dokazování, je zcela mimo objektivní realitu, a soudu I. stupně také vytýká, že ignoroval platnou a účinnou právní úpravu „trestního řádu“, která sama o sobě vylučuje i jen hypotetickou možnost naplnění skutkové podstaty trestného činu přijetí úplatku (pozn. podle § 331 odst. 2, 3 písm. b) tr. zákoníku).

Konkrétně pak, s poukazem na rozdílná vyjádření svědků Mgr. P. Michka (v roce 2008; na začátku r. 2010) a L. Sedláka (pozn. koncem r. 2010), a s poukazem na svoji kontinuální výpověď, že se svědkem L. Sedlákem se setkal někdy v období léta 2010, považuje za zcela nelogický závěr soudu, že se setkal se svědkem L. Sedlákem někdy v létě 2009. Ani jeden důkaz, že tak nesvědčí pro období druhé poloviny roku 2009, a podle obviněného soud I. stupně situuje skutkový děj do tohoto období v rozporu s důkazy jen proto, že jedině v období 1. 7. 2009 až 26. 10. 2009 jako policejní komisař, a to po přidělení věci až jako třetímu policistovi v pořadí, disponoval předmětným policejním spisem (podle skutku č. j. MRBM-17-106/TČ-2008-83-RP) vedeným proti podezřelému Mgr. P. Michkovi v tzv. kauze Lavimont. Toto časové vymezení, že je oproti usnesení o zahájení trestního stíhání a obžalobě, poprvé užito až v rozsudku soudu I. stupně, a v předchozím řízení tak neměl možnost se k takto vymezenému skutku vyjádřit. Obviněný poukázal na jeho konkrétní úkony, které po přidělení provedl v dané věci a namítá, že zahájením trestního stíhání usnesením ze dne 24. 7. 2009 zcela efektivně vyloučil ovlivnění věci z jeho strany, zejména pak postupem podle § 159a tr. ř. (pozn. odložení nebo jiné vyřízení věci), protože zahájením trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. ř. veškeré rozhodování o dalším osudu trestního řízení přechází na dozorujícího státního zástupce a pouze ten je kompetentní k rozhodnutí o zastavení trestního stíhání. Jediným přímým důkazem údajného jeho korupčního jednání, že

je výpověď svědka L. Sedláka, který byl celkem třikrát procesně vyslechnut a vždy uvedl, že z jeho strany nikdy nebyla formulována jakákoliv žádost o finanční plnění pro jeho osobu.

Také ohledně druhé části jednání uvedeného v bodě ad 18) výroku o vině obviněný Mgr. R. Procházka namítá extrémní nesoulad mezi skutkovými zjištěními a právními závěry, a to ohledně naplnění skutkové podstaty trestného činu přijetí úplatku. Zásadní rozpor shledává předně „v časové ose údajného trestného jednání“, kdy po vrácení věci státnímu zástupci k došetření a opětovném přidělení věci jemu ke zpracování, disponoval trestním spisem Městského soudu v Brně sp. zn. 2 T 161/2009 v období od 19. 4. 2011 do 26. 4. 2011, kdy spis postoupil věcně i místně příslušné součásti policie, aniž ve věci učinil nějaký úkon. Pouze v tomto období, že tak měl hypotetickou možnost ovlivnit průběh řízení. Poukázal na záznamy ze sledování osob a věcí, kdy záznamy rozhovorů mezi obviněným Bc. M. Vítkem a Mgr. P. Michkem byly pořizeny ve dnech 18. 4. 2011, 3. 5. 2011 a 24. 5. 2011. K tomu obviněný Mgr. R. Procházka namítá, že dne 18. 4. 2011 trestní spis ve věci Lavimont ještě nebyl v gesci policie, nemohl tedy mít ani hypotetickou možnost jakéhokoliv ovlivnění věci, navíc nebyl v té době ani informován o tom, že mu spis opět bude přidělen k vyřízení, a pokud tedy obviněný Bc. M. Vítek sdělil v tento den na schůzce Mgr. P. Michkovi nějaké informace, nemohly pocházet od něj. Tuto opakovaně namítanou okolnost, že ale soud I. stupně nevzal v úvahu. Další dvě schůzky Bc. M. Vítka a Mgr. P. Michka ve dnech 3. 5. 2011 a 24. 5. 2011, že pak proběhly až poté, co již spis postoupil příslušné součásti policie a neměl tak již ani hypotetickou možnost věc jakkoliv ovlivnit. Obviněný je proto toho názoru, že jeho uvedený služební postup jednoznačně a nevyvratitelně vylučuje jeho participaci na jednání obviněného Bc. M. Vítka, který na schůzkách dne 3. 5. 2011, resp. 24. 5. 2011 sdělil Mgr. P. Michkovi, že „Procházka bude danou věc tak dva měsíce šetřit a pak to odloží“, nebo že (pozn. Mgr. P. Michek) „nepotřebuje právníka, protože bude dopředu vědět, na co bude u výslechu tázán“. Dne 24. 5. 2011, že dokonce obviněný Bc. M. Vítek sděluje Mgr. P. Michkovi, že včerejšího dne mluvil s Procházkou, a slibuje přinesení spisu, který již ale byl v té době téměř tři měsíce postoupen na Krajské ředitelství Policie. Obsah těchto rozhovorů tak podle obviněného potvrzuje skutečnost, že obviněný Bc. M. Vítek neměl v daném období žádné relevantní informace o průběhu trestního řízení vedeného proti Mgr. P. Michkovi ve věci Lavimont. Soud I. stupně, že ale všechny uvedené objektivní a nezměnitelné skutečnosti nijak nezhodnotil, a v rozporu s objektivně zjištěným skutkovým stavem zaujal názor, že tvrzení obviněného Bc. M. Vítka si bez spolupráce s obviněným Mgr. R. Procházkou nelze představit. Odvolací Vrchní soud v Olomouci, že se pak těmito námitkami uvedenými v odvolání, vůbec nezabýval.

V další části dovolání pak obviněný uvedl, že si je vědom, že dále uvedená procesní pochybení nejsou dovolacím důvodem a ohledně nich proto již podal také podnět k podání stížnosti pro porušení zákona. Předně za zcela nedostatečné a odporující ustanovení § 134 odst. 2 tr. ř. považuje odůvodnění usnesení o zahájení jeho trestního stíhání ze dne 12. 12. 2011, pod sp. zn. 4 VZV 8/2011, které je proto podle jeho názoru, i s odkazem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 511/02 a I. ÚS 781/04 nezákonné, nulitní, a tedy nezpůsobilé přivodit zákonné účinky zahájení trestního stíhání. Stejnými nedostatky, že pak trpí také obžaloba podaná v jeho věci. Dále pak konkrétně uvádí také své další námitky, a to k odmítnutí jeho žádosti o nahlédnutí do trestního spisu státní zástupkyní, o které před

zahájením jeho výslechu jako obviněného žádal z důvodu nedostatečného odůvodnění usnesení o zahájení trestního stíhání, ale bylo mu to umožněno až po několika měsících, dále uvedl námitky ohledně jeho výslechu provedenému dne 5. 6. 2012, ke kterému soud I. stupně nepřihlédl, v odůvodnění rozsudku jej nezhodnotil jako důkaz a obviněný tuto výpověď považuje za zásadní. Za fatální vadu pak považuje rozdíly v časovém vymezení skutku v usnesení o zahájení trestního stíhání, které nebyly odstraněny ani v obžalobě, a v rozsudku, kdy význam této vady umocňují také zásadní rozpory ve výpovědích svědků k časovému vymezení skutku.

V závěru dovolání obviněný Mg. R. Procházka vyzval předsedu senátu soudu I. stupně, aby podal u Nejvyššího soudu návrh na přerušení výkonu rozhodnutí podle § 265h odst. 3 tr. ř. (pozn. takový návrh předseda senátu nepodal) a v případě nepodání takového návrhu, aby o přerušení výkonu napadeného rozhodnutí rozhodl Nejvyšší soud sám podle § 265o odst. 1 tr. ř. Meritorně pak navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a sám ve věci rozhodl podle § 265l odst. 1 tr. ř.

Obviněný **Ing. Bc. Petr Křipský** podal prostřednictvím obhájce JUDr. P. Hály dovolání z důvodu uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., když podle jeho názoru spočívá napadené rozhodnutí na nesprávném právním posouzení skutku, a také z důvodu uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., protože jeho odvolání bylo zamítnuto, ač v předcházejícím řízení byl dán důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Obecně namítl, že není v souladu se zákonem právní kvalifikace skutku ad 12) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně, kde byl uznán vinným trestnými činy zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) odst. 2 písm. a) tr. zákona, a vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákona, když znaky těchto trestných činů nebyly naplněny po stránce objektivní (absentuje právně relevantní jednání a příčinná souvislost mezi jednáním a následkem) ani subjektivní (není dán úmysl), neboť nedošlo k tomu, že by nutil I. Kadlčíka k zaplacení jakékoliv částky pod hrozbou vedeného trestního řízení. Soud I. stupně, že jej pregnantně z převážné části obžaloby zprostil viny, omylem ale v odůvodnění kladl důraz na výpověď neexistujícího svědka, kdy zaměnil advokáta JUDr. J. Šabršulu za advokáta JUDr. Z. Sochorce. Oba soudy, že ve zbývající části přehlédly nebo pominuly důkazy svědčící v jeho prospěch, nevypořádaly se s nimi, ignorovaly pro něj příznivé okolnosti, bezdůvodně nepřijaly mimořádně zásadní důkazy a takto dospěly k chybně stanovené právní kvalifikaci. Odvolací soud, že přitom jeho obsáhlou odvolací argumentaci zcela ignoroval a vůbec se k ní nevyjádřil.

Konkrétně pak namítá, že soudy opomenuly „časovou osu skutkového děje“, kdy vznik obchodního smluvního vztahu mezi I. Kadlčíkem (jednatelem společnosti Danua Export Import, s.r.o.) a P. Rohunem (Globtrans Trade, s. r. o.), jakožto okamžik uhrazení ceny za postoupenou pohledávku I. Kadlčíkem společnosti Globtrans Trade, s. r. o., nastal na jiném místě, v jiném čase a za jiných okolností, a to dne 8. 8. 2005 v peněžním ústavu ve Zlíně. Obviněný proto namítá, že ke sdělení obvinění pro tento údajný skutek došlo dne 12. 12. 2011, tedy v době po jeho promlčení. Výpovědi svědků I. Kadlčíka a JUDr. Z. Sochorce proto považuje za nesmyslné, účelové a za křivé obvinění. Vzhledem k vyjádření I. Kadlčíka u znalce psychiatra, pak obviněný shledává na straně tohoto

svědka potřebu pomstít se mu za to, že si dovolil v rámci svého služebního postavení jej vytěžovat. V souvislosti s tím obviněný poukázal také na výpověď svědka I. Kadlčíka v přípravném řízení, že se po provedení platby 900 000 Kč zhroutil a byl v psychiatrické léčebně v Kroměříži. Ze zprávy této léčebny ale vyplývá, že I. Kadlčík byl hospitalizován od 20. do 30. 6. 2005, a obviněný poukázal na rozpor v tom, že pokud byl uvedený svědek hospitalizován v uvedeném období, jak mohl spáchat trestný čin v období od 7. 12. 2005 do 20. 10. 2006, když samotný svědek I. Kadlčík platbu 900 000 Kč časově zařazuje před toto období a z dokladu o vkladu v hotovosti ze dne 8. 8. 2005, který byl u hlavního líčení dne 2. 10. 2013 proveden jako listinný důkaz (č. 1. 240 přílohového spisu ČVS: PJM-213/OHK-21-2005) vyplývá, že k tomuto vkladu došlo před tímto datem. Tuto skutečnost považuje obviněný Ing. Bc. P. Křípský za podstatnou a vylučující jakoukoliv jeho trestní odpovědnost v bodě ad 12) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně. Soudu I. stupně pak vytýká, že se spokojil s potvrzením údajné platby částky 900 000 Kč ze strany I. Kadlčíka, ke které měl být podle výroku o vině rozsudku jím opakovaně nucen jako k zaplacení dluhu v období od 7. 12. 2005 do 20. 10. 2006, ač v období od 13. 10. 2005, kdy došlo k zahájení úkonů trestního řízení ve věci podle § 158 odst. 3 tr. ř., až do meritorního rozhodnutí dne 20. 10. 2006 podle § 159a odst. 1 tr. ř. (pozn. odložení věci), k žádné takové ani jiné platbě I. Kadlčíkem nedošlo. Takový údaj, že se ve spise nenachází a ani nacházet nemůže. K tomu obviněný Ing. Bc. P. Křípský také namítá, že v předmětné věci ČVS: PJM-748/OHK-21-2005 se nikdy nejednalo o žádném dluhu společnosti zastupované I. Kadlčíkem (pozn. Danua Export Import, s. r. o.) vůči společnosti zastupované P. Rohunem (Globtrans Trade, s. r. o.), tato společnost nebyla v pozici věřitele společnosti Danua Export Import, s. r. o., a to podle něj vylučuje vymáhání zaplacení pohledávky či jiné byť oprávněné platby po kterémkoliv subjektu spojeném s I. Kadlčíkem. Obchodní společnost Globtrans Trade, s. r. o., proto také nikdy neuplatňovala žádnou výši škody v trestním řízení ve věci ČVS: PJM-748/OHK-21-2005 vůči společnosti Danua Export Import, s. r. o., nebo za osobou I. Kadlčíka, neuplatňovala žádnou pohledávku ani v konkursním řízení, žádný dluh, ani jiný oprávněný nárok mající vliv na povinnost finančního plnění I. Kadlčíka nebo jeho společnosti. V předmětné věci ČVS: PJM-748/OHK-21-2005 byla obchodní společnost Globtrans Trade, s. r. o., toliko jako označený subjekt, který v jiném řízení poskytl indicie státnímu zástupci k tomu, aby nařídil místně příslušnému policejnímu orgánu vše prověřit.

Obviněný Ing. Bc. P. Křípský proto namítá, že pokud se soud uvedenými listinnými důkazy odmítl zabývat s vyjádřením, že výpovědi svědků I. Kadlčíka, Z. Sochorce, F. Kadlčíka a P. Rohuna byly provedeny na základě zásady ústnosti, a znehodnocují tak listinné důkazy z policejního spisu z roku 2005-2006, nemohly být ignorovány také pravomocné a pro soud závazné závěry vyplývající z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 6. 2006, sp. zn. 1 T 1/2006, a to dokonce stejného senátu, a navazujícího usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 11. 9. 2006, sp. zn. 3 To 99/2006. Závěry vyplývající z uvedených rozhodnutí soudů jsou kauzálně spojené s rozhodnutím napadeným tímto dovoláním, když se týkají jediné úhrady postoupené pohledávky svědkem I. Kadlčíkem ze dne 8. 8. 2006 na vrub obchodní společnosti Globtrans Trade, s. r. o., co má zásadní konotace k závěrům téhož senátu při jeho odsouzení v roce 2014. Obviněný považuje za neudržitelné, aby stejný předseda senátu Krajského soudu v Brně v předchozí jiné trestní věci v rozsudku ze dne 8. 6. 2006, sp. zn. 1 T 1/2006, ve vztahu k náhradě škody popisoval okolnosti postoupené

pohledávky ze dne 8. 8. 2005, a v současné době v odsuzujícím rozsudku napadeným tímto dovoláním dovedl jiný závěr ve spojení k osobě svědka I. Kadlčíka.

Soudům obou stupňů tak obviněný Ing. Bc. P. Křípský vytýká, že se nevyřádaly se skutečností, jak měla být platba ze dne 8. 8. 2005 ve Zlíně vynucena jeho údajným vydíráním při vyšetřování trestní věci vedené pod ČVS: PJM-748/OHK-21-2005, když úkony trestního řízení byly zahájeny podle § 158 odst. 3 tr. ř. až dne 17. 10. 2005 a první výslech I. Kadlčíka ve věci byl až dne 7. 12. 2005. Touto významnou časovou disproporcí, že se soudy nezabývaly, datum zaplacení částky 900 000 Kč v rozsudku ani není uveden, resp. nebyl považován za významný, ač byl soudu znám již od roku 2006. Soudy tak podle obviněného v podstatě opřely své závěry o jeho vině pouze o vylhanou výpověď I. Kadlčíka, jím navržené důkazy ignorovaly, nepostupovaly v souladu s ustanovením § 2 odst. 5, 6 tr. ř. a v důsledku deformace důkazů nemají skutková zjištění soudů žádnou obsahovou návaznost na provedené důkazy.

V závěru dovolání proto obviněný Ing. Bc. P. Křípský navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil dovoláním napadený rozsudek Vrchního soudu v Olomouci, jakož i předcházející rozsudek Krajského soudu v Brně, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. vrátil věc soudu I. stupně se závažnými pokyny k doplnění dokazování. Navrhl také přerušeni výkonu trestu odnětí svobody postupem podle § 265o odst. 1 tr. ř. a vyslovil souhlas s projednáním dovolání v neveřejném zasedání.

Obviněný **Jaromír Šálek** v dovolání podaném prostřednictvím obhájce Mgr. P. Nádenička uplatnil důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. s tím, že soudy zjištěné jednání [pozn. v bodě ad 15) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně], právně kvalifikované jako trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákona, není trestným činem, neboť nenaplnilo jednotlivé znaky skutkové podstaty tohoto trestného činu ani jeho materiální stránku.

Nesprávné posouzení příčinné souvislosti mezi jednáním a následkem, jakož i nesprávné posouzení jeho zavinění, spatřuje obviněný v tom, že soud I. stupně k jeho tíži do příčinné souvislosti k následku zařadil i jednání, které nezavinil a nevykonal, jak to také soud sám konstatoval na str. 106 a 157 in fine rozsudku. K tomu poukázal na jednotlivé pohrůžky neznámých osob uvedené v popisu skutku ad 15) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně (výhrůžné SMS zprávy, výhrůžný dopis o pádu sportovního letadla, povolení šroubů kola osobního automobilu) a namítá, že ač mezi jednotlivými vlivy působícími na poškozeného V. Sehnala jsou zejména z hlediska jejich závažnosti podstatné rozdíly, soud mezi nimi rozdílů nečiní. Tím podle obviněného soud rezignoval na korektiv gradace příčinné souvislosti mezi jednotlivými vlivy a jeho jednáním. To podle jeho názoru ve svém důsledku vedlo k nesprávnému hmotně právnímu posouzení, když k jím zaviněnému jednání soud přičetl i vlivy jím nezaviněné, což prý soud učinil zřejmě při vědomí, že bez tohoto přičtení by jen jeho jednání nenaplněovalo znaky trestného činu. Podle obviněného samotné jeho jednání by v poškozeném nevyvolalo důvodné obavy, a pokud jiné vyhrůžky nebyly způsobené jím, pak na jeho straně nemohlo být zavinění ve formě úmyslu ani nedbalosti. Za nesprávný proto považuje závěr soudu I. stupně, kterým ohrožení (vyvolání obavy) ztotožnil s jeho jednáním

a nikoli s mnohem závažnějšími verbálními útoky. V další části dovolání obviněný zdůraznil, že jeho jednání bylo ztotožněno pouze v souvislosti s pohrůzkou zveřejnění kompromitujících nahrávek, rozhodně ale ne s hrozbou vyvolávající pocit ohrožení života či zdraví poškozeného nebo jeho rodiny, ale toto jeho jednání by mohlo snad negativně ovlivnit politickou kariéru poškozeného, nikoliv však ohrozit život poškozeného nebo jeho blízkých. Pokud přitom podle zjištění soudů pouze oslovil poškozeného jako prostředník se vzkazem na odkup blíže nespecifikovaných nahrávek, kdy neurčitá nabídka neobsahovala informaci o tom jak, do kdy a komu má být placeno, tak pokud by bylo jeho úmyslem působit na vůli poškozeného, aby zaplatil, což by ale podle obviněného platilo jen, pokud by byl na nabídce jakkoliv zainteresován, nemělo by logiku, aby současně nebyl schopen tyto elementární informace k požadované platbě sdělit. Jednalo se tak podle obviněného pouze o vyřízení vzkazu a o neurčitou informaci, která nemohla u poškozeného vyvolat žádnou vážnou obavu. Soudy zjištěné jednání, kdy se jednalo v podstatě jen o vyřízení nabídky nějakých dalších osob, tak podle obviněného nesvědčí o naplnění objektivní stránky dané skutkové podstaty trestného činu, ani o existenci zavinění a nedosahuje svou intenzitou ani potřebného stupně společenské nebezpečnosti.

Obviněný namítá také neexistenci pohrůžky v jeho jednání. Mimo slovního kontaktu uvedeného ve skutkové větě, že ve vztahu k poškozenému nevyvíjel žádnou aktivitu, nevyhledával jej, nekontaktoval, neurgoval, zda se již rozhodl, tedy nijak jej nenutil, aby zaplatil a nepůsobil tak na jeho rozhodovací sféru. Ze skutkových zjištění tak podle obviněného nevyplývá, že by jeho jednání obsahovalo záměr působit na poškozeného, aby zaplatil, přičemž poškozený sám jej vyhledal a začal řešit otázku zaplacení s poukazem na velký tlak, který byl na něj vyvíjen, aniž by výslovně zmínil nebo nějak významně vyzdvihoval vliv nahrávek, o kterých mu říkal.

Obviněný k otázce způsobilosti zveřejněním kompromitujících nahrávek vyvolat těžkou újmu dále uvedl, že pohrůžka spočívala ve zveřejnění kompromitujících nahrávek v souvislosti s politikem, kterým poškozený v dané době byl. Nesouhlasí se závěrem soudu I. stupně (na str. 158 rozsudku), že „hrozbu použití blíže nespecifikovaných kompromitujících materiálů, zvláště vůči vysoce postavenému politikovi, je třeba chápat jako pohrůžku jinou těžkou újmu, neboť tato mohla reálně vést k újmě na cti, či dobré pověsti poškozeného a tím tak směřovala k negativním profesním, osobním či rodinným důsledkům“. Toto právní posouzení považuje za chybné, neboť hrozbu použití kompromitujícího materiálu je u politika, jako osoby veřejně známé, třeba posuzovat odlišně od ostatních osob. Veřejně známé osoby, že vstoupily do veřejného života dobrovolně, přitahují větší míru mediální pozornosti a také politik musí strpět a ustát zveřejnění záznamu svého projevu. Obviněný poukázal také na nález Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 367/03 (věc Rejžek v. Vondráčková), podle kterého „osoby veřejně činné, tedy politici, veřejní činitelé, mediální hvězdy aj. musí akceptovat větší míru veřejné kritiky než jiní občané“. Zveřejňování nahrávek, že se stalo běžnou součástí domácí politické kultury, představuje realitu, v některých případech, že zveřejnění může být i společensky žádoucí a proto takovému jednání podle obviněného nelze automaticky přisuzovat ani společenskou nebezpečnost. Proto obviněný nepovažuje za uvěřitelné, že by se zkušený politik zveřejněním nahrávek cítil nějak zaskočen a zásadněji dotčen. V této věci tak podle něj nemohla být ve vztahu k poškozenému

naplněna „subjektivní povaha materiální stránky“ tvrzeného trestného činu. Obviněný proto namítá, že soudy nesprávně posoudily otázku naplnění „materiální stránky jednání jako znaku objektivní stránky“ tvrzeného trestného činu, když dospěly k závěru, že by zveřejnění kompromitujících nahrávek politika bylo způsobilé vyvolat těžkou újmu.

K zjištění soudu I. stupně uvedenému ve skutku ad 15) výrok o vině rozsudku, že prověřování poškozeného V. Sehnala nastalo až poté, co byla odvysílána v České televizi kompromitující nahrávka o pozemcích v Lipůvce, obviněný uvedl, že po obecních volbách v roce 2006 provedlo nově zvolené zastupitelstvo obce Lipůvka revizi hospodaření svých předchůdců, zjistilo nedostatky mj. při nakládání s obecními pozemky a dne 23. 4. 2007 podala obec Lipůvka podnět policii ve smyslu § 158 odst. 1 tr. ř. v souvislosti s protiprávním nakládáním s pozemky ve vlastnictví obce, ke kterému mělo dojít v roce 2001, kdy L. Sehnal byl starostou obce. Dne 3. 5. 2007 byla tato věc postoupena útvaru Policie ČR v Praze a až dne 7. 5. 2007 byla pořízená nahrávka rozhovoru mezi obviněným (J. Šálkem) a svědkem R. Macháčem, která pak byla dne 7. 6. 2007 předložena České televizi, kde pak byla odvysílána dne 23. 7. 2007. Na základě uvedených skutečností pak obviněný namítá, že pokud byl poškozený prověřován pro uvedené jednání na základě podnětu obce Lipůvka, nelze mu toto klást za vinu a opačný názor soudů, včetně navazujícího závěru o jeho zavinění, není správný.

Obviněný nesouhlasí ani se skutkovým zjištěním soudu I. stupně, že poškozený mu měl v prvním týdnu září 2008 ve městě Brně zaplatit (předat) částku 1 000 000 Kč. Namítá, že z jím nabízených důkazů bylo možné zjistit, že se poškozený V. Sehnal v době tvrzeného předání finanční částky nenacházel v obci Lipůvka ani v Brně, neboť pobýval v zahraničí a měl s ním poslední kontakt v únoru 2008. Tato zjištění, která poškozený sám uvedl na tiskové konferenci dne 8. 9. 2008, že vyvracejí samotnou existenci skutku. Odvolacímu soudu tak vytýká, že neměl důvod neakceptovat jeho návrhy na doplnění dokazování, protože navržené důkazy nebyly nadbytečné, ale naopak byly způsobilé vyvrátit skutkové závěry soudu I. stupně.

V závěru dovolání proto obviněný J. Šálek navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudky soudů obou stupňů, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Krajskému soudu v Brně nové projednání a rozhodnutí věci.

Obviněný **Zdeněk Olah** v dovolání podaném prostřednictvím obhájce Mgr. Z. Vančury uplatnil důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. s tím, že ve vztahu k němu rozhodnutí soudů spočívají na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení, a také důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., když má za to, že mu byl uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští.

Konkrétně pak namítá, že rozhodnutí soudů [pozn. skutek ad 20] rozsudku soudu I. stupně] spočívají výhradně na důkazně nepodložených domněnkách a na účelovém tvrzení svědka Mgr. P. Michka, jehož tvrzení ale považuje obviněný za vyvrácené obsahem prostorových odposlechnů, výpověďmi svědků P. Vimra a Jaroška, jakož i výpověďmi spoluobviněných, kteří popírají, že by jej znali a konečně také svojí výpovědí. Soudům

vytýká, že při hodnocení důkazů porušily trestní řád, když hodnotily jen jejich části svědčící podle nesprávných závěrů soudů v jeho neprospěch, a zcela pominuly důkazy, které svědčily o jeho nevině. Výpověď svědka Mgr. P. Michka považuje obviněný za nevěrohodnou a namítá, že pokud by soudy pravdivost výpovědi tohoto svědka hodnotily ve vzájemných souvislostech s dalšími důkazy, nutně by dospěly k závěru o jeho nevině.

Za jednoznačný důkaz své nevinoty považuje obviněný obsah prostorových odposlechlů rozhovoru mezi ním a svědkem Mgr. P. Michkem, které byly pořízeny tímto svědkem a policií na zinscenovaných schůzkách dne 11. 4. 2011 v hotelu International. Obviněný zdůraznil, že v těchto odposleších opakovaně odmítá jakékoliv napojení na spoluobviněné, jakýkoliv nátlak na Mgr. P. Michka. A to za situace kdy netuší, že je odposloucháván, na rozdíl od Mgr. P. Michka, který jako provokatér mu nepokrytě lže mimo jiné tím, že mu tvrdí, že za ním přišel od Almásyho, který ale také popřel nějaké propojení s ním, vytváří konstrukce a snaží se mu je vnutit, vybaven odposlechovým zařízením a řízen vyšetřujícími orgány. Krajskému soudu v Brně pak vytýká, že účelově v odůvodnění rozsudku vytrhává z kontextu nepravdivá tvrzení Mgr. P. Michka, označuje je za důkaz o jeho vině a přitom se nijak nevypořádává s jeho prokazatelným odmítáním těchto konstrukcí a důrazným sdělením, že od nikoho ze spoluobviněných nepřichází, a také s jeho výslovným sdělením svědkovi, ať vypovídá, jak sám uzná za vhodné, že mu nemůže říkat, jak má vypovídat. Obsáhle pak v dovolání cituje jednotlivé části odposlechlů ze dne 11. 4. 2011 mezi svědkem Mgr. P. Michkem a svědkem P. Vimrem, a následně i mezi ním a svědkem Mgr. P. Michkem, hodnotí jednotlivá jejich vyjádření, a činí vlastní závěr, že odposlechy neprokazují jediné tvrzení obžaloby a ani závěry soudů obou stupňů. Proto podle obviněného s ohledem na tyto odposlechy nemůže jít o vydírání.

Dále obviněný Z. Olah namítá, že jde také o zcela jiné jednání, rozdílné od jednání při nadřzování. Jednání, které by bylo možné posoudit jako vydírání, že nebylo předmětem usnesení o zahájení trestního stíhání ani obžaloby, a proto při zachování totožnosti skutku nebylo možné rozhodnout tak, jak nakonec bylo rozhodnuto. Má za to, že byl soudem I. stupně odsouzen za zcela jiné jednání, než pro které byl obžalován, když obžaloba byla podána pro přečin nadřzování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku (skutek ad 2 obžaloby). Porušení zásady totožnosti skutku, že namítal v závěrečné řeči i v odvolání, ale odvolací soud toto porušení zákona ignoroval a protizákonný stav potvrdil. Podle obžaloby se měl snažit, aby umožnil další činnost organizované zločinecké skupiny, soud I. stupně ale správně toto jednání měl za neprokázané, proto přeformuloval skutek a vytvořil zcela nový skutkový děj, včetně jiného časového vymezení již „od března roku 2011“, kdy se ale nejedná o totožný skutek, jaký byl předmětem obžaloby.

Obviněný také namítá nesprávné právní posouzení skutku soudem I. stupně jako zločin vydírání podle § 175 odst. 1, 2 písm. e) tr. zákoníku, tedy jako spáchání činu na svědkovi, ač Mgr. P. Michek v době údajného spáchání skutku žádným svědkem v této trestní věci nebyl, a ani mu nebylo známo, že by byl svědkem v nějaké jiné trestní věci. Obviněnému není také zřejmé, jak měl Mgr. P. Michka vydírat, čím mu hrozit, atd.

V rámci důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. obviněný Z. Olah pak namítá, že mu byl nesprávně uložen samostatný trest, ač mu měl být uložen trest souhrnný. Pokud by tak soudy učinily, s ohledem na trest uložený rozsudkem Krajského soudu v Brně sp. zn. 46 T 8/2010 v trvání 8,5 roku, by musely dospět k závěru, že je namístě upustit od uložení souhrnného trestu.

V závěru dovolání proto obviněný Z. Olah navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil napadená rozhodnutí, a sám jej podle § 265m odst. 1 tr. ř. zprostil obžaloby podle § 226 písm. a) tr. ř., případně věc vrátil soudu I. stupně k novému rozhodnutí.

K dovoláním všech deseti obviněných se souhrnně vyjádřil státní zástupce **Nejvyššího státního zastupitelství**, který jejich námitky rozdělil do tří skupin. Do první skupiny zařadil námitky, které nelze přiřadit pod žádný z předmětných dovolacích důvodů, a to námitky proti hodnocení důkazů soudy, proti jejich skutkovým závěrům, o porušení principu in dubio pro reo, proti tvrzené nepřiměřenosti trestu, nedostatečnosti odůvodnění rozhodnutí soudů, námitky týkající se procesních vad typu nedostatečné obžaloby či usnesení o zahájení trestního stíhání, proti údajnému ignorování důkazů, skutečností svědčících ve prospěch obviněných atd. Za bezpředmětné pak státní zástupce označil také námitky obviněných, kdy konstruují svá skutková zjištění a na jejich základě pak dospívají k odlišným právním závěrům než soudy. Námitky z této první skupiny pak státní zástupce ani nepovažuje za důvodné, když řízení netrpí žádnými procesními vadami, které by mohly mít vliv na správnost soudních rozhodnutí, soudy postupovaly v souladu s ustanovením § 2 odst. 5, 6 tr. ř., svá rozhodnutí odůvodnily v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 tr. ř., a porušen nebyl ani princip in dubio pro reo, když obvinění jsou usvědčováni alespoň dvěma na sobě nezávislými důkazy. Do druhé skupiny státní zástupce zařadil námitky obviněných, které lze za určitých okolností zařadit do rámce zákonných dovolacích důvodů, tedy námitka o extrémním rozporu, opomenutých důkazech, a porušení totožnosti skutku, ale považuje je za nedůvodné. Do třetí skupiny pak státní zástupce zařadil námitky bez dalšího odpovídající zákonným důvodům dovolání, tedy námitky o nenaplnění znaků trestných činů, uložení nepřípustného druhu trestu nebo trestu mimo trestní sazbu, případně, že měl být uložen trest souhrnný. Právní kvalifikace jednání obviněných, ale podle státního zástupce odpovídá skutkovým zjištěním i znakům daných trestných činů, a neshledal ani podmínky pro uložení souhrnného trestu, přičemž obviněným byly uloženy přípustné druhy trestů v rámci zákonné trestní sazby.

Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství proto navrhl, aby byla dovolání obviněných Mgr. L. Mokrého a Mgr. R. Procházky odmítnuta podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. , jako podána z jiného důvodu, než je uveden v ustanovení § 265b tr. ř., a dovolání ostatních obviněných aby byla odmítnuta podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. jako zjevně neopodstatněná.

K vyjádření státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství uplatnili někteří obvinění repliku. Obviněný Ing. E. Slanina označil vyjádření státního zástupce za nekonkrétní, nepřihlížející k zvláštnostem skutků jednotlivých obviněných, které nelze takto zgeneralizovat. Uvedl konkrétní okruhy důvodů, pro které podal dovolání a na kterém trvá. Obviněný J. Šálek považuje argumentaci státního zástupce za obecnou a nesprávnou. Uvedl,

že první procesní výpověď učinil až před odvolacím soudem, který ji ale nijak nezhodnotil, jak mu ukládá ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř., nereagoval na zjištění z této výpovědi vyplývající, neučinil závěr, co z ní vyplývá, jaká je věrohodnost jeho tvrzení, ač na tyto závěry a hodnocení soudem může pak obviněný reagovat svojí obhajobou, např. předložením návrhu dalších důkazů k podpoře svých tvrzení. Ve své výpovědi, že mj. uvedl, že po poškozeném V. Sehnalovi žádné peníze nežádal a od něj ani nepřijal, k čemuž navrhl konkrétní důkazy vyvracející jeho vinu, ale odvolací soud tyto jeho návrhy zamítl. Nesouhlasí proto s argumentací státního zástupce, že by nedošlo k opomenutým důkazům a trvá na svém dovolání. Obviněný Mgr. L. Mokrý uvedl, že nesdílí názor státního zástupce, že jeho dovolání bylo podáno z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. ř. Extrémní nesoulad spatřuje v tom, že krajský soud interpretoval výpověď svědka M. Kratochvíla způsobem, jakým ji tento svědek nikdy neučinil a jeho vina je tak postavena na smyšlené výpovědi tohoto svědka. Proto nadále zastává názor, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutků ad 5) a 19) v rozsudku krajského soudu.

IV.

Jak vyplývá z podaných dovolání, všichni obvinění uplatnily důvod dovolání podle **§ 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.**, který je dán, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení.

Z dikce uvedeného ustanovení plyne, že ve vztahu ke zjištěnému skutku je možné dovoláním vytýkat výlučně vady hmotně právní. Protože zpochybnění správnosti skutkových zjištění do zákonem vymezeného okruhu dovolacích důvodů podle § 265b tr. ř. zahrnout nelze, je dovolací soud skutkovými zjištěními soudu prvního, event. druhého stupně vázán a těmito soudy zjištěný skutkový stav je pro něj východiskem pro posouzení skutku z hlediska hmotného práva. Dovolací soud tedy musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku, a je povinen zjistit, zda právní posouzení skutku je v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav.

V mezích dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze tedy namítat, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoliv o trestný čin nejde, nebo že jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Vedle vad, které se týkají právního posouzení skutku, lze vytýkat též „jiné nesprávné hmotně právní posouzení“. Rozumí se jím zhodnocení otázky, která nespočívá přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v právním posouzení jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva.

Na podkladě dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. nelze ovšem namítat a ani přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost skutkového stavu ve smyslu § 2 odst. 5 tr. ř. ani prověřovat úplnost provedení dokazování a správnost hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. ř., poněvadž tato činnost soudu spočívá v aplikaci ustanovení procesních,

nikoliv hmotně právních. Nejvyšší soud v rámci dovolacího řízení neprovádí dokazování buď vůbec, anebo jen zcela výjimečně, a to pouze za účelem rozhodnutí o dovolání (§ 265r odst. 7 tr. ř.), a není tak oprávněn, pouze na podkladě spisu a bez možnosti provedené důkazy zopakovat za dodržení zásad ústnosti a bezprostřednosti, zpochybňovat dosavadní skutková zjištění a prověřovat správnost hodnocení důkazů provedeného soudy nižších stupňů. Jinak řečeno, dovolání lze opírat jen o námitky hmotně právní povahy, nikoli o námitky skutkové.

Současně platí, že obsah konkrétně uplatněných námitek, o něž se opírá existence určitého dovolacího důvodu, musí věcně odpovídat zákonnému vymezení takového dovolacího důvodu podle § 265b tr. ř., nestačí jen formální odkaz na příslušné ustanovení obsahující některý z dovolacích důvodů.

Nejvyšší soud především shledal, že z podstatné části se shodnými námitkami obviněných již zabýval a přesvědčivě vypořádal soud II. stupně. Obvinění tak dovolání, jako mimořádný opravný prostředek, podali fakticky ve stejném rozsahu a z obdobných důvodů jako odvolání. Shodné námitky byly z podstatné části součástí celé jejich obhajoby a zabýval se jimi již nalézací soud. S ohledem na shora uvedené a obsah dovolání, je zřejmé, že z podstatné části námitky obviněných dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. neodpovídají.

Souhrnně ke všem tzv. skutkovým námitkám obviněných Nejvyšší soud uvádí, že zásadně nezasahuje do skutkových zjištění soudů I. a II. stupně. Jen zcela výjimečně tak může učinit, pokud to odůvodňuje extrémní rozpor mezi skutkovými zjištěními soudů a provedenými důkazy. V takovém případě je zásah Nejvyššího soudu do skutkových zjištění nižších soudů nezbytný proto, aby byl dán průchod ústavně garantovanému právu obviněného na spravedlivý proces. Ústavní soud vymezil v podstatě tři skupiny vad důkazního řízení, jejichž přítomnost může mít za následek porušení práva na spravedlivý proces. Do první skupiny takových vad náleží tzv. opomenuté důkazy, kdy soudy odmítly provést důkaz navržený účastníkem řízení, aniž by svůj postup věcně a adekvátně stavu věci odůvodnily. Patří sem i případy, kdy soudy sice provedly důkaz, avšak v odůvodnění svého rozhodnutí jej vůbec nezhodnotily. Další skupinu vadné realizace důkazního řízení tvoří případy, kdy důkaz, resp. jeho obsah, není získán procesně přípustným způsobem a jako takový neměl být vůbec pojat do hodnotících úvah soudů. Konečně třetí oblast zahrnuje případy svévolného hodnocení důkazů, tj. když odůvodnění soudních rozhodnutí nerespektuje obsah provedeného dokazování, dochází k tzv. deformaci důkazů a svévoli při interpretaci výsledků důkazního řízení. Nejvyšší soud však dospěl k závěru, že v tomto případě nelze postup soudů při provádění a hodnocení důkazů zařadit, s výjimkou obviněného Ing. Bc. P. Křípského, u ostatních obviněných ani do jedné z těchto skupin, přičemž k tomuto závěru u jednotlivých obviněných dospěl na základě následujících důvodů.

Obviněný **JUDr. M. Almásy** hledně skutku uvedeného v bodě ad 2) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně stručně namítá, že toto jednání odpovídá přílehavěji skutkové podstatě trestného činu podvodu, nikoliv úplatkářství [pozn. přijímání úplatku podle § 160 odst. 2, 3 písm. b) tr. zákona], jak dovodily soudy. Tuto námitku lze podřadit pod uplatněný důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Podle výroku o vině rozsudku soudu

I. stupně, se jednání uvedeného v tomto bodě obviněný dopustil ve stručnosti tím, že v období let 2000-2001 jako příslušník Policie ČR, nabídl v Brně P. Vimrovi, že za částku 300 000 Kč ovlivní v jeho prospěch trestní řízení vedené proti jeho osobě u téhož útvaru PČR, v němž vystupoval jako vyšetřovatel, což P. Vimr akceptoval a požadovanou částku mu vyplatil. Podle tzv. právní věty rozsudku tak v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu žádal úplatek a spáchal takový čin jako veřejný činitel.

Obviněný kromě vágního tvrzení, že by toto jednání odpovídalo přiléhavěji skutkové podstatě trestného činu podvodu, nikoliv úplatkářství, k této námitce neuvedl jediný konkrétní argument, proč by dané jednání mělo být takto právně kvalifikováno. Je však zřejmé, že v případě trestného činu podvodu by se jednalo o výrazně mírnější trestný čin. K této zcela obecné námitce proto Nejvyšší soud rovněž obecně uvádí, že s ohledem na zjištěné skutkové okolnosti považuje právní kvalifikaci použitou soudem I. stupně za správnou, a námitku obviněného za zjevně neopodstatněnou, přičemž lze odkázat na odůvodnění rozsudku vrchního soudu vztahující se k této námitce na str. 69 až 70.

V případě jednání obviněného JUDr. M. Almásyho, uvedeného ve skutku v bodě 3) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně (pozn. spáchaný společně s obviněným R. Petrem), právně posouzeného jako trestné činy vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákona, a loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zákona, obviněný namítá, že podle odvolacího soudu byla jeho vina prokázána výpovědí svědka G. Beláčka a obviněného E. Poláka. Podle obviněného ale soud I. stupně nesprávně vyhodnotil provedené důkazy a dospěl k nesprávnému závěru o jeho vině, když výpovědi uvedených osob jsou v rozporu, protože každá z nich popisuje průběh děje odlišně. Výpověď svědka G. Beláčka, že není podepřena žádným jiným důkazem, tento svědek u hlavního líčení sám uvedl, že si není jistý, zda mu obviněný Almásy přikládal pistoli k hlavě, a také opakovaně uvedl, že mu nebylo nic odcizeno ani sebráno. Skutečnost, že mobilní telefon nebyl G. Beláčkovu odcizen, podle tohoto obviněného vyplývá také z výpovědi E. Poláčka, který uvedl, že G. Beláček po incidentu s R. Petrem telefonoval „Luboši Almásymu“ a navíc E. Polák sám vyloučil jeho (pozn. Almásyho) přítomnost na místě samém. Proto je obviněný toho názoru, že závěr soudů o jeho vině jednáním uvedeným v bodě ad 3) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně, nevyplývá z provedeného dokazování.

Z uvedeného je zřejmé, že námitky obviněného proti výroku o vině v bodě ad 3) jsou výhradně skutkové povahy a neodpovídají uplatněnému důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Zcela formálně byla přitom uplatněna obecně hmotně právní námitka, že tento skutek, jak byl soudem zjištěn, a jímž byl obviněný uznán vinným, byl nesprávně právně kvalifikován jako dané trestné činy, protože nenaplnuje jejich zákonné znaky formální ani materiální. Ač skutková podstata trestného činu zahrnuje objekt, objektivní stránku (zahrnující jednání, následek a příčinnou souvislost mezi nimi), subjekt, subjektivní stránku (zavinění v různých formách), obviněný nic konkrétního k žádné z těchto stránek nenamítá, a naopak poukazuje pouze na výše uvedené skutkové námitky s tím, že vzhledem k rozporům ve výpovědích je tvrzení žalobce natolik oslabeno, že nelze bez pochybností tvrdit, že se skutek stal a spáchala jej konkrétní osoba. Na těchto námitkách pak zakládá i tvrzení o nenaplnění materiální stránky daných trestných činů, a neuvádí jedinou konkrétní okolnost, která by snad měla mít vliv na snížení společenské nebezpečnosti činů. K tomu Nejvyšší soud nad rámcem

pouze uvádí, že při úvahách o tom, zda obviněný naplnil materiální znak trestného činu, tedy zda v jeho případě čin dosahoval vyššího stupně nebezpečnosti pro společnost, než je stupeň nepatrný (§ 3 odst. 2, 4 tr. zákona), je nutno vycházet ze skutečnosti, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný. Citované ustanovení se proto uplatní jen tehdy, když stupeň nebezpečnosti činu pro společnost v konkrétním případě, přestože byly naplněny formální znaky určité skutkové podstaty, nedosáhne stupně odpovídajícího dolní hranici typové nebezpečnosti činu pro společnost, když tedy nebude odpovídat ani nejlehčím běžně se vyskytujícím případům trestného činu této skutkové podstaty. V tomto případě se ale o takový případ zjevně nejedná.

Obviněný JUDr. M. Almásy jednání v bodě ad 3) (stejně jako spoluobviněný R. Petr) popřel s tím, že na G. Beláčka nemířil pistolí, situace popsaná G. Beláčkem se nikdy nestala, on ji nikdy nebyl přítomen ani nevlastnil žádnou takovou zbraň, jakou tento svědek popisuje. Totéž pak uvedl v hlavním líčení. Soud I. stupně ale závěr o vině JUDr. M. Almásyho v bodě 3) odůvodnil tím, že výpověď zásadního svědka G. Beláčka považuje za věrohodnou, k čemuž uvedl, že tento svědek nebyl oznamovatelem jednání na něm spáchaného, byl vyslechnut policií až na základě výpovědi obžalovaného E. Poláka, který se zmínil o bodnutí tohoto svědka R. Petrem. Výpověď G. Beláčka, že je navíc doložena důležitou výpovědí obžalovaného E. Poláka, která je v hrubých rysech totožná s výpovědí G. Beláčka. Za této důkazní situace nemá ani Nejvyšší soud pochybnosti o správnosti skutkových zjištění uvedených v bodě ad 3) výroku o vině, když shoda výpovědí E. Poláka s výpovědí G. Beláčka spočívá v tom, že tento svědek viděl, že po návratu z Brna byl G. Beláček od krve, vypadal zbitě, byl bodnutý do nohy a na sobě měl i probodnuté kalhoty. Nelze proto přisvědčit námitce, že výpověď svědka G. Beláčka není podepřena žádným jiným důkazem, a s ohledem na jeho jednoznačnou výpověď v přípravném řízení není ani podstatné, že tento svědek si u hlavního líčení již nebyl jistý, zda mu obviněný JUDr. M. Almásy skutečně přikládal pistolí k hlavě ani, že opakovaně uvedl, že mu nebylo nic odcizeno ani sebráno. K tomuto skutku důkazní situaci celkem jasně v souladu s protokolem o hlavním líčení popsal ve svém dovolání spolupachatel tohoto skutku ad 3) obviněný R. Petr, že svědek G. Beláček v přípravném řízení sice uvedl, že mu byl mobil vzat, ale u hlavního líčení si již touto skutečností nebyl jistý, a na dotaz státního zástupce odpověděl, že „nic mi nebylo sebrané“ a dále „nejsem si jist, je to 11 let, nevzpomínám si, zda mi byl telefon sebráný nebo ne“. Nedůvodná je pak námitka JUDr. M. Almásyho, s odkazem na výpověď E. Poláka, že tento ve své výpovědi vyloučil jeho přítomnost na místě samém, protože E. Polák nebyl na místě činu a toto tvrzení je v rozporu s výpovědí samotného poškozeného G. Beláčka.

Ohledně jednání v bodě ad 4) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně obviněný JUDr. M. Almásy v souladu s uplatněným důvodem dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. namítá, že byl skutek zjištěný soudem nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoliv o trestný čin nejde, protože skutek nenaplnuje zákonné znaky trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) odst. 2 písm. a) tr. zákona, jímž byl uznán vinným. Obecně poukázal na závěry ohledně zjišťování stupně společenské nebezpečnosti činu, princip subsidiarity trestní represe a namítá, že jeho jednání v tomto případě naplňuje skutkovou podstatu přestupku porušení povinností policisty podle

§ 101 zákona o Policii. Tomuto závěru, že nasvědčuje neuplatnění stejné právní kvalifikace jako trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) odst. 2 písm. a) tr. zákona soudem I. stupně u obviněného Ing. E. Slaniny, jak je uvedeno na str. 136 odůvodnění rozsudku, kdy tomu bránilo, že policista může tento trestný čin spáchat pouze při plnění úkolů policisty, ale nikoliv jako policista, který sice koná nezákonně, ale mimo plnění svých úkolů (k tomu odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu TR NS 1/2004-T641, 2/2004-T660 a R 43/1987-III).

K právní kvalifikaci obviněného Ing. E. Slaniny jako trestný čin podle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zákona soud I. stupně na str. 136 rozsudku skutečně uvedl, že trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele se dopustí veřejný činitel, který v úmyslu způsobit jinému škodu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch, vykonává svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu. Takové kvalifikaci, že však brání skutečnost, že policista (jakožto veřejný činitel ve smyslu ustanovení § 89 odst. 9 tr. zákona) může takový trestný čin spáchat pouze při plnění úkolů policisty České republiky, nikoliv však jako policista, který koná nezákonnost, avšak mimo plnění svých úkolů, přičemž k tomu uvedl také rozhodnutí Nejvyššího soudu, jež tuto otázku řešila. Tento hmotně právní závěr ale uvedl ve vztahu k důkazní situaci ohledně jednání v bodě ad 1) rozsudku soudu I. stupně, tedy, že z žádného důkazu nevyplývá, že by obviněný Ing. E. Slanina žádal úplatek v rámci výkonu úkolů pro něj vyplývajících z příslušných ustanovení zákona o policii, když se nevyskytuje v žádném spisovém materiálu, který by řešil trestní stíhání M. Kratochvíla či R. Krčmáře a které by mohlo být časově a věcně podřazeno pod údajnou trestnou činnost. Soud I. stupně proto dané jednání Ing. E. Slaniny právně kvalifikoval jako obecný trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákona.

Oproti uvedenému jednání obviněného Ing. E. Slaniny, ale jednání obviněného JUDr. M. Almásyho v bodě ad 4) rozsudku soudu I. stupně spočívalo v tom, že daným osobám předal konkrétní policejní materiály uvedené ve skutku. Námitka, že skutek nenaplníje zákonné znaky trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) odst. 2 písm. a) tr. zákona je proto zjevně neopodstatněná.

Skutkovou povahu má také námitka obviněného JUDr. M. Almásyho ke skutku v bodě ad II./1 rozsudku odvolacího soudu (zrušený výrok o vině ad 7 rozsudku soudu I. stupně), kde namítá, že dané skutkové závěry nevyplývají z provedeního dokazování, protože byl uznán vinným pouze na základě výpovědi MUDr. V. Jordána, když výpovědi svědků J. Balažoviče a I. Kolčavy, kteří jej podle soudu nepřímou usvědčují, nemohou obstát ve světle přepisu odposlechů z akce Provaz 2, z nichž je patrné, že tito svědci u hlavního líčení nehovořili pravdu. Všichni ostatní k věci slyšení svědci (Ing. P. Brychta, Mgr. V. Nesvatba a A. Zháněl) nebo obvinění (R. Setvák, E. Polák a R. Petr), že pak zcela jasně jeho vinu vyvracejí. Namítá proto extrémní nesoulad mezi skutkovými závěry soudů a provedenými důkazy.

S ohledem na důkazní situaci ale Nejvyšší soud i toto jednání obviněného považuje za spolehlivě prokázané a namítaný extrémní rozpor ve věci neshledal. Výpověď poškozeného, svědka MUDr. V. Jordána, je zcela jednoznačná, byly zajištěny a tímto svědkem také ztotožněny vystavené směnky, a svědci J. Balažovič a I. Kolčava vyvrátili verzi obhajoby

obviněného o dluhu poškozeného v souvislosti se získáváním dlouhodobých pobytů. Nelze přisvědčit ani názoru obviněného JUDr. M. Almásyho, že svědci Ing. P. Brychta, Mgr. V. Nesvatba a A. Zháněl, jakož i obvinění Ing. R. Setvák, E. Polák a R. Petr, zcela jasně jeho vinu vyvracejí. Ing. R. Setvák pouze odmítl únik služebních informací z jeho strany a vyslovil svojí domněnku o existenci dluhu MUDr. V. Jordána, aniž uvedl cokoliv konkrétního k danému skutku. Obviněný E. Polák naopak v podstatě potvrdil výpověď poškozeného MUDr. V. Jordána, když uvedl, že se mu tento svěřil, že je stíhán pro podvod a Almásy po něm chce peníze, čímž dal žádost obviněného JUDr. M. Almásyho o peníze do souvislosti právě s trestním stíháním MUDr. V. Jordána. Svědci Ing. P. Brychta a Mgr. V. Nesvatba se jako policisté vyjádřily pouze k okolnostem šetření ohledně trestního oznámení MUDr. V. Jordána o vydírání, ale k předmětnému podvodnému jednání nic nevedli. Naopak výpověď svědka Ing. P. Brychty, že zjistili pouze požadavek Almásyho na proplacení nějakých směnek Jordánem, zapadá do skutkových zjištění soudů.

V souladu s uplatněným důvodem dovolání obviněný JUDr. M. Almásy namítá k právní kvalifikaci jednání uvedeného v bodě ad 7) rozsudku soudu I. stupně (výrok ad II./1 rozsudku odvolacího soudu), že z popisu skutku obsaženého ve skutkové větě přesvědčivě nevyplývá podstata podvodného jednání, ani okamžik, kdy pojal podvodný úmysl a explicitně ani nevystihuje zákonný znak „obohacení sebe“.

Protože podle znění předmětného skutku obviněný nabídl MUDr. V. Jordánovi, že za částku nejméně 220 000 Kč „ovlivní trestní řízení vedené proti jeho osobě...v jeho prospěch, ač toto neměl v úmyslu...“, nelze přisvědčit námitce, že z popisu skutku obsaženého ve skutkové větě přesvědčivě nevyplývá podstata podvodného jednání, ani okamžik, kdy pojal podvodný úmysl. Z uvedeného je totiž zjevné, že podstata jeho podvodného jednání spočívala právě v tom, že slíbil poškozenému ovlivnění dané trestní věci, ač to neměl již v té době v úmyslu učinit. Jeho jednání tak bylo posouzeno v souladu s judikaturou, podle které při uvedení někoho v omyl u trestného činu podvodu podle § 250 tr. zákona pachatel předstírá okolnosti, které nejsou v souladu se skutečným stavem věci. O omyl půjde i tehdy, když podváděná osoba nemá o důležité okolnosti žádnou představu nebo se domnívá, že se nemá čeho obávat a může se týkat i skutečností, které teprve mají nastat. Protože za to obviněný JUDr. M. Almásy požadoval uvedenou peněžní částku, bylo jeho úmyslem obohatit se, když obohacením se obecně rozumí neoprávněné rozmnožení majetku (majetkových práv) pachatele nebo někoho jiného, ať již jeho rozšířením nebo ušetřením nákladů, které by jinak byly z majetku pachatele nebo někoho jiného vynaloženy. Tato námitka je proto zjevně neopodstatněná. Jakým administrativním pochybením byl přitom dvakrát odsouzen za stejný skutek, jednou za pokus trestného činu podvodu a jednou za dokonání trestný čin, pak obviněný konkrétně neuvádí. Z rozsudku vrchního soudu je ale zřejmé, že výrok o vině v bodě 7) rozsudku soudu I. stupně, kde byl uznán vinným dokonáním trestným činem podvodu, byl zrušen, včetně výroku o trestu, a obviněný byl nově uznán vinným pokusem stejného trestného činu, když nedošlo k újmě majetkové povahy (podrobně viz str. 71 rozsudku vrchního soudu).

Stejnou obecnou hmotně právní námitku uplatnil obviněný JUDr. M. Almásy také ohledně skutku ad 9) rozsudku soudu I. stupně, že skutek po stránce formální ani materiální

nenaplníuje zákonné znaky pokusu trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 k § 250 odst. 1, 2 tr. zákona. Toto jednání je v podstatě stejné jako ve skutku ad 7) pouze s tím rozdílem, že tentokrát podvodné jednání obviněného směřovalo proti poškozené JUDr. S. Žabenské. S ohledem na skutečnost, že podle skutku jednání obviněného také spočívalo v tom, že nabídl jmenované, že „za finanční částku 200 000 Kč ovlivní trestní řízení vedené proti ní a jejímu klientovi...v jejich prospěch, ač to neměl v úmyslu, přičemž JUDr. S. Žabenská v konečném důsledku nabídku stejně neakceptovala“, postačí odkázat na výše uvedené odůvodnění k bodu ad 7). Proto je také tato námitka zjevně neopodstatněná.

Pokud ohledně skutku ad 9) rozsudku soudu I. stupně obviněný uvedl, že soudy vycházely z výpovědi JUDr. S. Žabenské, která je podle jejich závěrů podpořena výpověďmi svědků Ing. J. Pláteníka a Ing. A. Nováka, a uplatnil stejnou argumentaci jako k bodu ad 7), tedy mimo důvod dovolání namítá extrémní nesoulad mezi závěry soudů a provedenými důkazy, nelze mu přisvědčit. Výpověď svědkyně JUDr. S. Žabenské je jednoznačná (č. l. 6351 a 9914 tr. spisu) a z důkazní situace popsané na str. 79 až 80 rozsudku soudu I. stupně je zřejmé, že ve věci neexistuje žádný rozpor mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními soudu I. stupně. Ostatně také obviněný se omezil jen na obecnou námitku, aniž by nějaký rozpor konkretizoval.

Obecnou skutkovou povahu má také námitka obviněného JUDr. M. Almásyho ohledně skutku ad 11) rozsudku soudu I. stupně. Zde odkázal na veškerá svá tvrzení v dovolání s tím, že soudy v rozporu s provedenými důkazy uvěřily „korunnímu svědkovi“ Mgr. P. Michkovi, jehož tvrzení podporují pouze „jeho“ svědci, tedy osoby na něm určitým způsobem závislé pracovně nebo osobně, přičemž podle jeho názoru výsledky dokazování jasně svědčí v jeho prospěch a celá řada osob potvrzuje jeho obhajobu podpořenou listinnými důkazy.

Podle výroku o vině jednání obviněného v bodě ad 11) spočívalo v podstatě v tom, že v prosinci roku 2005 v obci Žebětín nabídl Mgr. P. Michkovi, že za částku 2 mil. Kč ovlivní v jeho prospěch trestní řízení vedené v konkrétní věci uvedené ve skutku, což neměl v úmyslu, přičemž jmenovaný tuto nabídku neakceptoval, a následně na přelomu let 2005 a 2006 v Brně nabídl opět Mgr. P. Michkovi, že za částku 1 mil. Kč zajistí, aby nebyl ve věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 70 Nt 3760/2005 opětovně omezován na svobodě, což rovněž neměl v úmyslu, přičemž Mgr. P. Michek na nabídku rovněž nepřistoupil. Obviněný JUDr. M. Almásy toto jednání popírá s tím, že Mgr. P. Michka nevydíral, ani mu nevyhrožoval a měl s ním přátelské vztahy. Odmítl, že by po něm požadoval peníze v dané jiné trestní věci. S ohledem na důkazní situaci (viz podrobný popis na str. 85 a násl. rozsudku soudu I. stupně) lze ale jednoznačně odmítnout argumentaci obviněného, že soudy v rozporu s provedenými důkazy uvěřily korunnímu svědkovi Mgr. P. Michkovi, jehož tvrzení podporují pouze jeho svědci, tedy osoby na něm určitým způsobem závislé pracovně nebo osobně. Výsledky dokazování totiž jasně svědčí nikoliv v jeho prospěch, ale naopak o jeho vině. Vedle osob rodinně nebo pracovně spojených s Mgr. P. Michkem, což není ničím neobvyklým, když měly vlastní poznatky o věci, je výpověď poškozeného podporována např. i výpovědí jeho tehdejšího právního zástupce JUDr. P. Poledníka, přičemž lze poukázat i na významné časové souvislosti konkretizované

na str. 89 rozsudku. Ani ve vztahu k tomuto skutku nelze ve věci shledat žádný rozpor mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními soudu.

Pokud pak obviněný ke skutku ad 11) bez bližší konkretizace opět pouze obecně namítl, že tento skutek, jímž byl uznán vinným, nenaplnuje zákonné znaky pokusu trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 k § 250 odst. 1, 2 tr. zákona, je s ohledem na výše uvedenou citaci podstatných skutkových zjištění zřejmé, že tato námitka je zjevně neopodstatněná.

Hmotně právní povahu v souladu s uplatněným důvodem dovolání mají námitky obviněného JUDr. M. Almásyho ke skutku ad 16) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně. Podle výroku o vině (zkráceně uvedeno) obviněný JUDr. M. Almásy a Ing. R. Velecký po vzájemné domluvě, v období roku 2007, kdy Ing. R. Velecký jako příslušník PČR OHK Brno zpracovával trestní spis v trestní věci uvedené ve skutku, jež se týkala podezření na Ing. P. Kubu ze spáchání trestného činu zneužívání informací v obchodním styku podle § 128 odst. 2 tr. zákona, a trestného činu podvodu dle § 250 odst. 1, 4 tr. zákona, oslovil obviněný JUDr. M. Almásy před budovou sídla společnosti Winston International, a. s., se sídlem Brno, opakovaně Ing. P. Kubu s tím, že za částku 1 000 000 Kč ovlivní toto trestní řízení v jeho prospěch, což Ing. P. Kuba odmítl. Následně byl na Ing. P. Kubu vyvíjen nátlak neznámými osobami v podobě slovních výhrůzek a najíždění vozidlem, čemuž Ing. P. Kuba posléze podlehl a v sídle společnosti Brněnská správcovská, a. s., Brno, se na konci roku 2007 setkal s oběma obviněnými a s ujištěním JUDr. M. Almásyho, že předá-li částku 500 000 Kč, bude celá kauza odložena, prostředky v této výši JUDr. M. Almásyho předal. Následně pak v průběhu první poloviny roku 2008 na schůzce vyžádané obviněným JUDr. M. Almásy na témže místě, tento již nad rámec vzájemné domluvy s obviněným Ing. R. Veleckým sdělil Ing. Petru Kubovi, že pokud by o výše popsané události s někým hovořil, pak by se jednání vůči jeho osobě opakovalo. Toto jednání bylo ohledně JUDr. M. Almásyho právně kvalifikované jako organizátorství trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 10 odst. 1 písm. a) k § 158 odst. 1 písm. a) odst. 2 písm. a) tr. zákona, organizátorství trestného činu přijímání úplatku podle § 10 odst. 1 písm. a) k § 160 odst. 2, odst. 4 písm. b) tr. zákona, a jako trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zákona.

Námitce obviněného JUDr. M. Almásyho k trestnému činu vydírání, že o pohrůžku jiné těžké újmy jde tehdy, kdy se újma jako těžká jeví objektivně a kdy napadený ji také jako těžkou újmu pociťuje, lze obecně přisvědčit. Pokud ale v souvislosti s tím poukazuje na to, že Ing. P. Kuba několikrát u hlavního líčení výslovně uvedl, že jej nevydíral, z protokolu o hlavním líčení sice vyplývá (viz č. l. 10954 tr. spisu), že tento svědek na přímý dotaz obviněného, zda jej vydíral uvedl, že on mu osobně nevyhrožoval, nejprve jej osobně kontaktoval s tím, že je schopen „vyřídít moje věci u policie“, ale na poslední schůzce mu řekl, že „kdyby se rozneslo, že jsem zaplatil policii, tak by se ten kolotoč znovu rozjel a byl by větší“. Právě toto vyjádření obviněného JUDr. M. Almásyho o znovurozjetí kolotoče bylo správně soudem I. stupně hodnoceno jako pohrůžka jinou těžkou újmu ve smyslu trestného činu vydírání (viz str. 162 rozsudku soudu I. stupně). Přitom je z výpovědi poškozeného Ing. P. Kubu v přípravném řízení (č. l. 5941 a násl. tr. spisu) i v hlavním líčení jednoznačné, že před i po výslechu vedeném na policii Ing. R. Veleckým ohledně prověřování hospodářské trestné činnosti, byl neznámou osobou, kterou později identifikoval jako JUDr. M. Almásyho,

nejdříve opakovaně osobně kontaktován s nabídkou vyřešení jeho problému s policií za 1 mil. Kč, následně mu bylo neznámými osobami vyhrožováno, byl ve stresu a měl strach co se děje, v důsledku toho pak předal následně obviněnému 500 000 Kč, a obviněný mu na závěr vyhrožoval opakováním všeho, pokud bude o věci mluvit. Zákonný znak trestného činu vydírání spočívající v pohrůžce jiné těžké újmy ve smyslu § 235 odst. 1 tr. zákona může zahrnovat různé způsoby vyhrožování, protože není zákonem blíže definován. Musí však jít o neoprávněné jednání pachatele, který hrozí způsobením takových následků, které jsou svou intenzitou srovnatelné s hrozbou spojenou s pohrůžkou násilí, takže pohrůžka jiné těžké újmy může u poškozeného vyvolat obavu obdobnou s ohrožením jeho života nebo zdraví. Při posuzování, zda jde o pohrůžku jinou těžkou újmu, je třeba přihlížet též např. k závažnosti možného narušení osobních, rodinných, pracovních či podnikatelských nebo jiných vztahů poškozeného pro případ uskutečnění učiněné pohrůžky, k individuálním rysům osoby poškozeného, k intenzitě ovlivnění jeho psychického stavu apod., neboť dopad stejné pohrůžky může být podle její povahy u různých poškozených odlišný. Pokud v tomto případě poškozený podlehl předchozímu nátlaku, a vyplatil předmětnou finanční částku, načež mu obviněný hrozil opakováním všeho, je zřejmé, že to poškozený chápal a pociťoval jako hrozbu těžké újmy.

Pokud k tomu obviněný JUDr. M. Almásky odkázal na rozhodnutí publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek NS pod č. R 10/1979 s tím, že nejde o vydírání, pokud daný subjekt nepociťoval žádnou újmu, je třeba uvést, že dané rozhodnutí se týká odlišného případu, kdy pachatel za použití nože nutil poškozeného k určitému jednání, ale v té době byl poškozený v bezvědomí, a nemohl tedy vyhrůžky obviněného slyšet. Proto podle uvedeného rozhodnutí měl být tento útok posouzen nikoliv jako dokonáný trestný čin, ale jako pokus trestného činu vydírání podle § 8 odst. 1, § 235 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákona.

Zjevně neopodstatněná je také námitka ohledně právního posouzení jednání JUDr. M. Almáskyho podle kvalifikované skutkové podstaty trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zákona, že Ing. P. Kubu není možno v dané fázi jeho jednání označit za osobu, která již byla alespoň předvolána jako svědek, a má tedy procesní postavení svědka, ani za osobu, kterou by vydíral pro budoucí výkon její svědecké povinnosti. Ze skutku je zřejmé, že se obviněný JUDr. M. Almásky později z vlastní iniciativy sám opět sešel s poškozeným a sdělil mu, že pokud by o dané události s někým hovořil, celé jednání vůči němu by se opakovalo. Z hlediska naplnění znaku „spáchá-li takový čin na svědkovi“ ustanovení § 235 odst. 2 písm. e) tr. zákona, je nepodstatné, zda vydíraná osoba byla alespoň předvolána jako svědek, a má tak postavení svědka, jak namítá obviněný. Jednání pachatele uvedené v ustanovení § 235 odst. 1 tr. zákona, které směřuje proti osobě, jež vnímala skutečnosti, které mohou být podkladem pro rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení (svědek v materiálním smyslu), a které je spácháno s úmyslem odradit tuto osobu od řádného plnění jejích povinností svědka vyplývajících z trestního řádu, naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zákona bez ohledu na to, zda svědek již byl nebo nebyl formálně předvolán ke svědecké výpovědi (viz rozhodnutí publikované pod č. 15/2002 Sb. rozh. tr.).

Totéž platí i o námitce, že ze skutkové věty ani z provedených důkazů nevyplývá, že by obviněný JUDr. M. Almásy někoho organizoval. Ze skutku i provedených důkazů je jednoznačně zřejmé, že obviněný řídil celé jednání, když od počátku, a vzhledem k časové a věcné souvislosti po vzájemné domluvě se spoluobviněným Ing. R. Veleckým, opakovaně osobně kontaktoval poškozeného s nabídkou ovlivnění trestního řízení za úplatu, po odmítnutí nabídky následoval popsany nátlak na poškozeného ze strany neznámých osob, a oba se následně také osobně zúčastnili schůzky v prostorách společnosti Mgr. P. Michka, kde se obviněný JUDr. M. Almásy také setkal s poškozeným a převzal od něj částku 500 000 Kč.

Pokud jde o námitku obviněného, že jednání v rámci tohoto skutku daleko přiléhavěji vystihuje zákonné vyjádření skutkové podstaty podvodu, aniž by to jakkoliv konkretizoval, lze poukázat na skutečnost, že vzhledem k akcesoritě účastenství se tato námitka může vztahovat pouze k trestnému vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. e) tr. zákona, která ale plně odpovídá skutkovým zjištěním v bodě ad 16) rozsudku, jež neobsahují prvky podvodného jednání.

Mimo uplatněný důvod dovolání je ohledně tohoto skutku námitka extrémních nesrovnalostí mezi právními závěry soudu a provedenými důkazy, které by měly podle obviněného vyvolávat důvodné pochybnosti o tom, zda se popisovaného jednání dopustil. Vzhledem k výše zmíněné důkazní situaci, podrobně pak popsané na str. 107 a násl. rozsudku soudu I. stupně, tato námitka nemůže obstát. Vedle výpovědí svědků lze zmínit zejména také objektivně zjištěné skutečnosti, kdy podle výpisu z bankovního účtu poškozený Ing. P. Kuba vybral v hotovosti 500 000 Kč dne 2. 10. 2007, a ve věci objasňování skutečností nasvědčujících spáchání trestného činu poškozeným Ing. P. Kubou, byla věc Ing. R. Veleckým odložena usnesením ze dne 19. 10. 2007.

Obviněný JUDr. M. Almásy také poukázal na nutnost použití trestního práva u jednání se soukromoprávním základem jako „ultima ratio“, tedy jako krajního prostředku ochrany základních společenských hodnot. Zásadně platí, že každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem a je třeba vyvodit trestní odpovědnost za jeho spáchání. Tento závěr je pouze v případě méně závažných trestných činů korigován použitím zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku, podle níž trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Byť trestná činnost obviněného byla posuzována podle předchozího trestního zákona účinného do 31. 12. 2009, uvedená zásada se v praxi soudů uplatňovala již za jeho účinnosti. Obecně se úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, uplatní za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty. K tomuto závěru ale v této trestní věci nelze dojít, protože jednání obviněného JUDr. M. Almásyho naopak neodpovídá ani běžným případům této trestné činnosti a svojí závažností a intenzitou je výrazně převyšuje. Kritérium společenské škodlivosti případu je doplněno principem „ultima ratio“, z kterého vyplývá, že trestní právo má místo pouze tam, kde jiné prostředky z hlediska ochrany práv fyzických a právnických osob jsou nedostatečné, neúčinné nebo nevhodné. K tomuto obviněným namítanému principu „ultima ratio“ Ústavní

soud uvedl např. již v nálezu ze dne 23. 3. 2004, sp. zn. I. ÚS 4/04, ve kterém se zabýval trestněprávní kvalifikací jednání, které má soukromoprávní základ, že použití trestního zákona je třeba považovat za ultima ratio, tedy za krajní právní prostředek, který má význam především celospolečenský, tj. z hlediska ochrany základních společenských hodnot. V zásadě však nemůže sloužit jako prostředek nahrazující ochranu práv a právních zájmů jednotlivce v oblasti soukromoprávních vztahů, kde závisí především na individuální aktivitě jednotlivce, aby střežil svá práva, jimž má soudní moc poskytovat ochranu. Ústavní soud také podmínil nepoužití prostředků trestní represe k uspokojování subjektivních práv soukromoprávní povahy na případy, kdy nejsou splněny všechny předpoklady vzniku trestněprávní odpovědnosti, resp. nejsou-li tyto předpoklady zcela nezpochybnitelně zjištěny. Uplatnění zásady „ultima ratio“ tedy podmínil tím, že nejsou splněny všechny předpoklady trestněprávní odpovědnosti, což není případ obviněného JUDr. M. Almásyho.

Námítka obviněného, že uložený trest je jako celek nepřiměřený, neodpovídá uplatněnému důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Totéž platí i o námitce proti uloženému peněžitému trestu, že nebylo respektováno ustanovení § 54 odst. 1 tr. zákona, podle kterého se tento druh trestu neuloží, je-li zřejmé, že by byl nedobytný. Nad rámec dovolání ale lze k tomu poukázat na ustanovení § 344 odst. 1 tr. ř., podle kterého soud upustí od výkonu peněžitého trestu nebo jeho zbytku, jestliže se odsouzený v důsledku okolností na jeho vůli nezávislých stal dlouhodobě neschopným peněžitého trestu zaplatit nebo by výkonem trestu byla vážně ohrožena výživa nebo výchova osoby, o jejíž výživu nebo výchovu je odsouzený podle zákona povinen pečovat.

Obviněný **Ing. Eduard Slanina** v dovolání uplatnil důvody dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. ř.

Pod žádný z uplatněných důvodů dovolání nelze podřadit obecné čistě skutkové námitky, že v řízení předcházejícím napadenému rozhodnutí se soud dopustil několika závažných pochybení, když neprovedl dokazování vyčerpávajícím způsobem tak, aby nade vší pochybnost byl objasněn skutkový stav, že opomněl hodnotit provedené důkazy důležité pro rozhodnutí o vině, nebo je hodnotil v extrémním rozporu s jejich obsahem, v čemž obviněný shledává porušení jeho práva na spravedlivý proces. Takovéto skutkové povahy jsou i námitky ohledně skutku ad 6) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně, kde obviněný v rámci důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. k uvedenému extrémnímu nesouladu uvedl, že je objektivně usvědčován pouze výpovědí svědka M. Kratochvíla, přičemž nepovažuje za pravdivé tvrzení Vrchního soudu v Olomouci, který uvedl i jiné důkazy. Nikoliv hmotně právní, ale skutkovou povahu má i odkaz na jednotlivá vyjádření tohoto svědka (v dopise ministru vnitra, v úředním záznamu, v záznamu DVD, v jeho výpovědi jako svědka v přípravném řízení a v hlavním líčení) a na rozdíly mezi jejich obsahem, včetně úvahy, že tento svědek spolupracoval a byl pod ochranou policejního týmu i v době vyhlášení celostátního pátrání po něm. Proti hodnocení důkazů soudem a v důsledku toho proti správnosti skutkových zjištění, je zaměřena také námitka, že si soudy vybraly svévolně tu verzi výpovědi svědka M. Kratochvíla, která se jim hodila, která je ale podle obviněného odrazem hodnocení důkazů v extrémním rozporu s jejich faktickým obsahem, přičemž svědek M. Kratochvíl sám nikdy nemluvil zcela jasně, že by po něm měl chtít 10 mil. Kč pod

pohružkou zahájení trestního stíhání, že své verze několikrát změnil, že soudy vůbec nehodnotily ani skutečnost, že svědek M. Kratochvíl oznámil jeho údajný požadavek na zaplacení 10 mil. Kč až po 7 letech od doby, kdy k tomu mělo dojít, nezabývaly se rozpory mezi jeho svědeckými výpověďmi a úředními záznamy z roku 2003 na Inspekci ministra vnitra (IMV), kde se o něm a 10 mil. Kč nezmiňuje, což potvrzují i tehdejší pracovníci IMV, svědci Mgr. B. Novický a Mgr. J. Válka. Přesto soud I. stupně, že na str. 68 rozsudku uvedl, že svědek Mgr. J. Válka vypověděl, že svědek M. Kratochvíl v roce 2003 zmínil také jeho. Toto tvrzení obviněný považuje za výmysl, a za ještě „větší obludný výmysl“, považuje argumentaci soudu I. stupně na str. 70 rozsudku, že se jeho jméno v inspekčním spise nevyskytuje proto, aby nedošlo k úniku informací. Skutkovou je také námitka, že si soudy některé důkazy vymýšlely, resp. měnily jejich obsah, konkrétně poukázal na část odůvodnění rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci na str. 62, kde vrchní soud uvedl, že je jeho vina opřena o výpověď M. Kratochvíla, kterou podporují další tam uvedení svědci a také lékařská zpráva. Někteří svědci, že sice o něm hovoří, ale v souvislosti s jiným skutkem, pro který bylo jeho trestní stíhání zastaveno, a pokud jde o lékařskou zprávu, vrchní soud vůbec neuvedl, o jakou zprávu se jedná. Proti odůvodnění rozhodnutí soudu pak směřuje námitka, že souhrnné odůvodnění řady navržených důkazů odporuje konstantní judikatuře Ústavního soudu (např. IV. ÚS 802/02, II. ÚS 623/05), když nebylo hodnoceno z hlediska jeho nadbytečnosti odmítnutí každého důkazu zvlášť a vyčerpávajícím způsobem. Uvedenými námitkami obviněný zpochybňuje správnost daných skutkových zjištění, a především věrohodnost svědka M. Kratochvíla, což vyplývá i z námítky, že soudy nehodnotily jeho osobu a trestní minulost, když již byl mj. odsouzen za trestný čin podvodu a křivé výpovědi, a podstatou i další jeho trestné činnosti, že je lhaní a podvádění.

Obviněný Ing. E. Slanina předmětné jednání popřel. Doznal pouze, že v daném období na základě informace od známého, že M. Kratochvíl měl na nějakém obchodu s R. Krejčířem vydělat 80 mil. Kč, a na základě žádosti tohoto známého o její prověření, skutečně M. Kratochvíla v jeho bydlišti navštívil a zeptal se ho na to. M. Kratochvíl, že se této informaci smál, popřel obchod s R. Krejčířem a tím to skončilo. S ohledem na důkazní situaci (podrobně viz str. 65 a násl. rozsudku soudu I. stupně), ale Nejvyšší soud námitkám obviněného nepřisvědčil, a ve věci neshledal žádný, natož pak namítaný extrémní rozpor mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními uvedenými ve výroku o vině ad 6) rozsudku soudu I. stupně. Odvolací soud považoval vinu Ing. E. Slaniny za prokázanou výpovědí svědka (poškozeného) M. Kratochvíla, která je podporována svědeckými výpověďmi R. Krčmáře, P. Aberleho, D. Kratochvílové, D. Štauda a V. Pazourka, jakož i obsahem lékařské zprávy. Po prostudování důkazní situace k jednoznačně stejnému závěru dospěl také Nejvyšší soud. Je nadbytečné podrobněji rozebírat vzájemnou provázanost uvedených usvědčujících důkazů, když jejich obsah je zřejmý z odůvodnění rozsudku soudu I. stupně (viz str. 65 a násl.), ale s ohledem na tyto důkazy lze odmítnout námitku obviněného, že se soud dopustil závažných pochybení, když neprovedl dokazování vyčerpávajícím způsobem tak, aby nade vší pochybnost byl objasněn skutkový stav, že opomněl hodnotit provedené důkazy důležité pro rozhodnutí o vině nebo, že je hodnotil v extrémním rozporu s jejich obsahem. Obviněný není usvědčován pouze výpovědí svědka M. Kratochvíla, jak namítá v dovolání, a Vrchní soud v Olomouci správně zmínil i další důkazy. Obviněný zjevně považuje za významnou pouze výpověď M. Kratochvíla, jako jediného přímého účastníka

jejich vzájemného jednání, kdy došlo z jeho strany k žádosti o peníze s pohrůžkou trestního stíhání M. Kratochvíla. Přitom ale pomíjí uvedené další důkazy, které plně potvrzují pravdivost výpovědi M. Kratochvíla, když např. svědkyni D. Kratochvílové po odchodu obviněného z jejich bydliště poškozený uvedl, že Ing. E. Slanina pracuje na kriminálce, že na něj mají nějaký případ, a chce po něm peníze v miliónech s tím, že když zaplatí, tak jej toho případu zbaví. O pravdivosti výpovědi manželky obviněného by mohli vznikat pochybnosti vzhledem k jejich rodinnému vztahu, ale v tomto případě je i její výpověď v souladu dalšími důkazy uvedenými odvolacím soudem. Tyto důkazy svědčí také o neopodstatněnosti námitky, že soudy vůbec nehodnotily skutečnost, že svědek M. Kratochvíl oznámil jeho údajný požadavek na zaplacení 10 mil. Kč až po 7 letech od doby, kdy k tomu mělo dojít. Z výpovědi M. Kratochvíla a R. Krčmáře je totiž zřejmé, že již v době po provedené domovní prohlídce se požadavek obviněného a Ing. M. Tofla o zaplacení peněz rozhodli nahlásit na pracovišti Inspekce ministra vnitra (IMV) v Brně, ale bylo to bezvýsledné vzhledem ke stavu vzájemné osobní provázanosti některých obviněných s pracovníky IMV na tomto pracovišti v dané době, kdy docházelo k úniku informací, maření úkonů a vzájemnému krytí policistů. Tuto situaci potvrdily a dostatečně objasnily zejména výpovědi tehdejších pracovníků IMV, svědků Mgr. J. Války a Mgr. B. Novického, takže je nutné odmítnout také námitku obviněného o „obludném výmyslu“, za který považuje argumentaci soudu I. stupně na str. 70 rozsudku, že se jeho jméno v inspekčním spise nevyskytuje proto, aby nedošlo k úniku informací. Vzhledem k zjištěné situaci v dané době na IMV, je tato argumentace soudu opodstatněná.

Skutkovou je také námitka, že si soudy některé důkazy vymýšlely, resp. měnily jejich obsah, kdy konkrétně poukázal na část odůvodnění rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci na str. 62, kde vrchní soud uvedl, že je jeho vina opřena o výpověď M. Kratochvíla, kterou podporují další tam uvedení svědci a také lékařská zpráva. Někteří svědci, že sice o něm hovoří, ale v souvislosti s jiným skutkem, pro který bylo jeho trestní stíhání zastaveno, a pokud jde o lékařskou zprávu, vrchní soud vůbec neuvedl, o jakou zprávu se jedná. Ve světle těchto důkazů jsou bez významu obviněným uváděné rozpory mezi svědeckými výpověďmi M. Kratochvíla a úředními záznamy z roku 2003 na IMV, kde se o něm a 10 mil. Kč nezmiňuje. Pokud obviněný namítá a považuje za výmysl argumentaci soudu I. stupně na str. 68 rozsudku, že podle svědka Mgr. J. Války ve své výpovědi v roce 2003 zmínil svědek M. Kratochvíl také jeho, tak obviněný zaměňuje obsah úředních záznamů pořizovaných v roce 2003 na IMV, s vyjádřením poškozeného M. Kratochvíla na osobní schůzce se svědky Mgr. J. Válkou a Mgr. B. Novickým jako pracovníky IMV, o které Mgr. J. Válka zjevně vypovídal. Prošetřování podezření ze spáchání trestných činů přijímání úplatků a zneužívání pravomoci veřejného činitele pracovníky IMV v roce 2003, a v souvislosti s tím nařízené odposlechy, se přitom týkaly především podezření na JUDr. M. Almásyho, ale podnětem bylo oznámení svědků R. Krčmáře a také M. Kratochvíla, který o setkání a vydírání Ing. E. Slaninou hovořil od počátku a opakovaně, potvrdila to jeho manželka, svědci z okruhu jeho známých, jakož i z řad pracovníků policie a jeho jméno zmínil M. Kratochvíl také v dopise ministrovi vnitra doručeném dne 6. 8. 2010. Za této situace je bez významu, pokud se přímo jméno obviněného Ing. E. Slaniny v některých souvisejících dokumentech IMV z dané doby nevyskytlo.

Nejvyšší soud nepřisvědčil ani skutkové námitce obviněného Ing. E. Slaniny, že si soudy některé důkazy vymýšlely, resp. měnily jejich obsah. Konkrétně poukázal na část odůvodnění rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci na str. 62, kde tento soud uvedl, že je jeho vina opřena o výpověď M. Kratochvíla, kterou podporují další tam uvedení svědci a také lékařská zpráva, o které obviněnému ale není zřejmé, o jakou zprávu se jedná, když to vrchní soud neuvedl. Někteří svědci pak, že sice o něm hovoří, ale v souvislosti s jiným skutkem, pro který bylo jeho trestní stíhání zastaveno.

Předně lze uvést, že všechny výpovědi svědků, o které soudy opřely závěr o vině Ing. E. Slaniny, mají přímý vztah k jeho jednání uvedenému v bodě ad 6) výroku o vině. Okolnost, že současně mají vztah i k jednání, jímž uznán vinným nebyl, je bez významu. Pokud jde o lékařskou zprávu, kde obviněný namítá, že vrchní soud vůbec neuvedl, o jakou zprávu se jedná, tak z odůvodnění rozsudku soudu I. stupně na str. 69 je zcela zřejmé, že jde o lékařskou zprávu v souvislosti s propuštěním svědka R. Krčmáře z ústavní léčby. Tato zpráva podporuje pravdivost výpovědi tohoto svědka, že po sdělení ze strany Ing. Bc. P. Křípského (v dané době policejního komisaře OHK PČR v Brně), že ví o tom, že tento svědek byl na IMV, ale to mu nepomůže, měl zdravotní problémy a byl hospitalizovaný. Tato zpráva je tedy jako podpůrný důkaz konkretizována již soudem I stupně na str. 69 rozsudku, když z ní vyplývá, že se svědek R. Krčmář také lékařům svěřil s tím, že policisté po nich žádali úplatky za odložení šetřených případů.

Obviněný Ing. E. Slanina ve vztahu ke Krajskému soudu v Brně a Vrchnímu soudu v Olomouci, ohledně jejich rozhodnutí, použil expresivní a pejorativní argumentaci o „lžích, obludných lžích, vymyšlení důkazů a změně jejich obsahu“. S ohledem na závažnost takovéto argumentace, a v zájmu zachování pravidel spravedlivého procesu, se přes skutkovou povahu této argumentace bylo nutno zabývat její opodstatněností. Nejvyšší soud ale konstatuje, že argumentace obou soudů má spolehlivou oporu v provedených důkazech, a ze strany Krajského soudu v Brně, ani Vrchního soudu v Olomouci, se rozhodně o žádné lži ani vymyšlení nejedná.

Ohledně skutku ad 6) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně, právně posouzeného jako pokus trestného činu vydírání podle § 8 odst. 1 k § 235 odst. 1, 3 tr. zákona, odpovídá uplatněnému důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., námitka obviněného Ing. E. Slaniny, že svědek M. Kratochvíl dobře věděl, že ze své pozice kriminalisty operativce nemohl zajistit, zda bude zahájeno trestní stíhání nebo bude provedena domovní prohlídka, hrozbě zahájení trestního stíhání, uvedené ve výroku o vině, že se nejvíce blíží jedna ze svědkových verzí o požadavku peněz za údajné neprovedení domovní prohlídky, ale ani samotné provedení domovní prohlídky nemusí ještě nutně znamenat zahájení trestního stíhání. Protože svědek M. Kratochvíl byl již mnohokrát jako podezřelý vyslýchán policií, a je tak osobou kriminálně velmi zběhlou, pohružka pro něj, že ani nemohla mít reálný charakter jako na osobu kriminálně velmi otrlou, a i pokud by se jím prezentované údajné jednání skutečné stalo, nemohlo jej to vyvést z míry, neboť byl na domovní prohlídky a jiné úkony trestního řízení zvyklý. Jednáním uvedeným ve skutku ad 6) rozsudku soudu I. stupně nemohlo podle obviněného ani dojít ke způsobení jiné těžké újmy na cti a dobré pověsti tohoto svědka, když tento žádnou čest ani dobrou pověst nemá. Podle obviněného by dané jednání mohlo být

maximálně trestným činem útisku podle § 237 tr. zákona, který by ale již byl promlčen. Tím obviněný zpochybnil naplnění znaku pohrůžky jiné těžké újmy skutkové podstaty trestného činu vydírání, jímž byl uznán vinným.

I nadále jsou jistě obecně platné závěry z Komentáře k trestnímu zákonu (Šámal, Púry, Rizman, Komentář II. díl 6., C.H.Beck, 2004, s. 1389), že „při posuzování zda jde o jinou těžkou újmu, je nutno přihlížet k osobním poměrům napadeného, k jeho vyspělosti, zkušenostem, psychickému stavu apod.“, jakož i závěry vyplývající z rozhodnutí publikovaného pod č. 27/1982 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, že „za pohrůžku těžké újmy nutno považovat takové jednání pachatele, které může vést k újmě např. na cti, dobré pověsti, v rodinném životě za situace, kdy se újma jako těžká újma jeví objektivně a kdy napadený ji také jako těžkou újmu pociťuje“.

Podle rozsudku soudu I. stupně, se v bodě ad 6) výroku o vině obviněný dopustil pokusu trestného činu vydírání podle § 8 odst. 1 k § 235 odst. 1, 3 tr. zákona v podstatě tím, že dne 13. 7. 2003 v Kuřimi, jakožto příslušník PČR OHK Brno, požadoval po M. Kratochvílovi finanční částku 10 mil. Kč, jakožto podíl na údajném obchodu M. Kratochvíla za 100 mil. Kč, a to pod hrozbou trestního stíhání jeho osoby pro blíže nezjištěnou údajnou trestnou činnost, což M. Kratochvíl odmítl.

Nejvyšší soud nemohl souhlasit s argumentací obviněného Ing. E. Slaniny, že svědek M. Kratochvíl byl již mnohokrát jako podezřelý vyslýchán policií, je osobou kriminálně velmi zběhlou, a pohrůžka pro něj proto nemohla mít jako na osobu kriminálně velmi otrlou reálný dopad. Ani s argumentací, že i pokud by se dané jednání skutečně stalo, nemohlo by to vyvést M. Kratochvíla z míry, neboť byl na domovní prohlídky a jiné úkony trestního řízení zvyklý. Tyto namítané okolnosti totiž nemohou být důvodem nenaplnění znaku pohrůžky jiné těžké újmy, protože každá i jen hrozba trestního stíhání představuje možnost závažného omezení osobnostních práv, jejichž součástí jsou vyjmenovány v čl. 10 Listiny základních práv a svobod. I když takové omezení je legitimizováno veřejným zájmem na ochraně společnosti před pachatelem trestné činnosti, nelze pomíjet, že i pro tyto pachatele vedení trestního stíhání a případné odsouzení znamená výrazné omezení základního práva (na zachování osobní svobody, lidské důstojnosti, osobní cti, dobré pověsti a práva na soukromí), byť v souladu se zákonem. Ani kriminálně závadová osoba nepozbývá právo na ochranu svých základních práv, jejichž (byť i zákonné) omezení může v případě trestního stíhání vzhledem ke svým zkušenostem snášet lépe než osoba bezúhonná, ale jistě stejně intenzivně negativně. Proto hrozbu trestním stíháním, a zvláště pak od příslušníka policie, je třeba za těchto okolností chápat jako pohrůžku jiné těžké újmy.

Pod uplatněný důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze pořadit námitku obviněného Ing. E. Slaniny, že pokud by ke spáchání skutku [ad 6)] v roce 2003 hypoteticky došlo, soudy se měly po 12 letech od jeho údajného spáchání zabývat mimořádným snížením trestu odnětí svobody podle § 40 odst. 1, 2 tr. zákona, když to odůvodňují poměry pachatele, účelu trestu lze dosáhnout i trestem kratšího trvání, jde o pokus trestného činu a použití trestní sazby je pro něj nepřiměřeně přísné. Předně Nejvyšší soud připomíná, že použití ustanovení § 40 tr. zákona není nárokové a jeho aplikace je výhradně závislá na zhodnocení rozhodných

okolností soudem. V případě obviněného odvolací soud toto ustanovení nepoužil zjevně zejména k mimořádně vysoké finanční částce, jejíž získání bylo motivem jednání obviněného. Obviněnému byl odvolacím soudem, po zastavení trestního stíhání pro dva skutky z důvodu promlčení, uložen v rámci trestní sazby ustanovení § 235 odst. 3 tr. zákona (5 až 12 let odnětí svobody) uložen trest odnětí svobody v trvání 7 let, tedy téměř na dolní hranici trestní sazby. Vzhledem ke skutečnosti, že se obviněný trestného činu vydírání dopustil jako příslušník policie v příkrém rozporu se svým služebním posláním, kterému se hrubě zpronevěřil ve snaze získat pro sebe značné finanční prostředky, uložený trest odpovídá i obviněným uváděným okolnostem případu a nelze použití zákonné trestní sazby považovat ani za nepřiměřeně přísné.

V souladu s důvodem dovolání podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. obviněný Ing. E. Slanina namítá, že mu soudem byl uložen peněžitý trest, který zákon v jeho případě nepřipouští, protože vzhledem ke ztrátě zaměstnání přišel o možnost výdělků a má také vyživovací povinnost vůči 4 nezletilým dětem. Vzhledem k těmto skutečnostem, a vyčerpání všech svých finančních prostředků v průběhu trestního stíhání, že je tento trest zcela nedobytný a podle § 54 odst. 1 tr. zákona v tomto případě neměl být uložen.

Odvolací soud tím, že k uložení peněžitého trestu přistoupil, měl za splněné podmínky stanovené pro tento postup, byť se otázkou osobních a majetkových poměrů obviněného v souvislosti s tím v odůvodnění rozsudku blíže nezabýval. K námitce obviněného o jeho majetkové situaci a vyživovací povinnosti ale lze rovněž poukázat na ustanovení § 344 odst. 1 tr. ř. Podle tohoto ustanovení soud upustí od výkonu peněžitého trestu nebo jeho zbytku, jestliže se odsouzený v důsledku okolností na jeho vůli nezávislých stal dlouhodobě neschopným peněžitý trest zaplatit nebo by výkonem trestu byla vážně ohrožena výživa nebo výchova osoby, o jejíž výživu nebo výchovu je odsouzený podle zákona povinen pečovat. Nejvyšší soud proto i tuto námitku shledal zjevně neopodstatněnou.

Nejvyšší soud tak shledal dovolání obviněného Ing. E. Slaniny zjevně neopodstatněným, když ve věci nezjistil namítaný extrémní rozpor, a uplatněné důvody dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. ř. nebyly jeho námitkami naplněny.

Obviněný **Radoslav Petr** v souladu s uplatněným důvodem dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. namítal, že soudem zjištěný skutek ad 3) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně, nevykazuje zákonné znaky trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zákona, a ve skutkové větě chybí skutkové okolnosti, které by odpovídaly příslušným znakům jeho skutkové podstaty uvedeným ve větě právní. S touto obecnou nijak nekonkretizovanou námitkou, pak souvisí také námitka obviněného R. Petra, že jednání ad 3) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně, kterého se měl vůči G. Beláčkovi dopustit jako spolupachatel se spoluobviněným JUDr. M. Almásym, bylo nesprávně rozděleno na dva odlišně právně kvalifikované a na sebe navazující skutky. Podle jeho názoru se jedná o „jednotlivou skutkovou dějovou linku, kterou nelze rozdělit“ jak to učinil soud I. stupně, a proto se nemůže nejednat o dva trestné činy, a to vydírání a loupež. V kontextu okolností jednání považuje za liché chápání zákonného znaku trestného činu loupeže spočívajícího v pohrůžce bezprostředního násilí, kterého se měl dopustit, když svědek G. Beláček nehovořil o žádných vyhrůžkách či

pokračování násilí z jejich strany. Soudům pak vytýká, že znak užití pohružky bezprostředního násilí dovodily z jejich jednání bezprostředně před požadavkem adresovaným poškozenému, a to z bodnutí nožem a z přikládání střelné zbraně k jeho ústům, a následným jednáním, že se měli zmocnit násilím věcí, ať již údajně finanční částky či mobilního telefonu. Za odpovídající proto považuje právní kvalifikaci daného jednání pouze jako trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákona.

Soud I. stupně právní kvalifikaci jednání ad 3) výroku o vině, také jako trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zákona odůvodnil tak, že objektem tohoto trestného činu je nejen osobní svoboda, jak je tomu u trestného činu vydírání, ale navíc i majetek, jehož se chce pachatel zmocnit. Objektivní stránka pak záleží v použití násilí nebo pohružky násilí, jakožto prostředku k překonání kladeného nebo očekávaného odporu napadené osoby. Dospěl ale k závěru, že byť ve fázi jednání obviněných, kdy poškozeného G. Beláčka požádali, aby odevzdal věci, které u sebe má, nehovoří o výhrůžkách či pokračování v násilí, přesto zákonný znak užití pohružky bezprostředního násilí považoval za naplněný tím, čeho se obvinění bezprostředně před tímto požadavkem adresovaným poškozenému dopustili, neboť pohružka bezprostředního násilí nemusí být nutně vyjádřena výslovně, nýbrž postačí i konkludentní jednání, z něhož, jakož i ostatních okolností případu, je zřejmé, že k násilí dojde ihned, nepodrobí-li se poškozený vůli obviněných. Soud I. stupně proto považoval předchozí jednání obviněných, jehož se dopustili v rámci vydírání G. Beláčka, tedy bodnutí nožem a přikládání střelné zbraně k hlavě a k ústům poškozeného, za natolik výmluvné, že pod dojmem těchto okolností poškozený nutně nemohl mít pochybnosti, že pokud by odmítl požadavek odevzdat všechny věci, bylo by vůči němu násilí použito opětovně, zvláště když cílem jednání obviněných bylo zmocnění se finančních prostředků či cenných předmětů, které u sebe poškozený měl. Protože cenným předmětem byl jen mobilní telefon poškozeného, obvinění si jej ponechali. Soud I. stupně také uvedl, že ustanovení o trestném činu loupeže dle § 234 je ve vztahu k trestnému činu vydírání dle § 235 ustanovením speciálním, a jejich jednočinný souběh je proto vyloučen, ale dané jednání není jedním skutkem, nýbrž dvěma skutky na sebe navazujícími a odlišně právně kvalifikovanými, když obě jednání na sebe sice bezprostředně navazovala, ale lze je zřetelně odlišit a nezbytná míra samostatnosti každého z navazujících skutků je tak dána.

S uvedenou argumentací soudu I. stupně se také Nejvyšší soud ztotožnil. Spočívalo-li jednání obou obviněných v podstatě v tom, že požadovali po G. Beláčkovi dlužné finanční prostředky takovým způsobem, že mu nejprve nadávali, poté vyhrožovali újmou na jeho životě a zdraví, následně ho obviněný R. Petr bodl nožem do stehna pravé nohy, a obviněný JUDr. M. Almásy mu přiložením pistole k hlavě a k ústům vyhrožoval, že ho zastřelí, byl tímto jednáním již dokonán trestný čin vydírání podle § 235 tr. zákona. Cílem tohoto jednání bylo, aby G. Beláček splatil svůj dluh, nikoliv však bezprostředně ale v další době. Navazující další jednání, kdy následně obviněný R. Petr, využívaje atmosféry vytvořené pohrůžkami a použitým násilím, přikázal G. Beláčkovi, aby odevzdal všechny věci, které u sebe měl, přičemž po jejich prohlídce si obvinění ponechali mobilní telefon, pak již bylo zjevné motivováno snahou obviněných dosáhnout za nesplácený dluh G. Beláčka od něj bezprostředně (ihned) alespoň částečné majetkovou náhradu tím, že se zmocní jeho věci, přičemž vzhledem k jejich bezprostředně předcházejícím pohrůžkám a násilí se takto zmocnili

cizí věci pod pohrůzkou bezprostředního násilí. Trestný čin loupeže má dva objekty. Předmětem ochrany je jednak osobní svoboda a jednak majetek, jehož se pachatel chce zmocnit. Objektivní stránka záleží v použití násilí nebo pohrůžky násilí jakožto prostředků k překonání kladeného nebo očekávaného odporu napadené osoby. Současně se jedná o trestný čin tzv. předčasně dokonaný, neboť loupež je dokonána již užitím násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí proti někomu v úmyslu zmocnit se cizí věci. Násilím se rozumí použití fyzické síly k překonání nebo zamezení kladeného nebo očekávaného odporu a musí být prostředkem nátlaku na vůli napadeného. Není podmínkou, aby napadený poškozený kladl odpor, např. když si je vědom fyzické převahy útočnicka nebo útočníků a z obavy před dalším násilím odpor raději vůbec neprojevuje a plně se podrobuje vůli pachatele. Pohrůžka bezprostředního násilí je pohrůžka takovým násilím, které má být vykonáno ihned, nepodrobí-li se napadený vůli útočnicka. Pohrůžka bezprostředního násilí je zpravidla vyjádřena výslovně, ale stačí i konkludentní jednání (např. obstoupení napadeného, napřahování k úderu či zatínání pěstí spojené s posunky, z nichž vyplývá odhodlání použít ihned násilí, apod.), je-li z něho a ostatních okolností zřejmé, že násilí se uskuteční ihned, nepodrobí-li se napadený vůli pachatele (srov. rozhodnutí publikované pod č. 1/1980 Sb. rozh. tr.). Násilí nebo pohrůžka bezprostředního násilí jsou prostředkem ke zmocnění se cizí věci, musí tedy předcházet zmocnění se věci. Zmocněním se cizí věci se rozumí, že si pachatel zjedná možnost s takovou věcí nakládat s vyloučením toho, kdo ji měl dosud ve své moci. Pachatel se věci zmocní, nejen když ji sám napadenému odejme, ale i když mu ji napadený pod vlivem násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí sám vydá.

Hmotně právní námitka obviněného R. Petra, o nesprávném právním posouzení jeho jednání, je zjevně neopodstatněná, když Nejvyšší soud dospěl k závěru, že soud I. stupně správně uvedl, že cílem jednání obviněných bylo zmocnění se finančních prostředků či cenných předmětů, které u sebe poškozený měl. Protože této žádosti o vydání věci bezprostředně předcházelo násilné a výhrůžné jednání obviněných, čímž byla vyvolána atmosféra strachu, a pocit G. Beláčka o bezvýznamnosti jakéhokoliv odporu v bezvýchodné situaci, obvinění užívali pohrůžky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci a jednali tak způsobem upraveným ve skutkové podstatě trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zákona.

Mimo dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. jsou pak další námitky obviněného R. Petra, kdy s poukazem na judikaturu Ústavního soudu o restriktivním výkladu uvedeného důvodu dovolání Nejvyšším soudem, namítá ve věci existenci extrémního nesouladu mezi skutkovými zjištěními soudů a provedenými důkazy, když hodnocení důkazů soudy je podle jeho názoru v „mnoha směrech v příkrém rozporu s provedenými důkazy a zásadami formální logiky“ a namítá porušení ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř. Existenci namítaného rozporu ale Nejvyšší soud ve věci neshledal.

Uplatněnému důvodu dovolání neodpovídá ani jediná konkrétní skutková námitka obviněného R. Petra, a to ohledně zjištění soudu I. stupně, že se zmocnil mobilního telefonu. Toto zjištění považuje za nepřijatelné a v rozporu se zásadou „in dubio pro reo“, protože svědek G. Beláček v přípravném řízení sice uvedl, že mu byl mobil vzat, ale po relativně krátkém časovém úseku od této jeho výpovědi si již u hlavního líčení touto skutečností nebyl

jistý, a na dotaz státního zástupce odpověděl, že „nic mi nebylo sebrané“ a dále „nejsem si jist, je to 11 let, nevzpomínám si, zda mi byl telefon sebráný nebo ne“. Této námitce nelze přisvědčit, když okolnost, že si svědek již u hlavního líčení nebyl jist, zda mu obvinění vzali mobilní telefon, resp. si na to nevzpomíná, nemůže vyvrátit jeho jednoznačnou výpověď z přípravného řízení, jejíž pravdivost svědek G. Beláček před soudem potvrdil a odebrání telefonu ani výslovně před soudem nepopřel.

Uvedené skutkové námitky jsou opakováním obhajoby obviněného R. Petra v průběhu jeho trestního stíhání, kdy se k tomuto bodu ad 3) vyjádřil až v řízení před soudem s tím, že G. Beláčka sice znal, ale daná situace se nikdy nestala. Vyjádřil také podiv nad tím, že ho svědek G. Beláček v hlavním líčení usvědčoval, aniž by v minulosti byla provedena rekoncise, když v roce 2002 měl 115 kg, dnes má pouhých 77 kg a od události uběhlo 11 let. K důkazní situaci, a to i s výše uvedenou dovolací argumentací R. Petra, se Nejvyšší soud vyjádřil již výše, v části věnované spoluobviněnému spolupachateli JUDr. M. Almásymu, jehož obhajoba byla rovněž založena na popření daného jednání. Podstatná je ale výpověď svědka a současně poškozeného G. Beláčka (podrobně str. 53 a násl. rozsudku soudu I. stupně), že když zůstal s JUDr. M. Almásym a s osobou jménem „Radek“ (osobu jménem „Radek“ u hlavního líčení ztotožnil s obviněným R. Petrem) v domě sám, Almásy mu začal klást otázky, kde jsou peníze, hovořil o následcích, a i když on nekladal žádný odpor, „Radek“ vytáhl nůž a píchl ho do pravé nohy. Poté přistoupil M. Almásy, který vytáhl střelnou zbraň, kterou mu přiložil k hlavě, ústům i k noze a vyhrožoval mu likvidací, že ho zastřelí. Následně pak musel vyndat všechny věci, které měl u sebe, a to peněženku, pas, telefon, klíče a tyto věci si zase následně mohl vzít, ale telefon tam musel nechat. Pak mohl odejít a s kamarádem, kterého znal pouze pod jménem Jaro, odjeli autem zpět na Slovensko. Věrohodnost výpovědi poškozeného soudy správně založily na skutečnosti, že G. Beláček sám událost neoznamoval, neměl tedy snahu nějak potrestat nebo dokonce poškodit oba spolupachatele, a navíc je v podstatných částech ohledně zranění potvrzována výpovědí E. Poláka, který se po návratu na Slovensko s poškozeným setkal společně se svědkem L. Almásym. Výpověď L. Almásyho, bratra obviněného JUDr. M. Almásyho, že o žádném zranění neví a ničeho si na poškozeném nevšiml, s ohledem na uvedené, a jeho blízký vztah s obviněným JUDr. M. Almásym, soud I. stupně správně hodnotil jako nevěrohodnou.

Nejvyšší soud tak shledal dovolání obviněného R. Petra zjevně neopodstatněným, když ve věci nezjistil namítaný extrémní rozpor, a uplatněný důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. nebyl jeho námitkami naplněn.

Obviněný **Mgr. Lubomír Mokřý** uplatnil důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. s tím, že napadený rozsudek Vrchního soudu v Olomouci, a předcházející rozsudek Krajského soudu v Brně, spočívají na nesprávném právním posouzení skutků popsanych pod body 5) a 19) rozsudku soudu I. stupně. Z obsahu jeho konkrétních námitek je ale zřejmé, že nesprávnost právního posouzení daných skutků nezakládá na skutkových zjištěních uvedených ve výroku o vině rozsudku soudu I. stupně, ale na svém názoru, že tato skutková zjištění jsou nesprávná a neprokázaná. Jednoznačně to vyplývá z jeho následné argumentace, že chybná právní kvalifikace obou skutků byla provedena na podkladě skutkového stavu, který je v extrémním nesouladu s provedenými důkazy. Obecně hmotně

právní námitka o nesprávném právním posouzení skutků, kdy se podle obviněného nejedná o žádný trestný čin, je tak založena na výhradně skutkových námitkách popírajících skutková zjištění soudu I. stupně. Obviněný Mgr. L. Mokrý svými námitkami vyjadřuje nesouhlas se skutkovými zjištěními, která ve věci učinily soudy nižších stupňů, a s provedenými důkazy, jakož i s jejich hodnocením soudy obou stupňů. Tím zpochybňuje výsledky dokazování a shledává existenci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. v chybném procesním postupu soudů nižších stupňů při hodnocení důkazů. Předpoklady pro jiné právní posouzení spáchaného činu tedy dovozuje nikoli z argumentace odůvodňující odlišnou právní kvalifikaci skutku obsaženého ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, ale jen z jiných, pro něj příznivějších skutkových závěrů, než jakým po zhodnocení důkazů dospěly soudy obou stupňů.

K těmto skutkovým námitkám obviněného v dovolání, Nejvyšší soud ohledně obecného přístupu k nim odkazuje na úvod části IV. odůvodnění tohoto usnesení, přičemž pouze zdůrazňuje, že na podkladě dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. zásadně nelze namítat a ani přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost skutkového stavu ve smyslu § 2 odst. 5 tr. ř., ani prověřovat úplnost provedení dokazování a správnost hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. ř., protože tato činnost soudu spočívá v aplikaci ustanovení procesních, nikoliv hmotně právních. Je to dáno povahou dovolání, které není dalším odvoláním, jak se zřejmě domnívá obviněný Mgr. L. Mokrý, ale mimořádným opravným prostředkem, určeným jen k nápravě konkrétních hmotně právních a procesních vad rozhodnutí, které odpovídají zákonným důvodům dovolání uvedeným v ustanovení § 265b tr. ř. Nejvyšší soud v rámci dovolacího řízení neprovádí dokazování buď vůbec, anebo jen zcela výjimečně, a to pouze za účelem rozhodnutí o dovolání (§ 265r odst. 7 tr. ř.), a není tak oprávněn, pouze na podkladě spisu, a bez možnosti provedené důkazy zopakovat za dodržení zásad ústnosti a bezprostřednosti, zpochybňovat dosavadní skutková zjištění a prověřovat správnost hodnocení důkazů provedení soudy nižších stupňů.

Protože skutkové námitky obviněného Mgr. L. Mokrého nezakládají žádný z důvodů dovolání podle § 265b tr. ř., zabýval se Nejvyšší soud věcí pouze z hlediska namítaného extrémního rozporu mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními soudů. Níže uvedené obecné důvody ohledně extrémního rozporu, pak mají vztah i ke skutkovým námitkám dalších obviněných. Nejvyšší soud opakovaně připustil, že se zásada, s níž přistupuje k hodnocení skutkových námitek, nemusí uplatnit bezvýhradně a typicky se tak děje právě v případě, že skutková zjištění soudů jsou v extrémním nesouladu s provedenými důkazy. V takovém případě je zásah Nejvyššího soudu do skutkových zjištění soudů nižších stupňů nezbytný proto, aby byl dán průchod ústavně garantovanému právu obviněného na spravedlivý proces. Nejvyšší soud proto na podkladě skutkových námitek obviněného Mgr. L. Mokrého zkoumal, zda nedošlo k extrémnímu nesouladu mezi provedenými důkazy, a na jejich základě učiněnými skutkovými zjištěními soudů, tedy zda nenastal stav, kdy skutková zjištění soudů vůbec postrádají obsahovou spojitost s důkazy, nebo skutková zjištění soudů nevyplývají z důkazů při žádném z logicky přijatelných způsobů jejich hodnocení, nebo skutková zjištění soudů jsou opakem obsahu důkazů, na jejichž podkladě byla tato zjištění učiněna. O takový případ se však v dané věci obviněného Mgr. L. Mokrého rozhodně nejedná, když mezi skutkovými zjištěními krajského soudu, s nimiž se v napadeném usnesení ztotožnil také

odvolací soud, a provedenými důkazy, není žádný rozpor, natož extrémní, jak namítá obviněný Mgr. L. Mokrý. Z odůvodnění napadených rozhodnutí i obsahu trestního spisu je zřejmé, že soudy provedly dokazování v potřebném rozsahu, neboť vyslechly svědky, kteří ve věci mohli podat potřebné informace.

Obviněný Mgr. L. Mokrý ohledně skutku v bodě ad 5) odcitoval část odůvodnění rozsudku krajského soudu na str. 64, kde soud uvedl výpovědi svědků, které považuje za podstatné z hlediska jeho viny, a na základě jakých důvodů dospěl k závěru o věrohodnosti výpovědi svědků L. Hrubého a M. Kratochvíla. Namítá však, že v přehledu důkazů na str. 60 až 65 odůvodnění rozsudku není výpověď svědka M. Kratochvíla uvedena, a není vyloženo, jaké skutečnosti z jeho výpovědi vzal soud za prokázané, takže odůvodnění rozsudku není v souladu s § 125 odst. 1 tr. ř. Namítá proto, že nelze ověřit správnost skutkových zjištění soudu o tom, zda tento svědek ve své výpovědi skutečně hovořil o částce „v rozmezí 100 až 120 000 Kč jako o odměně“, kterou mu měl JUDr. M. Almásy zaplatit za informace o odposlechu, jak zjistil soud a uvedl v popisu skutku a na str. 64 odůvodnění rozsudku. Svědek M. Kratochvíl, že ale ve svých výpovědích v přípravném řízení a v hlavním líčení nikdy o tom nehovořil, a soud mu tak toto sdělení „vložit do úst“ a učinil ho součástí svých skutkových zjištění, aniž by tento svědek takové skutečnosti sdělil. Tato skutková zjištění proto podle obviněného nemají oporu v žádné výpovědi uvedeného svědka a jsou smyšlená. Výpověď svědka M. Kratochvíla je přitom jedním ze stěžejních důkazů, kterým soud spolu s dalšími výpověďmi svědků Mgr. B. Novického a Mgr. J. Války, hovořících ale pouze o důkazy nepodloženém podezření, a výpovědi svědka L. Hrubého, odůvodnil na str. 64 závěr o jeho vině. S poukazem na časové vymezení skutku ad 5) obdobím od srpna 2002 do srpna 2003, s označením věci č. j. IN-61/05-TR-2002, když M. Kratochvíl a R. Krčmář podali trestní oznámení vedené na Inspekci ministra vnitra (dále jen IMV) pod č. j. IN-249/05-TČ-2003 až po tomto období, přičemž tato věc vůbec nesouvisela s únikem informací ve věci prověřování osoby JUDr. M. Almásyho vedené pod č. j. IN-61/05-TR-2002, pak také uvedl, že svědek M. Kratochvíl hovořil o úniku informací z IMV ve své věci č. j. IN-249/05-TČ-2003.

Vrchní soud v Olomouci, který odvolání Mgr. L. Mokrého zamítl podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné, uvedl jako podstatné důkazy o jeho vině v případě skutku ad 5) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně, výpovědi svědků Mgr. B. Novického, Mgr. J. Války a L. Hrubého. V reakci na to odvolacímu soudu obviněný Mgr. L. Mokrý vytýká, že oproti soudu I. stupně neuvedl jako důkaz svědčící o jeho vině výpověď svědka M. Kratochvíla, která byla podle obviněného z pohledu krajského soudu jedním ze stěžejních důkazů jeho viny, považuje tento postup odvolacího soudu za „odchýlení se od skutkových zjištění“ soudu I. stupně a namítá, že pokud odvolací soud neprovedl u veřejného zasedání žádné důkazy ke skutku ad 5), nemohl skutkový stav zjištěný soudem I. stupně měnit. K této námitce je nutno předně uvést, že nepřipustně směřuje proti odůvodnění napadeného rozsudku (§ 265a odst. 4 tr. ř.). Již z povahy rozhodnutí odvolacího soudu, který odvolání Mgr. L. Mokrého zamítl podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné, je pak zřejmá nedůvodnost jeho námitky o odchýlení se od skutkových zjištění soudu I. stupně s tím, že pokud odvolací soud neprovedl u veřejného zasedání žádné důkazy ke skutku ad 5), nemohl skutkový stav zjištěný soudem I. stupně měnit. K žádnému odchýlení odvolacího soudu od skutkových zjištění totiž nedošlo

a rozsudek soudu I. stupně ohledně obviněného Mgr. L. Mokrého v bodě ad 5) výroku o vině zůstal beze změny v platnosti. Pokud byl v tomto bodě obviněný uznán vinným tím, že „v období od srpna 2002 do srpna 2003 v Brně, jako vedoucí oddělení Inspekce ministra vnitra poskytl JUDr. M. Almásyemu informaci o tom, že probíhá prověřování jeho osoby tímto orgánem ve věci vedené po č. j. IN-61/05-TR-2002 pro podezření ze spáchání trestného činu podvodu dle § 250 odst. 1, 4 tr. zákona, a to včetně skutečnosti, že byly vydány Okresním soudem Brno – venkov příkazy k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu v souvislosti s jím používanými telefonními čísly, přičemž za toto obdržel od JUDr. M. Almásyho částku 120 000 Kč a takovým jednáním zcela zmařil účel tohoto prověřování“, jsou z hlediska prokázání viny podstatné výpovědi Mgr. B. Novického a Mgr. J. Války, jako pracovníků 5. oddělení IMV v Brně, jehož vedoucím byl obviněný Mgr. L. Mokrá. Uvedení svědci jasně popsali okolnosti, za kterých došlo opakovaně ke zmaření odposlechů JUDr. M. Almásyho. Výpověď svědka M. Kratochvíla pak má význam pouze v tom, že tento svědek dal IMV podnět k šetření, když upozornil uvedené svědky, že je vydírán konkrétními policisty, které má krýt právě obviněný Mgr. L. Mokrá, a také měl sdělit Mgr. J. Válkovi, že z odposlechu od neznámé osoby ví, že obviněný Mgr. L. Mokrá měl informaci o odposlechu sdělit JUDr. M. Almásyemu za částku kolem 100 000 až 120 000 Kč. Soud I. stupně ale uvedl (str. 65 rozsudku), že ohledně výše částky, která byla obviněnému předána, vycházel z výpovědi svědka L. Hrubého, který vyšší částky uvedl bez pochybností a přesně. Nelze tedy přisvědčit argumentaci obviněného, že výpověď svědka M. Kratochvíla byla z pohledu krajského soudu jedním ze stěžejních důkazů jeho viny. Přitom tento soud uvedl na str. 64 odůvodnění rozsudku, že za podstatné pro shledání viny obviněného Mgr. L. Mokrého jsou výpovědi svědků Mgr. B. Novického a Mgr. J. Války, a vzhledem k jejich výpovědím nelze také výpověď svědka L. Hrubého považovat za osamocenou. Z hlediska věrohodnosti a obviněným namítané nelogičnosti výpovědi svědka L. Hrubého je také nepodstatné, že mu informaci o tom, že obviněný Mgr. L. Mokrá měl přijmout danou částku od JUDr. M. Almásyho, měl sdělit jeho bratr Ing. P. Mokrá po jeho zatčení, ke kterému došlo již dne 2. 10. 2011, ale až po podání obžaloby v srpnu 2012 byl upozorněn na rozšíření právní kvalifikace o trestný čin přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákona, s doplněním skutku o část věty „přičemž za toto obdržel od JUDr. M. Almásyho částku 120 000 Kč“. Obviněný touto námitkou dokládá, že svědek L. Hrubý musel informaci, že on přijal částku 120 000 Kč, získat v jiné době, v jiných souvislostech a od jiné osoby. To ale nezpochybňuje pravdivost této informace, že uvedenou částku od JUDr. M. Almásyho přijal, a svědek L. Hrubý sám uvedl, že neví přesně, kdy se tuto informaci dozvěděl. Vzhledem k výše uvedenému nejsou skutková zjištění o vině Mgr. L. Mokrého projevem libovůle soudů, odůvodnění rozsudku soudu I. stupně nelze považovat za nelogické a věcně nepřesvědčivé, a skutková zjištění soudů mají oporu v provedených důkazech, které nejsou v žádném, a již vůbec ne v namítaném extrémním nesouladu s právním posouzením skutku pod bodem 5) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně. Vzhledem k obžalovací zásadě je pak bez významu, zda v souvislosti s tímto jednáním byla vyvozována trestní odpovědnost i vůči JUDr. M. Almásyemu.

Ohledně skutku pod bodem ad 19) rozsudku krajského soudu obviněný Mgr. L. Mokrá namítá, že podle odůvodnění rozsudku je jeho vina založena na výpovědi svědka L. Hrubého. Pokud vedle výpovědi uvedeného svědka stojí výpovědi dalších svědků a poškozeného

L. Göbela, tyto považuje za vzájemně logicky nprovázané a namítá, že skutková zjištění ohledně tohoto jednání tak soud učinil pouze na základě osamocené výpovědi svědka L. Hrubého. Zpochybňuje věrohodnost výpovědi svědka L. Hrubého tím, že jeho výpověď rovněž v postavení svědka v jiné trestní věci (OS v Olomouci sp. zn. 6 T 38/2011; pozn. kopii protokolu o hlavním líčení obviněný přiložil k odvolání na č. l. 13478 tr. spisu), která obsahovala celou řadu negativních vyjádření k osobě Ing. P. Mokrého, byla soudem hodnocena jako nevěrohodná. Uvedl i další okolnosti podrobně citované v jeho dovolání, z kterých ale obviněný Mgr. L. Mokrý dovozuje osobní prospěch tohoto svědka jako možný motiv k výpovědi o přijetí úplatku, tedy spíš ke skutku ad 5) výroku o vině. Těmto námitkám nevěrohodnosti svědka L. Hrubého Nejvyšší soud nepřisvědčil, a postačí k nim odkázat na odůvodnění rozsudku soudu I. stupně, zejména pak na okolnosti popsane na str. 123 a 124, které vedly soud I. stupně k správnému závěru o věrohodnosti jeho výpovědi.

Ve vztahu k oběma skutkům, jimiž byl obviněný Mgr. L. Mokrý uznán vinným, tak Nejvyšší soud dospěl k závěru, že jeho námitky neodpovídají uplatněnému důvodu dovolání. Ve věci nebyl shledán ani namítaný extrémní rozpor mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními soudů, výpovědi svědků L. Hrubého a M. Kratochvíla soudy nehodnotily svévolně a nezasáhly do práva obviněného Mgr. L. Mokrého na spravedlivý proces. Proto bylo dovolání obviněného Mgr. L. Mokrého posouzeno jako podané z jiného důvodu, než je uveden v ustanovení § 265b tr. ř. a bylo odmítnuto podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř.

Obviněný **Ing. Roman Velecký** uplatnil důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a v návaznosti na něj také podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. Jeho námitky směřují proti výroku o vině ad 16) rozsudku soudu I. stupně, ohledně něžž byl uznán vinným, společně se spoluobviněným JUDr. M. Almásym jako organizátorem, trestnými činy zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) odst. 2 písm. a) tr. zákona a přijímání úplatku podle § 160 odst. 2, 4 písm. b) tr. zákona.

Trestných činů uvedených ve výroku ad 16) rozsudku soudu I. stupně, se Ing. R. Velecký dopustil tím, že (zkráceně uvedeno) po vzájemné domluvě s JUDr. M. Almásym, v přesně nezjištěném období roku 2007, kdy Ing. R. Velecký jako příslušník PČR, OHK Brno, zpracovával pod č. j. PJM-493/OHK-23-2006 trestní spis týkající se podezření Ing. P. Kuby ze spáchání trestného činu zneužívání informací v obchodním styku dle § 128 odst. 2 tr. zákona, a trestného činu podvodu dle § 250 odst. 1, 4 tr. zákona, oslovil obžalovaný JUDr. M. Almásy před budovou sídla společnosti Winston International, a. s., se sídlem v Brně, opakovaně Ing. P. Kubu s tím, že za částku 1 000 000 Kč ovlivní toto trestní řízení v jeho prospěch, což Ing. P. Kuba odmítl, následně byl na něj vyvíjen nátlak neznámými osobami v podobě slovních výhrůžek a najíždění vozidlem, čemuž Ing. P. Kuba posléze podlehl a v sídle společnosti Brněnská správcovská, a. s., v Brně, se na konci roku 2007 setkal s oběma obžalovanými, a s ujištěním JUDr. M. Almásyho, že předá-li částku 500 000 Kč, bude celá kauza odložena, prostředky v této výši JUDr. M. Almásymu předal. Odvolání Ing. R. Veleckého proti rozsudku soudu I. stupně, bylo dovoláním napadeným rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci zamítnuto podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné.

Námítky obviněného Ing. R. Veleckého v dovolání jsou v podstatě opakováním námitek uvedených již v odvolání (č. l. 13488 a násl. tr. spisu). K trestnému činu zneužívání pravomoci veřejného činitele obviněný uvedl, že soud I. stupně spatřuje výkon pravomoci způsobem odporujícím zákonu v nerespektování ustanovení § 6 odst. 1 a § 52 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, které porušil tím, že měl narušit majetkovou sféru práv poškozeného Ing. P. Kuby, ale soud nijak nespecifikoval, o jaký zásah do majetkových práv tohoto poškozeného mělo jít. Jediným zásahem do práv jmenovaného, že ale bylo vedení trestního spisu, kde poškozený figuroval jako podezřelý, což ale nelze považovat za bezdůvodnou újmu ani za nepřiměřený zásah do práv, když soud nezpochybil objektivnost příčin vedoucích k založení trestního spisu ani standardní postup prověřování.

Touto námitkou obviněný Ing. R. Velecký v podstatě, v souladu s uplatněným důvodem dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., namítá nenaplnění znaku skutkové podstaty trestného činu podle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zákona, spočívajícího ve výkonu pravomoci veřejného činitele způsobem odporujícím zákonu. Na uvedenou námitku, o jaký zásah do majetkových práv poškozeného mělo jít, si ale obviněný v podstatě odpověděl sám, když následně v dovolání uvedl, že pokud by se soudem tvrzený majetkový zásah měl týkat údajné finanční hotovosti, která měla být podle poškozeného Ing. P. Kuby předána obviněnému JUDr. M. Almásymu, tak prokázání tohoto zjištění zpochybňuje tím, že nebylo spolehlivě doloženo. Touto námitkou o nespolehlivém doložení předání dané finanční částky, se obviněný ale dostává mimo uplatněný důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Nelze proto přisvědčit námitce, že soud nijak nespecifikoval, o jaký zásah do majetkových práv tohoto poškozeného mělo jít. Soud I. stupně ve stejné části odůvodnění totiž uvedl, že úmysl obviněného Ing. R. Veleckého opatřit sobě a jinému (JUDr. M. Almásymu) neoprávněný prospěch, byl svědecky doložen a prospěch, k němuž jednání obviněného směřovalo (1 milion Kč), a který se v konečném důsledku podařilo reálně opatřit (500 000 Kč), pak lze v souladu s ustanovením § 89 odst. 11 trestního zákona označit za prospěch značný. Z uvedeného je zcela zřejmé, o jaký zásah do majetkových práv poškozeného se jednalo a tato námitka je proto zjevně neopodstatněná.

Dále pak obviněný Ing. R. Velecký nesouhlasí se závěrem soudu I. stupně, že výkon pravomoci způsobem odporujícím zákonu spočíval také v nerespektování ustanovení § 52 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, podle kterého je povinností policisty zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, se kterými se seznámil při plnění úkolů policie nebo v souvislosti s nimi. Rovněž v souladu s uplatněným důvodem dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. obviněný namítá, že nemohl porušit tuto povinnosti tím, že informoval obviněného JUDr. M. Almásyho o obsahu jím vedeného trestního spisu a o směru, jímž se prověřování vyvíjí, protože samotné sdělení, že věc je „nemastná neslaná a je zralá na odložení“, nedosahuje takové intenzity, aby se jednalo o naplnění skutkové podstaty trestného činu, přičemž sdělení, že to s věcí „vypadá na odložení“, nijak nevybočuje z běžné praxe, když navíc se jednalo o sdělení bývalému kolegovi, který jej k tomu přemlouval. Toto jednání proto považuje nanejvýš za kázeňské provinění. Tato námitka je ale zjevně neopodstatněná, protože obviněný nesprávné právní posouzení skutku neposuzuje na základě celého jednání, jímž byl uznán vinným, namítané okolnosti vytrhává ze souvislosti, a na jejich základě jejich izolovaného hodnocení pak namítá, že nemohl porušit povinnosti policisty zachovávat

mlčenlivost o skutečnostech, se kterými se seznámil při plnění úkolů policie nebo v souvislosti s nimi. Předně nesvědčí ve prospěch obviněného, že se jednalo o sdělení bývalému kolegovi, který jej k tomu přemlouval, když spoluobviněný JUDr. M. Almásy byl jednoznačně nepovolanou osobou. Nejednalo se ani o žádné neformální nejasné sdělení, jak to prezentuje obviněný Ing. R. Velecký, ale o záměrnou informaci poskytnutou po domluvě se spoluobviněným a právě za účelem jejího využití k danému jednání. Takovéto jednání je hrubým porušením ustanovení § 52 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, podle kterého je povinností policisty zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, se kterými se seznámil při plnění úkolů policie nebo v souvislosti s nimi.

Mimo uplatněný důvod dovolání jsou pak další námitky obviněného směřující proti odůvodnění rozhodnutí soudů, resp. námitky proti právnímu posouzení skutku, které ale vychází z jiného skutkového stavu, než byl zjištěn soudem I. stupně. Jedná se o námitky, že soud I. stupně přesně neodůvodnil, které jeho jednání považuje za relevantní z hlediska trestního práva, a pokud shledal porušení povinnosti mlčenlivosti podle § 52 uvedeného zákona také v tom, že o osudu jím vedeného spisu informoval Mgr. P. Michka, tak se jednalo o věc v té době již pravomocně odloženou, když o tom sám rozhodl dne 19. 10. 2007, a předáním usnesení o odložení věci proto nesdělil skutečnosti, u kterých se vyžaduje, aby zůstaly utajeny před nepovolanými osobami. K tomu obviněný také namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu, že nebylo dostatečně prokázáno, kdy došlo k předání usnesení o odložení věci, a nelze tak stanovit, zda k tomu došlo před pravomocným skončením věci nebo až poté. Obviněný uvedl, s odkazem na svoji výpověď v hlavním líčení, kde vypověděl, že se schůzka měla uskutečnit v listopadu 2007, přičemž o odložení věci rozhodl dne 19. 10. 2007, že k předání usnesení o odložení věci došlo až poté. Není proto podle něj důvod, proč by usnesení o odložení věci nemohlo být předloženo osobě zúčastněné na prověřování, a nelze tak hovořit o porušení povinností stanovených uvedeným zákonem, když se jednalo pouze o vyrozumění prověřovaného o závěrečném úkonu v jeho věci. Podezřelého Ing. P. Kubu, že si mohl také předvolat a předat mu dané usnesení nebo mu ho zaslat poštou. Soudu I. stupně obviněný také vytýká, že nezkoumal časovou posloupnost událostí z toho důvodu, že v případě „zobchodování“ pravomocně odložené věci se slibem, že odložení lze za úplatu zařídit, by se mohlo jednat o trestný čin podvodu.

K uvedeným skutkovým námitkám je předně třeba uvést, že z odůvodnění rozsudku (str. 160) soudu I. stupně naopak jasně vyplývá, že soud za relevantní považuje z hlediska trestního práva mj. porušení povinnosti mlčenlivosti podle § 52 uvedeného zákona, tedy informování JUDr. M. Almásyho o obsahu daného spisu. Sdělení rozhodných skutečností této osobě je také z hlediska rozhodnutí o vině podstatné, oproti informování také Mgr. P. Michka, ohledně kterého ale nelze přisvědčit tvrzení obviněného Ing. R. Veleckého, že v případě tohoto svědka se jednalo o informaci o věci v té době již pravomocně odložené. Obviněný totiž v rozporu se zjištěním soudu I. stupně celé své jednání situuje do období po datu rozhodnutí o odložení věci dne 19. 10. 2007, když se podle něj schůzka měla uskutečnit až poté v listopadu 2007. Na této své verzi obhajoby pak zakládá i námitku, proč by usnesení o odložení věci nemohlo být předloženo osobě zúčastněné na prověřování, a nelze tak hovořit o porušení povinností stanovených uvedeným zákonem, když se jedná pouze o vyrozumění prověřovaného o závěrečném úkonu v jeho věci. Již ze samotné tzv. skutkové věty výroku

o vině ad 16) rozsudku soudu I. stupně, že „JUDr. M. Almásy a Ing. R. Velecký po vzájemné domluvě v přesně nezjištěném období roku 2007, kdy Ing. R. Velecký jako příslušník PČR, SJMK, SKPV, OHK Brno zpracovával pod č. j. PJM-493/OHK-23-2006 trestní spis týkající se podezření Ing. P. Kuby“, ale vyplývá doba jejich jednání ještě před rozhodnutím o odložení věci (viz „v...období,...kdy zpracovával...“). K takovému závěru dospěl soud I. stupně, což je zřejmé také z odůvodnění na str. 110 rozsudku kde uvedl, že „z důkazů vyplývá, že obžalovaný Ing. R. Velecký byl zpracovatelem spisu, jehož předmětem bylo prověřování činnosti Ing. P. Kuby, zájem o výsledky prošetřování této věci projevil obviněný JUDr. M. Almásy, který přiznal jak tento zájem, tak i inkasování finančních prostředků za zprostředkování spisového materiálu. Na rozdíl od výpovědi obou obviněných, z nichž se sice podává jistá spolupráce, avšak bez předem domluveného nároku na jakoukoliv odměnu, se jeví výpověď svědků Kuby a Michka věrohodnější. Svědci Ing. P. Kuba a Mgr. P. Michek potvrdili návštěvu obou obžalovaných v sídle dané společnosti, jakož i to, že tito s sebou přinesli vyšetřovací spis, do něhož měl možnost svědek Ing. P. Kuba nahlédnout. Výběr částky 500 000 Kč dne 2. 10. 2007 doložil svědek Ing. P. Kuba výpisem z běžného účtu (č. l. 10932), tedy jen několik dnů před datem odložení věci, k němuž došlo 19. 10. 2007. Tento doklad výrazně podepírá věrohodnost výpovědi svědka Ing. P. Kuby i svědka Mgr. P. Michka, neboť platba a následná reakce, tedy odložení věci, je z logiky věci přirozenější nežli postup opačný“. Bez významu je proto námitka obviněného, že soud I. stupně nezkoumal časovou posloupnost událostí, a v případě „zobchodování“ pravomocně odložené věci se slibem, že odložení lze za úplatu zařídít, že by se mohlo jednat o trestný čin podvodu.

Nejvyšší soud proto dospěl k závěru, že výše uvedené námitky, založené na jiných časových souvislostech, nemohou zpochybnit správnost postupu soudů, pokud jednání Ing. R. Veleckého právně kvalifikovaly jako trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) odst. 2 písm. a) tr. zákona, kdy výkon pravomoci způsobem odporujícím zákonu shledali v tom, že nerespektoval ustanovení § 6 odst. 1 a ustanovení § 52 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR. Lze pouze připomenout, že podle § 6 odst. 1 uvedeného zákona je policista při provádění služebních zákroků a služebních úkonů povinen dbát cti, vážnosti a důstojnosti osob i své vlastní a nepřipustit, aby osobám v souvislosti s touto činností vznikla bezdůvodná újma a případný zásah do jejich práv a svobod překročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákonem nebo služebním úkolem. Podle § 52 téhož zákona je pak policista povinen zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, se kterými se seznámil při plnění úkolů policie nebo v souvislosti s nimi a které v zájmu zabezpečení úkolů policie, nebo v zájmu jiných osob vyžadují, aby zůstaly utajeny před nepovolanými osobami, přičemž tato povinnost trvá i po skončení služebního poměru policisty.

Jako skutková pak uplatněnému důvodu dovolání neodpovídá ani námitka obviněného Ing. R. Veleckého, ohledně neprokázání znaku značného prospěchu podle § 158 odst. 2 písm. a) tr. zákona, když finanční hotovost inkasoval JUDr. M. Almásy a nebylo prokázáno, že by on o tom věděl a jednal cíleně v úmyslu zajistit JUDr. M. Almásymu finanční prospěch. Byť obviněný s tím nesouhlasí, Nejvyšší soud považuje za zcela logickou argumentaci soudu I. stupně, který neuvěřil obhajobě obviněného Ing. R. Veleckého, že z celé záležitosti neměl

žádný hmotný prospěch. Jak uvedl soud I. stupně, proti tomuto tvrzení stojí míra angažmá obžalovaného na celé věci, které bez účasti na „odměně“ postrádá smysl. Obviněný nejprve konzultoval obsah spisu se spoluobviněným JUDr. M. Almásym, poté tomuto zcela v rozporu se svými služebními povinnostmi svěřuje způsob, jakým s věcí naloží, následně odnáší spis k jeho nahlédnutí mimo služební prostory, a to vše ve smyslu jeho obhajoby údajně bez jakéhokoliv ekvivalentu. Pokud obviněný zmínil nevhodnou formulaci v odůvodnění rozhodnutí soudu, že je nepravděpodobné, aby ze své účasti na zobchodování trestního spisu Ing. P. Kuby neměl žádný prospěch, lze mu přisvědčit v tom, že pravděpodobnost není kritériem, se kterým by měl soud operovat. Přesto je ale zřejmé, že soud I. stupně vzal za prokázané opatření značného prospěchu obviněným Ing. R. Veleckým daným trestným činem, jehož byl spoluobviněný JUDr. M. Almásy organizátorem. Pro naplnění znaku ustanovení § 158 odst. 2 písm. a) tr. zákona, ale plně postačuje opatření značného prospěchu jinému, když opatření tohoto prospěchu také sobě, je znakem pouze alternativním. Závěr o vině obviněného Ing. R. Veleckého je proto i v tomto směru jednoznačný, a není nutné provést další rozsáhlé dokazování, jak namítá v dovolání.

Nejvyšší soud nezjistil extrémní rozpor, a proto nepřisvědčil ani skutkovým námitkám obviněného Ing. R. Veleckého ohledně nedostatečného prokázání skutkového stavu v bodě ad 16) výroku o vině, ve vztahu k právnímu posouzení jeho jednání jako trestný čin přijímání úplatku podle § 160 odst. 2, 4 písm. b) tr. zákona. Pokud z daných skutkových zjištění považuje obviněný za prokázané pouze to, že skutečně byl zpracovatelem daného spisu, a dne 19. 10. 2007 rozhodl o odložení trestní věci Ing. P. Kuby, a ostatní skutečnosti považuje za sporné, Nejvyšší soud tento jeho názor rozhodně nesdílí. Také není nutné objasňovat způsob, jakým vedl dané trestní řízení, na základě jakého podnětu bylo prověřování zahájeno, jak probíhal dozor státního zástupce, nebo za jakých okolností a z jakého důvodu bylo prověřování odloženo, protože je to pro věc bez významu, když obviněný Ing. R. Velecký nebyl obžalován a odsouzen za to, že by spis byl na Ing. P. Kubu veden účelově a bezdůvodně. Spolehlivě byla prokázána i samotná schůzka, a to zejména, že se na ní obviněný dostavil i s předmětným spisem a se spoluobviněným JUDr. M. Almásym, kterému zde byla předána daná peněžní částka jako odměna za to, že věc Ing. P. Kuby bude Ing. R. Veleckým odložena. Určité rozpory ve výpovědích svědků Ing. P. Kuby a Mgr. P. Michka jsou nepodstatné, nemohou zpochybnit jejich věrohodnost, a naopak ve světle všech rozhodných důkazů je zcela vyvrácená, a tedy nepravdivá, výpověď samotného obviněného Ing. R. Veleckého, kterou se snaží vyhnout trestní odpovědnosti za dané jednání. Obviněný má jistě právo na svůj názor na celou věc, a může se hájit, jak uzná za vhodné, ale skutkový děj zjištěný soudem I. stupně má oporu v provedených důkazech a byl také správně právně posouzen.

Ohledně námitky, že podle zásady subsidiarity trestní represe se může jednat nanejvýš o kázeňské provinění, obecně platí, že jde o námitku hmotně právní a tedy odpovídající důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Tak tomu ale není v případě obviněného Ing. R. Veleckého, který totiž tuto námitku neuplatnil ve vztahu ke skutku uvedenému ve výroku o vině ad 16), ale domáhá se aplikace této zásady zjevně na základě popření skutkových zjištění soudu I. stupně a ve vztahu k jeho verzi průběhu skutkového děje. Navíc je nutno konstatovat, že ani ve vztahu k jednání, jímž byl uznán vinným, nepřichází použití

uvedené zásady v úvahu. Obsahově pak postačí odkázat na důvody uvedené k obdobné námitce spoluobviněného JUDr. M. Almásyho.

Mimo jakýkoliv důvod dovolání je pak námitka Ing. R. Veleckého o nezákonnosti v odůvodnění výše trestu, kde poukázal na mírnější trest uložený obviněnému Ing. Bc. P. Křípskému za stejně právně hodnocenou trestnou činnost, avšak s vyšší způsobenou škodou. Pouze nad rámec lze k tomu poznamenat, že platí zásada individualizace trestu, a z hlediska možnosti nápravy nelze přehlédnout, že oproti Ing. R. Veleckému nebyl obviněný Ing. Bc. P. Křípský v minulosti odsouzen.

Na základě uvedených důvodů, když hmotně právní námitky obviněného Ing. R. Veleckého byly shledány zjevně neopodstatněnými, a ohledně dalších skutkových námitek nebyl ohledně tohoto obviněného shledán extrémní rozpor mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními soudů, bylo jeho dovolání odmítnuto podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. jako zjevně neopodstatněné.

Obviněný **Bc. Milan Vítka**, v rámci uplatněného důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., uvedl k jednotlivým výrokům o jeho vině řadu námitek, jimiž z podstatné části soudu I. stupně vytýká nesprávný postup v rozporu s ustanovením § 2 odst. 5, 6 tr. ř. s tím, že některé provedené důkazy soud nezhodnotil, resp. k nim nepřihlédl, a v rozporu se zásadami trestního řízení své rozhodnutí neopřel o fakta, ale o pouhou pravděpodobnost. V rámci dokazování podle obviněného nebylo prokázáno, že by se dané skutky staly. Odvolacímu vrchnímu soudu pak vytýká, že se těmito jeho námitkami, uvedenými také v odvolání, nezabýval. Je tak zřejmé, že takovéto námitky nelze podřadit pod uplatněný důvod dovolání, a proto se Nejvyšší soud jimi zabýval pouze z hlediska případné existence výše konkretizovaného extrémního rozporu mezi provedenými důkazy a na jejich základě učiněnými skutkovými zjištěními soudu. Žádný takový rozpor ale neshledal.

Obviněný uplatnil k jednotlivým trestným činům, jimiž byl uznán vinným, také námitky, které mají sice obecně povahu hmotně právní (absence úmyslné formy zavinění, nenaplnění formálního znaku dané skutkové podstaty trestného činu), kterou jim ale většinou nelze přiznat, když převážně je zřejmé, že tyto námitky byly uplatněny zcela nekonkrétně a formálně. Obecně lze konstatovat, že dovolací námitky obviněného Bc. M. Vítka, týkající se nenaplnění znaků skutkové podstaty trestných činů, jimiž byl uznán vinným, vychází z podstatné části nikoliv z nesprávného právního posouzení skutku zjištěného soudem, ale z názoru obviněného, že dané jednání nebylo prokázáno a nestalo se.

K bodu ad 13) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně, kde byl uznán vinným pokusem trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 k § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákona, obviněný Bc. M. Vítka v souladu s uplatněným důvodem dovolání konkrétně namítá neprokázání subjektivní stránky tohoto trestného činu, tedy jeho úmyslu ke škodě cizího majetku se obohatit, když je toho názoru, že jeho jednání ani zdánlivě nesměřovalo k žádnému podvodnému jednání. Opodstatněnost této námitky Nejvyšší soud posuzoval z hlediska, zda podvodný úmysl obviněného vyplývá ze skutkových zjištění soudu, uvedených ve výroku o vině ad 13) rozsudku soudu I. stupně.

Uvedeného trestného činu se obviněný podle rozsudku soudu I. stupně dopustil tím, že dne 8. 4. 2006 v Brně na Brněnské přehradě, před restaurací Prýgl bar, nabídl S. El Talabanimu, že zaplatí-li blíže neurčeným osobám z řad policie a státního zastupitelství částku 3 000 000 Kč, nebude proti němu zahájeno trestní stíhání za údajnou trestnou činnost z února – března 2005, což S. El Talabani neakceptoval, přičemž obviněný Bc. M. Vítek věděl, že není v jeho moci ovlivnit výsledek trestního řízení v jím uváděném smyslu.

Z takto zjištěného jednání v bodě ad 13) rozsudku soudu I. stupně ale podvodný úmysl obviněného Bc. M. Vítka jednoznačně vyplývá. Pokusem trestného činu je podle § 8 odst. 1 tr. zákona jednání pro společnost nebezpečné, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu a jehož se pachatel dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, jestliže k dokonání trestného činu nedošlo. Pokus jako obecná forma trestného činu je, na rozdíl od dokonání trestného činu, charakterizován především nedostatkem následku, který je znakem skutkové podstaty trestného činu, vyvolává pouze nebezpečí, že k porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem dojde. Pokud obviněný Bc. M. Vítek v bodě ad 13) výroku o vině sdělil poškozenému, že zaplatí-li blíže neurčeným osobám z řad policie a státního zastupitelství částku 3 000 000 Kč, nebude proti němu zahájeno trestní stíhání za údajnou trestnou činnost, přičemž obviněný věděl, že není v jeho moci ovlivnit výsledek trestního řízení v jím uváděném smyslu, uváděl poškozeného v omyl uváděním nepravdivé okolnosti, a jednal tak záměrně s cílem obohatit se o danou peněžní částku, pokud by poškozený na základě uvedené nepravdivé informace provedl danou majetkovou dispozici. Subjektivní stránka tohoto trestného činu, tedy jeho úmyslu ke škodě cizího majetku se obohatit, je tak z jeho jednání zjištěného soudem zcela zřejmá. Pokud je obviněný toho názoru, že jeho jednání ani zdánlivě nesměřovalo k žádnému podvodnému jednání, tak mu nelze přisvědčit, protože zjevně vychází ze své verze obhajoby a nikoliv ze skutkových zjištění uvedených ve výroku o vině. Svým obsahem je pak poněkud neobvyklá námitka obviněného, že pokud se zaměřil výlučně na pokus, a nikoliv na dokonání trestného činu, je nemožné uvažovat o pokusu trestného činu a takové jednání nemůže být trestné. K tomu nezbyvá, než zopakovat, že pokus jako obecná forma trestného činu je, na rozdíl od dokonání trestného činu, charakterizován především nedostatkem následku, který je znakem skutkové podstaty trestného činu. Úmysl pachatele ale nesměřuje pouze k pokusu, ale k dokonání trestného činu, ke kterému v tomto případě nedošlo nikoliv v důsledku „zaměření obviněného výlučně na pokus“, protože učinil vše, co zákon vyžaduje ke spáchání trestného činu podvodu, ale v důsledku odmítnutí jeho požadavku poškozeným S. El Talabanim. Jednání obviněného Bc. M. Vítka tak bezprostředně směřovalo k dokonání trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákona, ke kterému ale nedošlo nezávisle na jeho vůli.

Na správnost právního posouzení skutku ad 13) výroku o vině, nemá žádný vliv ani námitka obviněného Bc. M. Vítka, že daný skutkový stav neobsahuje přesné časové vymezení, zejména přesný čas, a není uvedeno kdy a za jakých okolností se měl setkat s S. El Talabanim. Skutek je dostatečně časově i místně specifikován, v rozhodnutí nechybí žádný výrok a tento není neúplný, jak obviněný namítá. Navíc tato námitka ani neodpovídá uplatněnému důvodu dovolání, když na případy neúplného nebo chybějícího výroku dopadá důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř., který je dán tehdy, jestliže v rozhodnutí některý výrok chybí

nebo je neúplný. Jedná se o případy, kdy buď nebyl učiněn určitý výrok, který tak v napadeném rozhodnutí chybí a činí jeho výrokovou část neúplnou, anebo v rozhodnutí určitý výrok sice učiněn byl, ale není úplný. Chybějícím je některý výrok jako celek, pokud není obsažen v určitém rozhodnutí, přestože podle zákona ho měl soud pojmout do výrokové části. Za neúplný se považuje takový výrok napadeného rozhodnutí, který neobsahuje některou podstatnou náležitost stanovenou zákonem, např. pokud v případě výroku o vině není citována tzv. právní věta vyjadřující zákonné znaky trestného činu podle § 120 odst. 1 písm. c) tr. ř.

Obviněný Bc. M. Vítek popřel, že by se žalovaného jednání dopustil, S. El Talabaniho vůbec nezná, nikdy s ním nehovořil, a k situaci popsané ve skutku, že vůbec nedošlo. Považuje to za prokázané svojí výpovědí, že dne 8. 4. 2006, že nebyl vůbec přítomen v Brně, ale v domově důchodců u své matky v obci Karolinka na severní Moravě, což doložil jejím čestným prohlášením, ale v důsledku jejího úmrtí již nebylo možné vyslechnout ji jako svědku. Namítá také, že v době údajného spáchání skutku k datu 8. 4. 2006 nebyl Prýgl bar ani v provozu, což považuje za prokázané nezávislým svědkem P. Kvardou, provozovatelem mobilní buňky označené jako Prýgl bar, který v hlavním líčení dne 16. 7. 2013 uvedl, že „je to letní záležitost, začínali jsme v květnu či koncem dubna, není tam topení“. Samotná restaurace Prýgl bar, že navíc v době spáchání skutku ani neexistovala, že v rozhodné době bylo na daném místě jen jakési mobilní zařízení, které lze označit za maringotku bez elektrické energie a topení.

S těmito námitkami se ale dostatečně vypořádal již soud I. stupně, na jehož odůvodnění postačí obecně odkázat. Zejména pak na str. 98 rozsudku uvedl, že pokud obviněný zpochybňuje, že by v předmětném období vůbec existovala nějaká restaurace Prýgl bar, což dokládá rozhodnutím o dodatečném povolení stavby ze dne 6. 9. 2012, pak výpovědi svědků S. El Talabaniho, A. Švábenského, A. Rujbra a M. Lomjanského je prokázán opak, tedy že v roce 2006 objekt zvaný Prýgl bar skutečně fungoval. To potvrdil ve své výpovědi (č. l. 11371 a násl. tr. spisu) ostatně také svědek P. Kvarda, který připustil v daném období možnost provozu baru, a to včetně občasných návštěv poškozeného S. El Talabaniho. Pokud obviněný poukazuje na výpověď svědka P. Kvardy v hlavním líčení, tak vyjádření tohoto svědka, že se jednalo o letní záležitost, nijak neodporuje jeho výpovědi v přípravném řízení, a také s ohledem na výpovědi uvedených svědků nemůže vést k závěru, že daný bar v rozhodné době nebyl vůbec v provozu. Nejvyšší soud tak dospěl k závěru, že soud I. stupně měl pro svá skutková zjištění dostatečnou oporu v provedených důkazech, a za dané důkazní situace tak nedotváří skutkový děj, ani nepřijal verzi svědčící v neprospěch obviněného v rozporu se zásadou „in dubio pro reo“ a tedy ani neporušil jeho právo na spravedlivý proces. Provádění dalších důkazů za dané situace by bylo nadbytečné, a proto nelze ani Vrchnímu soudu v Olomouci vytýkat, že další navržené důkazy neprovedl (výslech přítelkyně J. Dobrovolné a R. Rektoříkové, které by potvrdily, že se 8. 4. 2006 v daném baru s S. El Talabaním nemohl setkat).

Zcela bez významu je pak námitka obviněného Bc. M. Vítka, že i pokud by teoreticky k jeho setkání s S. El Talabaním došlo, je nepravděpodobné, že by tento měl u sebe finanční hotovost 3 000 000 Kč, když podle jeho sdělení se setkání uskutečnilo zcela náhodně, pouze

na několik minut a poté již k žádnému jejich kontaktu nemělo dojít. Z okolností případu i samotného skutku je totiž naprosto jasné, že se nejednalo o požadavek okamžitého zaplacení, ale o nabídku podmíněnou zaplacením dané částky v budoucnu („zaplatí-li“). Z toho také vyplývá neopodstatněnost další námitky, že samotné jeho sdělení uvedené ve skutku, kdy nabídl S. El Talabanimu, zaplatí-li 3 000 000 Kč, tak proti němu nebude zahájeno trestní stíhání pro údajnou trestnou činnost, nemůže podle obviněného naplnit znaky pokusu trestného činu podvodu, když v samotném skutku se nehovoří o tom, že by finanční hotovost žádal po S. El Talabanim. Tato skutečnost je rovněž ze skutku zcela zřejmá, a navíc byla nabídka přímo spojena s osobou El Talabaniho, tedy s nezahájením jeho trestního stíhání. Nelze proto přisvědčit námitce obviněného Bc. M. Vítka, že se vzhledem k uvedenému nemohl dopustit pokusu podvodu podle § 8 odst. k § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákona, pro absenci objektivní i subjektivní stránky, když bylo spolehlivě prokázáno, že jednal v úmyslu způsobit na cizím majetku značnou škodu a obohatit ke škodě cizího majetku sebe tím, že uvede někoho v omyl.

K bodu ad 14) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně, kde byl obviněný Bc. M. Vitek uznán vinným pokusem trestného činu vydírání podle § 8 odst. 1 k § 235 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákona, předně obsáhle uvádí vyloženě skutkové výhrady v rozporu s uplatněným důvodem dovolání, když namítá, že nebyla prokázána žádná spojitost mezi ním a svědkem S. El Talabanim, s kterým ani jednou nepřišel do styku, ať již soukromě, nebo při pracovní činnosti jako advokátní „asistent“. Daný skutek také nepovažuje za trestný čin a namítá, že ani nebylo prokázáno, že by jej spáchal on. Považuje za neprokázané, že by se vůbec nacházel na místě údajného činu, namítá neuvedení přesného data a času údajného setkání, že soud vycházel pouze z pochybného prohlášení sepsaného S. El Talabanim dne 2. 11. 2009, ačkoliv k údajnému setkání mělo dojít na počátku října 2009, jak se podává z obsahu zmíněného prohlášení. Pokud by se ale skutkový děj uskutečnil, S. El Talabani by si podle obviněného jistě pamatoval přesné a podstatné podrobnosti o místě, dni a konkrétní hodině setkání, jakož i přesný popis osoby, doprovod dalších osob a další skutečnosti osvětlující jeho tvrzení. Považuje proto tohoto svědka za nevěrohodného, jeho tvrzení za nepravdivé a namítá, že se daný skutek nestal. Poukázal také na to, že skutek se měl stát počátkem měsíce října 2009, když svědek S. El Talabani tvrdí, že byl v této době kontaktován neznámým mužem s požadavkem na zaplacení 500 000 Kč, nebo jinak bude na něj podáno trestní oznámení, ale ze zprávy Policie ČR ze dne 9. 7. 2013 vyplývá, že trestní oznámení bylo pplk. Mgr. T. Rotreklem podáno pro křivé obvinění na S. El Talabaniho již o osm měsíců dříve dne 12. 3. 2009, což svědčí v jeho prospěch, a tento svědek (pozn. pplk. Mgr. T. Rotrekl) v hlavním líčení sám potvrdil, že jej nezná. Výpověď svědka S. El Talabaniho považuje za vnitřně rozpornou, když nejdříve uváděl místo setkání s ním v budově centra IBC, později před budovou a kamerový systém centra nebyl využit. O naplnění skutkové podstaty daného trestného činu, že by tak podle obviněného bylo možné teoreticky uvažovat pouze za situace, že by se s S. El Talabanim setkal před datem 12. 3. 2009 a následně by bylo podáno trestní oznámení. Ve skutečnosti s ním ale nikdy nejednal, a čestné prohlášení S. El Talabaniho ze dne 2. 11. 2009 bylo předem připraveno „pro futuro“ tak, aby zapadalo do časového úseku jeho předvolání ze dne 2. 11. 2009 na policii k podání vysvětlení a toto předvolání bylo S. El Talabanimu doručeno dne 3. 11. 2009. Namítá, že nebyla naplněna skutková podstata trestného činu vydírání ve stádiu pokusu, jednání bezprostředně

nesměřovalo k donucení poškozeného pohrůžkou jiné těžké újmy, aby něco konal a následkem mu byla způsobena značná škoda, chybí tak zákonný znak, a sice objektivní i subjektivní stránka jeho jednání. Považuje proto za neprokázaný jeho úmysl spáchat trestný čin, když sám žádné trestní oznámení nepodal, a protože nebyl policistou, neměl ani žádné povědomí o tom, že nějaké trestní oznámení na S. El Talabaniho již v té době existovalo či bylo evidováno policií. Žádnou těžkou újmu, že S. El Talabanimu ani způsobit nemohl, neboť trestní oznámení na jeho osobu již bylo podáno dříve. Poškozený by musel pociťovat těžkou újmu na cti, dobré pověsti, rozvratu manželství, rodinného života, nebo „v důsledku hrozby počátek úkonů směřující k zahájení trestního stíhání“ (pozn. citace nejasně formulované námitky). Při posuzování těžké újmy, že by měl soud přihlížet i k osobě poškozeného, který takovou hrozbu těžké újmy nepociťoval a popis skutku, že ani neobsahuje konkretizaci, v čem by taková újma měla spočívat.

Z výše citovaných námitek je převážná část skutkové povahy, a mají proto význam jen z hlediska případné existence extrémního rozporu mezi provedenými důkazy a na jejich základě učiněnými skutkovými zjištěními. Za odpovídající uplatněnému důvodu dovolání, a tedy hmotně právní, lze považovat námitky obviněného Bc. M. Vítka, že nebyl prokázán jeho úmysl spáchat trestný čin, když sám žádné trestní oznámení nepodal, a protože nebyl policistou, neměl ani žádné povědomí o tom, že nějaké trestní oznámení na S. El Talabaniho již v té době existovalo či bylo evidováno policií. Hmotně právní je také námitka, že těžkou újmu S. El Talabanimu způsobit nemohl, neboť trestní oznámení na jeho osobu již bylo podáno dříve, poškozený by také musel pociťovat těžkou újmu na cti, dobré pověsti, rozvratu manželství, rodinného života, a při posuzování těžké újmy, že by měl soud přihlížet i k osobě poškozeného, který ale takovou hrozbu těžké újmy nepociťoval a popis skutku ani neobsahuje konkretizaci, v čem měla spočívat.

K těmto námitkám se rovněž podrobně vyjádřil již soud I. stupně, a to na str. 100 až 101 rozsudku, kde uvedl, že stejně jako pod bodem 13) svědčí o vině obviněného Bc. M. Vítka jediný přímý důkaz, a to výpověď svědka S. El Talabaniho, který popsal místo setkání v říjnu 2009 s osobou, jež se představila jako Milan, a kterou později ztotožnil s osobou obviněného Bc. M. Vítka. Tato osoba se na něj obrátila s požadavkem na zaplacení částky 500 000 Kč jako úplatku policistovi pplk. Mgr. T. Rotreklovi, který za tuto částku na něj nepodal trestní oznámení za krivé obvinění jeho osoby, jehož se měl S. El Talabani dopustit v rámci hlavního líčení dne 2. 9. 2008 u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 1 T 1/2007 (č. l. 1465-1481 přílohy č. 4). Svědek S. El Talabani, že ohledně rozhovoru s obviněným odkázal mimo jiné na obsah sepsaného čestného prohlášení (č. l. 5058 tr. spisu) ze dne 2. 11. 2009, ve kterém je popsán rozhovor s mužem jménem Milan v Brně u obchodního střediska IBC v říjnu 2009, které je v souladu s jeho svědeckou výpovědí, a z něhož se také podává pohrůžka osoby jménem Milan, že pokud obsah této schůzky S. El Talabani oznámí orgánům činným v trestním řízení, bude mít on i jeho rodina problémy. Součástí čestného prohlášení je prohlášení o pravosti podpisu pod čestným prohlášením, učiněné advokátem dne 2. 11. 2009 a pravost uvedeného čestného prohlášení je dokladována rovněž částí ověřovací knihy na č. l. 5021-5022 tr. spisu. Z hlediska hodnocení pravdivosti výpovědi soud I. stupně správně přihlédl k tomu, že v souladu s výpovědí svědka S. El Talabaniho je nejen výpověď jeho tehdejšího právního zástupce, před nímž jako před

advokátem bylo čestné prohlášení 2. 11. 2009 sepsáno, ale také fotokopie výzvy k podání vysvětlení (č. l. 5048 tr. spisu), a úřední záznam o podaném vysvětlení (č. l. 5045-5047 tr. spisu), když výzva je datována dnem 2. 11. 2009 a týká se křivého obvinění policisty pplk. Mgr. T. Rotrekla, stejně jako úřední záznam ze dne 10. 11. 2009. Za podstatnou soud I. stupně, vzhledem k uvedeným objektivním listinným důkazům, důvodně považoval část výpovědi svědka S. El Talabaniho, v níž tvrdí, že asi měsíc po setkání s obviněným, když jeho požadavek odmítl, byl skutečně předvolán k podání vysvětlení u policie, a to právě ohledně toho, čím mu bylo obviněným Bc. M. Vítkem vyhrožováno. Z hlediska věrohodnosti výpovědi svědka S. El Talabaniho, soud I. stupně správně považoval za významné porovnání den sepsání čestného prohlášení (2. 11. 2009), se dnem doručení výzvy k podání vysvětlení ohledně křivého obvinění S. El Talabanimu (dne 3. 11. 2009, č. l. 5049 tr. spisu), což vylučuje možnost, že výpověď tohoto svědka a jeho čestné prohlášení jsou přípravou jeho budoucí obhajoby. O možném trestním stíhání jeho osoby, v souvislosti s jeho vyjádřením vůči osobě pplk. Mgr. T. Rotrekla, totiž v době jeho setkání s obviněným ještě oficiálně nemohl vědět. Na základě toho pak soud I. stupně učinil důvodně závěr, že obviněný Bc. M. Vítek, s ohledem na jeho kontakty v řadách aktivních policistů, si zajistil potřebné informace ohledně osoby S. El Talabaniho a tyto se pokusil „zobchodovat“ (pozn. obviněný byl příslušníkem policie od 1. 4. 1977, dosáhl hodnosti kapitána a služební poměr ukončil dne 6. 2. 1997, viz str. 192 rozsudku soudu I. stupně). V podrobnostech pak soud I. stupně ohledně absence motivu případné křivé výpovědi svědka S. El Talabaniho ve vztahu k obviněnému, jakož i ohledně závěrů o věrohodnosti provedené rekognice, odkázal na odůvodnění předchozího bodu ad 13) výroku o vině.

Nejvyšší soud se také neztotožnil s námitkou obviněného Bc. M. Vítky ohledně významu podání trestního oznámení pplk. Mgr. T. Rotreklem na S. El Talabaniho ještě předtím (dne 12. 3. 2009, viz č. l. 12092 tr. spisu), než se měl podle jeho výpovědi s tímto svědkem setkat v říjnu 2009. I s touto dovolací námitkou, uplatněnou již na č. l. 12067 tr. spisu, že je nelogické, proč by měl daným způsobem jednat v říjnu 2009, když trestní oznámení již bylo podáno, se správně vypořádal již soud I. stupně. Nejvyšší soud se ztotožnil s jeho argumentací, že s námitkou nelogičnosti souhlasit nelze, neboť nebylo úmyslem obviněného v případě zaplacení požadované částky cokoli s pplk. Mgr. T. Rotreklem v tomto ohledu řešit ve prospěch S. El Talabaniho, neboť jakým způsobem řeší korupční nabídky pplk. Mgr. T. Rotrekl, muselo být obviněnému známo už od roku 2005, kdy v obdobném případě pplk. Mgr. T. Rotrekl korupční nabídku oznámil svým nadřízeným. To přitom muselo být obviněnému Bc. M. Vítkovi známo, neboť se jednalo o Mgr. S. Dobrovolného (pozn. osoba, která nabídla úplatek), který je synem bývalé přítelkyně Bc. M. Vítky. Za této situace tedy výpověď svědka S. El Talabaniho na logice neztrácí. Pro upřesnění lze uvést, že Mgr. S. Dobrovolný byl za nabídku úplatku ve výši 600 000 Kč, učiněnou pplk. Mgr. T. Rotreklovi dne 3. 8. 2005 za to, že dál nepovede trestní řízení proti určité osobě, soudem I. stupně odsouzen [výrok ad 10) rozsudku], ale Vrchní soud v Olomouci trestní stíhání Mgr. S. Dobrovolného z důvodu promlčení zastavil. Soud I. stupně také poukázal na skutečnost, že „modus operandi“ (způsob spáchání) pod bodem ad 14) výroku o vině, je shodný i v bodě 13), jímž byl obviněný Bc. M. Vítek rovněž uznán vinným a odkázal i na odůvodnění viny tohoto obviněného pod body 17) a 18) rozsudku.

K námitkám obviněného Bc. M. Vítka, jež odpovídají uplatněnému důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., uvádí Nejvyšší soud následující. Na existenci úmyslu spáchat trestný čin, nemá žádný vliv skutečnost, že obviněný Bc. M. Vitek sám žádné trestní oznámení nepodal a tato skutečnost vyplývá také z popisu jeho jednání. Ohledně jeho povědomí o tom, že nějaké trestní oznámení na S. El Talabaniho již v té době existovalo či bylo evidováno policií, se vyjádřil již soud I. stupně. Navíc není ani podstatné, zda obviněný o podání takového trestního oznámení věděl nebo nevěděl, když u trestného činu vydírání je podstatné užití pohrůžky, jež má povahu pohrůžky jinou těžkou újmou, a je motivována snahou donutit tak jiného, aby konal požadovaným způsobem. Nejvyšší soud (viz např. usnesení ze dne 15. 6. 2011, sp. zn. 8 Tdo 612/2011), uvedl, že zákonný znak trestného činu vydírání spočívající v pohrůžce jiné těžké újmy ve smyslu § 235 odst. 1 tr. zákona, může zahrnovat různé způsoby vyhrožování, protože není zákonem blíže definován. Musí však jít o neoprávněné jednání pachatele, který hrozí způsobením takových následků, které jsou svou intenzitou srovnatelné s hrozbou spojovanou s pohrůžkou násilí, takže pohrůžka jiné těžké újmy může u poškozeného vyvolat obavu obdobnou s ohrožením jeho života nebo zdraví. Obecně při posuzování, zda jde o pohrůžku jinou těžkou újmou, je třeba přihlížet též např. k závažnosti možného narušení osobních, rodinných, pracovních či podnikatelských nebo jiných vztahů poškozeného pro případ uskutečnění učiněné pohrůžky, k individuálním rysům osoby poškozeného, k intenzitě ovlivnění jeho psychického stavu apod., neboť dopad stejné pohrůžky může být podle její povahy u různých poškozených odlišný.

Jestliže obviněný Bc. M. Vitek vyhrožoval poškozenému podáním trestního oznámení, jde o takovou formu nátlaku, jímž jej nutil, aby něco konal, který je třeba považovat za významný zásah do osobního života, kterým je naplněn zákonný znak trestného činu vydírání spočívající v pohrůžce jinou těžkou újmou. Obdobnou situaci řešil Nejvyšší soud např. v usnesení ze dne 3. 12. 2003, sp. zn. 5 Tdo 1293/2003, kde uvedl, že příslušník Policie ČR se může dopustit trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zákona, jestliže poškozeného hrozbou možnosti zahájení trestního stíhání a uplatnění zajišťovacích institutů (např. vazby) nutí k zaplacení dluhu, neboť v takovém jednání lze spatřovat pohrůžku jiné těžké újmy (srov. přiměřeně též rozh. č. 27/1982 Sb. rozh. tr.). Obviněný Bc. M. Vitek sice nebyl policistou, ale hrozil podáním trestního oznámení příslušníkem policie, kdy ho soud I. stupně příhodně označil jako osobu vydávající se za „kurýra údajného požadavku“ daného vysoce postaveného policisty. Rozdílnost tohoto postavení spočívá v tom, že dopustí-li se policista takového jednání při výslechu v rámci prověřování skutečností nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, tj. při plnění úkolů Policie ČR [§ 2 odst. 1 písm. d) zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, § 158 odst. 1 tr. ř.], může spáchat trestný čin vydírání v jednočinném souběhu s trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zákona.

Z hlediska právního posouzení, resp. existence znaku pohrůžky „jiné těžké újmy“ skutkové podstaty trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zákona, není významné, že na S. El Talabaniho bylo trestní oznámení podáno již dříve, když tento poškozený o tom nevěděl. Pokud obviněný Bc. M. Vitek v souladu s uplatněným důvodem dovolání zpochybňuje naplnění znaku pohrůžky jinou těžkou újmou s tím, že při posuzování těžké

újmou by měl soud přihlížet i k osobě poškozeného, lze mu obecně přisvědčit, nikoliv ale již v tom, že poškozený S. El Talabanim takovou hrozbu těžké újmy nepocíťoval a popis skutku, že neobsahuje konkretizaci, v čem měla tato pohrůžka spočívat. Předně opět z popisu skutku jasně vyplývá, v čem pohrůžka těžkou újmou spočívala, a to v podání trestního oznámení za jednání, které je pak ještě konkretizované na str. 99 rozsudku. Pohrůžku podáním trestního oznámení, je pak třeba považovat za pohrůžku těžkou újmou, protože vedení úkonů trestního řízení proti určité osobě představuje pokaždé výrazný zásah do života dané osoby, poškozují jí na cti, dobré pověsti, může také vyvolat rozvrat v manželství, rodinném životě nebo v partnerských vztazích. Každé trestní stíhání představuje omezení souhrnu osobnostních práv, jejichž součástí jsou vyjmenovány v čl. 10 Listiny základních práv a svobod. Proto i hrozba podáním trestního oznámení, a z toho vyplývající možnost trestního stíhání, je pohrůžkou těžké újmy. Byť tedy obecně při posuzování těžké újmy by měl soud přihlížet i k osobě poškozeného, pohrůžka trestním oznámením, a z toho vyplývajících možných zásahů do práv prověřované nebo následně trestně stíhané osoby, je svojí povahou v tomto případě natolik intenzivní, že ji soud I. stupně důvodně považoval za pohrůžku jinou těžkou újmou ve smyslu trestného činu vydírání. Uvedené hmotně právní námitky obviněného Bc. M. Vítka k bodu ad 14) výroku o vině, shledal proto Nejvyšší soud zjevně neopodstatněnými.

K bodu ad 17) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně, kde byl soudem I. stupně uznán vinným pokusem trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 k § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákona, a po zrušení tohoto výroku o vině odvolacím soudem pak na stejném skutkovém základě pokusem trestného činu podvodu podle § 21 odst. 1 k § 209 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku (bod II./2 rozsudku odvolacího soudu), je z hlediska řízení o dovolání bez významu konstatování obviněného Bc. M. Vítka, kdy jako na doklad chaosu ve vedení přípravného řízení poukázal na nesprávné označení jeho osoby v usnesení o zahájení trestního stíhání jako vyšetřujícího policejního orgánu, ač nikdy v této pozici nepůsobil, nebyl ani policistou a neměl žádné informace z trestního spisu č. j. PMJ 143/TČ-2008-03. K tomu lze pouze poznamenat, že pokud podle zjištění soudu I. stupně na str. 192 rozsudku, obviněný Bc. M. Vítka byl příslušníkem policie od 1. 4. 1977, dosáhl hodnosti kapitána a služební poměr ukončil dne 6. 2. 1997, pak v tak rozsáhlé trestní věci velkého počtu bývalých i současných příslušníků policie, může na samotném počátku trestního stíhání dojít k takovému pochybení. Podstatné je, že v průběhu trestního stíhání byly skutkové okolnosti dány do souladu s realitou. To ostatně platí i o dalším konstatování obviněného Bc. M. Vítka, které je z hlediska řízení o dovolání rovněž bez významu, že podle obžaloby mu z uvedeného spisu Ing. Bc. P. Křípský poskytl informace, což ale nebylo dokazováním potvrzeno, uznal to nakonec také soud I. stupně a Ing. Bc. P. Křípského zprostil obžaloby.

Zaměřené na zpochybnění skutkových zjištění soudů, a tedy neodpovídající uplatněnému důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., jsou pak námitky obviněného Bc. M. Vítka, že jediným existujícím listinným důkazem je notářský zápis sepsaný mezi Ing. M. Toflem a Ing. P. Kuparowitzem na částku 3,5 mil. Kč v notářské kanceláři JUDr. A. Sedlákové dne 28. 8. 2007 (č. l. 4792 tr. spisu), ve kterém ale jeho osoba žádným způsobem nefiguruje a tento zápis tak nemá k němu žádný vztah. Obviněnému Bc. M. Vítka není proto zřejmé, z jakého důvodu vrchní soud opírá skutková zjištění o tento

notářský zápis, když z protokolu o výpovědi svědka Ing. P. Kuparowitze vyplývá, že tento svědek sám navrhl Ing. M. Toflovi sepsání tohoto notářského zápisu, a tento svědek podle jeho názoru tedy sám nabídl sepsáním notářského zápisu Ing. M. Toflovi úplatek 3,5 mil. Kč. Iniciativa poskytnutí úplatku, že tak vyšla ze strany Ing. P. Kuparowitze, který tedy nebyl vydírán a také u hlavního líčení vypověděl, že se s Ing. M. Toflem scházel 1 x za 14 dnů, měl zájem svoji situaci řešit, a proto sám navrhl mezi nimi sepsání notářského zápisu. Těmito námitkami obviněný zpochybňuje závěr soudů o jeho vině tímto skutkem, konkrétně pak argumentaci odvolacího vrchního soudu, že jeho vina v bodě ad 17) rozsudku soudu I. stupně je opřena o stěžejní důkaz, kterým je výpověď svědka Ing. P. Kuparowitze, která je podporována dalšími skutečnostmi, např. notářským zápisem o půjčce či nálezem obžaloby na Ing. P. Kuparowitze při domovní prohlídce u Ing. M. Tofla.

Uvedeným námitkám ale nelze přisvědčit, protože obviněný jimi v rozporu s provedenými důkazy a zjištěním soudů činí závěry, které z důkazů nevyplývají. Soud I. stupně na str. 111 a násl. rozsudku podrobně popsal důkazní situaci ohledně tohoto skutku. Z výpovědi svědka Ing. P. Kuparowitze je naopak zřejmé, že iniciativa k sepsání notářského zápisu o půjčce vzešla ze strany Ing. M. Tofla a nikoliv svědka Ing. P. Kuparowitze, který také popsal, za jakých okolností k jeho sepsání došlo, kdy byl k tomu pod hrozbou trestního stíhání v podstatě donucen, aby odvrátil hrozbu trestního stíhání. Ing. P. Kuparowitz totiž vypověděl, že asi 14 dní po výsledku u Ing. Bc. P. Křípského byl kontaktován Ing. M. Toflem, který mu řekl, že je možno v rámci jeho kontaktů z dřívějšího působení u policie vyřešit jeho postavení ve skupinové trestní věci, ve které ještě nebyl obviněn a jako svědek pouze podával vysvětlení, a pokud mu dá peníze v řádu stovek tisíců, je schopen zařídit, aby byl vyjmut z případu, či aby se dostal do postavení svědka. Ing. M. Tofl, že mu tehdy ukázal nějaké kopie podání vysvětlení a řekl, že vyšetřování bude pokračovat a může si to rozmyslet. Po dalším předvolání na policii mu pak bylo již sděleno obvinění ve věci úvěrových podvodů, a asi 14 dní poté ho opět kontaktoval Ing. M. Tofl s tím, zda nepotřebuje pomoci, že vidí, jak to dopadlo, že teď je v situaci horší nežli naposledy a že se to dá vyřešit v přípravném řízení u policie nebo poté na krajském soudu, neboť je schopen ovlivnit, aby případ dali k řešení soudci, na kterého má kontakty. Ing. M. Tofl mu také řekl, že má představu úplatku ve výši 4 mil. Kč. Za několik dnů, že se svědek náhodně potkal s Bc. M. Vítkem, který se ho na tyto problémy začal vyptávat a když se ho zeptal, jak o tom ví, tak mu odpověděl, že to s Ing. M. Toflem konzultoval a je schopen v součinnosti s ním mu pomoci věc vyřešit, že oba mají kontakty na policii i na soudu a záleží na něm, jak se rozhodne. Následně při dalším jednání s Ing. M. Toflem mu tento nabídl, že pokud nemá peníze, můžou se domluvit takovou formou, že mu podepíše uznání dluhu u notáře, že tam napíší částku, kterou mu jakoby půjčil a on za to vyřeší jeho případ v jeho prospěch. Po pár dnech rozmyšlení mu svědek zavolal a začali řešit dlužní úpis, který pak sepsali u notářského koncipienta notářky JUDr. Sedlákové a obsah byl ten, že mu Ing. M. Tofl půjčil 3 mil. Kč, které mu asi do roka vrátí. Přitom mu Ing. M. Tofl také potvrdil, že věc dělá ve spolupráci s Bc. M. Vítkem, neboť ten má velmi dobré osobní vztahy s osobou, která žije s jednou soudkyní, a která je schopna ovlivnit průběh a výsledek soudu. Pár dnů nato se sešel s Bc. M. Vítkem, kterému řekl, že Ing. M. Toflovi podepsal dlužní úpis, Bc. M. Vítek ale o tom již věděl a řekl, že je to v pořádku, na věci bude pracovat a potvrdil mu také, že spolupracuje s advokátem, který žije se soudkyní. V roce 2009, poté co došlo ke smrti Ing. M. Tofla, kontaktoval Bc. M. Vítku,

kteřý řekl, že to zařídí, pokud dá finanční prostředky jemu, že ho nezajímá, že je Ing. M. Tofl mrtvý, jeho dlužní úpis je mu kničemu a chce peníze pro něho osobně. Svědek Ing. P. Kuparowitz také uvedl, že on sám nikdy úplatky nenabízel, naopak prostřednictvím Ing. M. Tofla a Bc. M. Vítka po něm byly peníze požadovány a on toho chtěl využít ve svůj prospěch. Z výpovědi svědka a okolností případu je tak zřejmé, že žádné úplatky uvedený svědek sám nenabízel, a není důvodná námitka obviněného Bc. M. Vítka, že svědek Ing. P. Kuparowitz u hlavního líčení vypověděl, že sám navrhl Ing. M. Toflovi sepsání notářského zápisu. Okolnost, že se svědek s Ing. M. Toflem scházel 1 x za 14 dnů, pak jen svědčí o tom, že při hrozícím trestním stíhání měl zájem tuto svoji situaci řešit (pozn. trestní stíhání zahájeno 22. 8. 2008). Pokud pak obviněnému Bc. M. Vítkovi není zřejmé, z jakého důvodu vrchní soud opírá skutková zjištění o uvedený notářský zápis, když v něm jeho osoba žádným způsobem nefiguruje, a tento zápis tak nemá k němu žádný vztah, tak tento důvod uvedl již soud I stupně v odůvodnění rozsudku, že o věrohodnosti výpovědi svědka Ing. P. Kuparowitze svědčí právě daný notářský zápis o půjčce, a také obžaloba na uvedeného svědka, když tyto listiny byly nalezeny při domovní prohlídce u Ing. M. Tofla. Tato skutečnost tak potvrzuje pravdivost výpovědi svědka Ing. P. Kuparowitze, a to včetně jeho tvrzení o jednání obviněného Bc. M. Vítka. Byť je tedy jediným přímým důkazem výpověď svědka Ing. P. Kuparowitze, jeho výpověď je potvrzována nálezem uvedených listin právě u Ing. M. Tofla. S tím pak korespondují také výpovědi řady dalších svědků, kteří slyšeli o možnosti ovlivnit za peníze trestní věc, v níž vystupoval také svědek Ing. P. Kuparowitz, byť žádný z nich přímo o obviněném Bc. M. Vítkovi nemluvil.

Okolnosti namítané obviněným Bc. M. Vítkem, že svědek Ing. P. Kuparowitz byl zatím nepravomocně odsouzen pro závažnou trestnou činnost k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 8 let, z čehož se podle obviněného zřetelně nabízí jeho motiv a považuje jej za absolutně nevěrohodného, nebo že státní zástupce v souvislosti s trestním oznámením ohledně stejného skutku na jinou osobu (JUDr. O. Ševčíka) hodnotil výpověď Ing. P. Kuparowitze a dalších svědků jako nevěrohodné, neznamenají, že tento svědek je nevěrohodný i v této trestní věci. Orgány činné v trestním řízení zásadně hodnotí důkazy a věrohodnost výpovědí osob v každé věci samostatně, a to nejen s ohledem na ostatní důkazy, ale také z hlediska vypovídající osoby. Na rozdíl od ojedinělého tvrzení Ing. P. Kuparowitze, které stálo v jediném případě proti tvrzení JUDr. O. Ševčíka v související jiné trestní věci, v této trestní věci stojí proti obviněnému Bc. M. Vítkovi tvrzení nikoliv jediné ale tří osob, kdy byl obviněný Bc. M. Vítka odsouzen vedle tohoto jednání vůči Ing. P. Kuparowitzovi, také za dvě obdobná jednání vůči S. El Talabanimu a s dalším spoluobviněným také ve vztahu k Mgr. P. Michkovi [další skutky ad 13), 14) a 18) rozsudku soudu I. stupně]. Zejména je však nutno připomenout správný závěr soudu I. stupně, že pravý obsah rozhoru mezi JUDr. O. Ševčíkem a Ing. P. Kuparowitzem není pro závěry pod tímto bodem podstatný, když toto prokazatelné setkání pouze posiluje věrohodnost svědeckví Ing. P. Kuparowitze, jenž schůzku absolvoval s vědomím vazeb Bc. M. Vítka na JUDr. O. Ševčíka a vědomí těchto vazeb posilovalo jeho naději na vyřešení jeho případu.

Závěrečná námitka obviněného Bc. M. Vítka ke skutku ad 17) rozsudku soudu I. stupně, že oba soudy dospěly k nesprávnému právnímu závěru, a stanovily nesprávné hmotně právní posouzení, když neměl vědomost o trestním stíhání Ing. P. Kuparowitze, ani

žádný úmysl uvést někoho v omyl, pak zjevně vychází z popření skutkových zjištění uvedených v tomto bodě výroku o vině a neodpovídá tak uplatněnému důvodu dovolání. Ohledně další námitky, že v popisu skutku není přesně uvedeno místo, čas ani počet útoků, pak Nejvyšší soud uvádí, že skutek je pro jeho právní posouzení dostatečně konkrétní časově, místně i z hlediska rozhodného jednání.

K bodu ad 18) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně, kde byl obviněný Bc. M. Vítek uznán vinným pomocí k zvlášť závažnému zločinu přijetí úplatku podle § 24 odst. 1 písm. c) k § 331 odst. 2, 3 písm. b) tr. zákoníku, obviněný Bc. M. Vítek předně v souladu s uplatněným důvodem dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. namítá, že v dané době nebyl policistou, nemůže se proto jednat o statut úřední osoby a krajský soud na str. 14 rozsudku, že tak nesprávně konstatuje, že tento skutek spáchal jako úřední osoba, což je podle něj absolutně vyloučeno. K této hmotně právní námitce, která vychází ze zásadního nepochopení institutu účastenství na trestném činu, postačí odkázat na odpovídající část odůvodnění rozsudku soudu I. stupně, který na str. 165 až 166 jasně uvedl, že podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku je účastníkem na dokonaném trestném činu nebo jeho pokusu ten, kdo úmyslně umožnil nebo usnadnil jinému spáchání trestného činu, zejména opatřením prostředků, odstraněním překážek, vylákáním poškozeného na místo činu, hlídáním při činu, radou, utvrzováním v předsevzetí nebo slibem přispět po trestném činu (pomocník). Účastníkem na dokonaném trestném činu nebo jeho pokusu může být jen ten, kdo není sám pachatelem nebo spolupachatelem téhož trestného činu. Podle § 114 odst. 1 tr. zákoníku, jestliže k spáchání trestného činu trestní zákon vyžaduje zvláštní vlastnost, způsobilost nebo postavení pachatele, může být pachatelem nebo spolupachatelem trestného činu pouze osoba, která má požadovanou vlastnost, způsobilost nebo postavení. Soud I. stupně citoval také ustanovení § 114 odst. 3 tr. zákoníku, podle kterého organizátorem, návodcem nebo pomocníkem trestného činu může být i osoba, která nemá vyžadované vlastnosti, způsobilosti nebo postavení. Proto jako pomocník byl v daném případě posouzen obviněný Bc. M. Vítek, když tento se sice na trestné činnosti podílel, avšak není speciálním subjektem ve smyslu ustanovení § 114 odst. 1 trestního zákoníku. Tato námitka je proto zjevně neopodstatněná.

Pro svojí skutkovou povahu pak uplatněnému důvodu dovolání neodpovídají další námitky obviněného Bc. M. Vítka k jednání uvedenému v bodě ad 18) rozsudku soudu I. stupně, kterými se proto Nejvyšší soud zabýval pouze z hlediska případné existence extrémního rozporu mezi provedenými důkazy a na jejich základě učiněnými skutkovými zjištěními soudů.

Předně jde o námitky obecně sice hmotně právní povahy, jako neexistence zavinění a příčinného vztahu mezi jednáním a následkem, které ale tuto povahu v tomto případě mít nemohou, protože je obviněný Bc. M. Vítek neuplatnil ve vztahu k jednání uvedenému v bodě ad 18) rozsudku soudu I. stupně, ale zakládá je právě na jeho popření. Namítá totiž, že soud I. stupně zcela nesprávně pochopil skutkový a právní děj, a zcela zmatečně jej začlenil do skutku směřujícího do období léta 2009 až počátku roku 2010, ač nijak nebylo prokázáno, že by v tomto období jednal s Mgr. P. Michkem nebo s Mgr. R. Procházkou. Poukazuje na to, že podnět k prověřování věci Lavimont byl doručen policii dne 19. 4. 2011, a pokud se předmětný rozhovor uskutečnil den předtím dne 18. 4. 2011, nemohl on, ani

Mgr. R. Procházka o tomto podnětu vědět. Namítá také, že neexistuje jediný důkaz, který by prokazoval vzájemné propojení mezi ním a Mgr. R. Procházkou, že by se znali, scházeli se, jednali spolu. Právě na základě těchto námitek pak obviněný namítá, že není prokázán vztah příčinné souvislosti, a nelze hovořit o pomoci, protože nebyly prokázány skutečnosti nasvědčující jeho úmyslu spáchat trestný čin ve formě pomoci.

K námitce Bc. M. Vítka, že soud I. stupně zcela nesprávně pochopil skutkový a právní děj, a zcela zmatečně jej začlenil do skutku směřujícího do období léta 2009 až počátku roku 2010, ač nijak nebylo prokázáno, že by v tomto období jednal s Mgr. P. Michkem nebo s Mgr. R. Procházkou, je třeba připomenout obsah tzv. skutkové věty výroku o vině ad 18) rozsudku soudu I. stupně, která v tomto období neobsahuje popis jednání obviněného Bc. M. Vítka a obviněného Mgr. R. Procházky, ale pouze jednání Mgr. R. Procházky, který jako komisař policie působící v trestní věci obviněného Mgr. P. Michka (pozn. od zahájení trestního stíhání dne 24. 7. 2009) požádal L. Sedláka, aby vyřídil Mgr. P. Michkovi, že za částku 250 000 Kč ovlivní kauzu v jeho prospěch. Až poté, co s touto nabídkou L. Sedlák v únoru 2010 obeznámil Mgr. P. Michka, který ji však neakceptoval, následně po vzájemné domluvě obou obviněných oslovil obžalovaný Bc. M. Vítek ve dnech 18. 4. 2011, 3. 5. 2011 a 24. 5. 2011 v hotelu International v Brně Mgr. P. Michka s nabídkou v téže trestní věci Mgr. P. Michka, jejímž obsahem bylo účinkování obžalovaného Bc. M. Vítka v celé záležitosti způsobem, který zajistí ukončení trestního stíhání Mgr. P. Michka, a to za částku 200 000 Kč, což Mgr. P. Michek rovněž nepřijal. Je tak zřejmé, že tato námitka obviněného Bc. M. Vítka je v přímém rozporu se skutkem ad 18) rozsudku soudu I. stupně.

Obviněný Bc. M. Vítek uvedl v dovolání i celou řadu dalších vyloženě skutkových námitek k bodu ad 18) výroku o vině, že se jedná o hrubé porušení zákona ze strany obou soudů, které jej s tímto skutkem spojují zcela nesmyslně, že rozhovorem s Mgr. P. Michkem a z jeho podnětu dne 18. 4. 2011, který měl předem připravené otázky a rozhovor byl monitorován, se nemohl dopustit účastenství na žádném trestném činu, neboť dne 7. 4. 2011 byl Mgr. P. Michek rozsudkem Městského soudu v Brně, sp. zn. 2 T 161/2009, zproštěn obžaloby, obviněný o tom věděl z tiskové zprávy vydané téhož dne, a nemohl tedy zasahovat do trestního řízení, které bylo skončené, že pouhé jeho konstatování při rozhovoru s Mgr. P. Michkem, že právní služby by advokátní kancelář JUDr. O. Ševčíka, ve které obviněný pracoval, poskytla již v minulosti proběhlé věci Lavimont pro něj mnohem výhodněji „za dvě kila“, nemůže být posuzováno jako trestný čin spáchaný úřední osobou, a nejedná se o žádný trestný čin, když jednání bylo vedeno ve vztahu k věci, která nebyla v kompetenci policie, protože byla mnohem dříve ukončena Městským soudem v Brně. K těmto námitkám Nejvyšší soud odkazuje na podrobné odůvodnění rozsudku soudu I. stupně na str. 115 až 121 rozsudku, s kterým se plně ztotožnil. Z tam uvedených důkazů vyplývá zřejmá nedůvodnost námitek obviněného, který jednotlivé dílčí okolnosti vytrhává ze souvislosti, bez ohledu na další důkazy je pak izolovaně hodnotí a vyvozuje závěr, že se žádné trestné činnosti nedopustil, nemohl dopustit a nebyla mu ani prokázána. S tímto názorem se ale Nejvyšší soud neztotožnil, ve věci nezjistil žádný rozpor mezi provedenými důkazy a skutkovými závěry soudu I. stupně v bodě ad 18) výroku o vině. Vedle ostatních důkazů lze poukázat zejména na obsah záznamu rozhovorů v jednotlivých dnech mezi obviněným Bc. M. Vítkem a svědkem Mgr. P. Michkem (viz str. 118 až 119 rozsudku). K námitce, že se

nemohl dopustit žádného trestného činu účastenství, neboť dne 7. 4. 2011 byl Mgr. P. Michek rozsudkem Městského soudu v Brně, sp. zn. 2 T 161/2009, zproštěn obžaloby (pozn. první vzájemný kontakt s Mgr. P. Michkem podle skutku dne 18. 4. 2011), že o tom věděl z tiskové zprávy vydané téhož dne, a nemohl tedy zasahovat do trestního řízení, které bylo skončené, lze uvést, že po uvedeném zproštění pro původně žalované skutky obviněný Mgr. R. Procházka sám vypověděl, že spis Lavimont dostal zpátky v dubnu 2011 s pokyny na zahájení úkonů trestního řízení proti podezřelému Mgr. P. Michkovi, když soudkyně dospěla k závěru, že v jeho jednání nevidí původně žalované skutky, ale jiné. Státní zástupce, že pak ale dospěl k závěru, že spis má krajskou příslušnost, neboť jde o podezření ze spáchání trestného činu dle § 128 trestního zákona, proto byl spis v dubnu 2011 odeslán a už se o něj nezajímal. Je tak zřejmé, že i po zproštění Mgr. P. Michka obžaloby Městským soudem v Brně, měl Mgr. R. Procházka opět předmětnou trestní věc Mgr. P. Michka po určitou dobu přidělenou i v dubnu 2011. Toho si je obviněný Bc. M. Vítek zjevně vědom, když také namítá, že podnět k prověřování věci Lavimont byl doručen policii dne 19. 4. 2011, a pokud se předmětný rozhovor uskutečnil den předtím dne 18. 4. 2011, nemohl on, ani Mgr. R. Procházka o tomto podnětu vědět. Z přepisu záznamu rozhovoru svědka Mgr. P. Michka s obviněným Bc. M. Vítkem dne 18. 4. 2011 (viz sv. č. 28, č. l. 7571 tr. spisu) ale vyplývá, že obviněný o tomto dalším podnětu již před tímto datem věděl („...přímo to vyplynulo z toho dne, kdy bylo to jednání...já jsem tohle to věděl hned první den...“; citace přepisu hovoru Bc. M. Vítky z č. l. 7571 tr. spisu).

Z hlediska rozhodnutí o vině pak není rozhodující, zda obviněný Bc. M. Vítek dne 18. 4. 2011 jednal s Mgr. P. Michkem v restauraci „Mika“ v Brně-Pisárkách, a ne v hotelu International v Brně, jak je uvedeno v popisu skutku, což obviněný hodnotí jako právní vadu.

Zejména skutková povaha námitek uvedených v dovolání obviněného Bc. M. Vítky pak vyplývá také ze závěru dovolání, kde souhrnně a zcela obecně ke všem namítaným případům uvedl, že rozhodnutí soudů obou stupňů spočívají na „nesprávném právním posouzení skutku a také na nesprávném hmotně právním posouzení, ani v jednom případě nelze dovodit, že by bylo jeho jednání v příčinné souvislosti s jakýmkoliv škodlivým trestněprávním následkem, takový následek nebylo možno dovodit“. Absence následku podle něj jen dokresluje, že dokazování bylo kusé, ač bylo obhajobou namítáno, že se skutek vůbec nestal, případně není žádným trestným činem. Zdůraznil, že zejména namítá zachování právní kvalifikace soudu, aniž pro to byly hodnověrné důkazy, stávající důkazy považuje za kusé, neúplné, byly hodnoceny v rozporu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř. bez zvážení všech okolností případu, nebyla vyhodnocena motivace svědků, kteří proti němu vypovídali, aby zmírnili svojí činnost nebo se z ní vyvinili, a mechanicky byly důkazy hodnoceny tak, aby se zachovala vyfabulovaná konstrukce používaná po celé trestní řízení. Důvody neprovedení navržených důkazů odvolacím soudem, pak podle obviněného svědčí o tom, že soud provedl nesprávný výklad ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř., které neobsahuje žádné pravidlo pro míru a relativní váhu určitých typů důkazů. Nejvyšší soud ale nepřisvědčil názoru obviněného, že došlo k porušení jeho základního práva na spravedlivý proces, dokazování považuje za dostatečné a nesdílí jeho názor, že navrženými důkazy měly být objasněny důležité okolnosti a měly zásadní význam pro posouzení celého případu.

Na základě uvedených důvodů, když hmotně právní námitky obviněného Bc. M. Vítka byly shledány zjevně neopodstatněnými, a ohledně dalších skutkových námitek nebyl ohledně tohoto obviněného shledán extrémní rozpor mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními soudů, bylo dovolání Bc. M. Vítka odmítnuto podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. jako zjevně neopodstatněné.

Obviněný **Mgr. R. Procházka** v dovolání uplatnil důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Že jeho námitky nebudou v souladu s tímto důvodem dovolání hmotně právní, ale budou mít skutkovou povahu, dal najevo již v úvodu dovolání, když poukázal na rozhodnutí Ústavního soudu a Nejvyššího soudu, z kterých vyplývá, že v rámci uvedeného důvodu dovolání lze, při existenci extrémního nesouladu mezi skutkovými zjištěními vycházejícími z provedeného dokazování, a právním posouzením věci, přezkoumat také zda byl skutek skutečně prokázán. K tomu Nejvyšší soud odkazuje na důvody uvedené k výkladu důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., jak jsou shora uvedeny souhrnně v bodě IV. odůvodnění tohoto usnesení, a ohledně případné existence extrémního rozporu mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními soudů také věc obviněného Mgr. R. Procházky přezkoumal z hlediska jím v dovolání vytýkaných skutkových vad.

Námitky obviněného Mgr. R. Procházky směřují proti skutku uvedenému ve výroku o vině ad 18) rozsudku soudu I. stupně, kde částečně jednal také po vzájemné domluvě společně s obviněným Bc. M. Vítkem, a ohledně kterého byl uznán vinným zvláště závažným zločinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 2, 3 písm. b) tr. zákoníku. Obecně namítá, že daná skutková zjištění nemají oporu v provedeném dokazování, jsou zcela mimo objektivní realitu, a soudu I. stupně také obecně vytýká, že ignoroval platnou a účinnou právní úpravu „trestního řádu“, která sama o sobě vylučuje i jen hypotetickou možnost naplnění skutkové podstaty trestného činu přijetí úplatku. Nejvyšší soud ale po prozkoumání důkazní situace tyto námitky považuje za zcela nepodložené a odporující provedeným důkazům.

Pokud obviněný Mgr. R. Procházka ohledně doby jeho setkání se svědkem L. Sedlákem konkrétně namítá, s poukazem na rozdílná vyjádření svědků Mgr. P. Michka, L. Sedláka, a na svoji kontinuální výpověď o jejich setkání někdy v období léta 2010, že je zcela nelogický závěr soudu o jeho setkání se svědkem L. Sedlákem někdy v létě 2009, Nejvyšší soud nesdílí tento jeho názor, stejně jako názor, že ani jeden důkaz nesvědčí pro období druhé poloviny roku 2009. Namítanou otázkou doby setkání obviněného s L. Sedlákem se zabýval již soud I. stupně, a proto lze pro stručnost odkázat na část odůvodnění na str. 119 až 120 rozsudku. Nejvyšší soud z trestního spisu také zjistil, že sice je skutečností, že jak obviněný Mgr. R. Procházka, tak i svědek L. Sedlák, uvádí ve svých výpovědích dobu jejich vzájemného setkání začátkem léta 2010, resp. koncem roku 2010 nebo dokonce začátkem roku 2011. Svědek Mgr. P. Michek ale vypověděl, že již po jeho obvinění na podzim 2009, a po jeho výslechu jako obviněného ve věci Lavimont, za ním přišel L. Sedlák a sdělil mu nabídku od Almásyho, že za 250 000 Kč bude jeho obvinění zrušeno, což tento svědek následně upřesnil tak, že mu L. Sedlák sdělil, že Almásy chce peníze proto, že „Procházku umí“. Z hlediska podstaty věci to koresponduje s výpovědí svědka L. Sedláka citované na str. 117 rozsudku soudu I. stupně, že mu obviněný Mgr. R. Procházka situaci popsal tak, že vyšetřuje firmu Lavimont, jsou tam nějaké znalecké

posudky, že by se za ním měl stavit advokát Mgr. P. Michka, že by to nějak šlo a stálo by to okolo 250 000 Kč. Toto vyjádření uvedeného svědka svědčí proti argumentaci obviněného, že ve své výpovědi svědek L. Sedlák, který byl celkem třikrát procesně vyslechnut, vždy uvedl, že z jeho strany (pozn. obviněného Mgr. R. Procházky) nikdy nebyla formulována jakákoliv žádost o finanční plnění pro jeho osobu. Svědek L. Sedlák se sice takto skutečně výslovně ve své výpovědi vyjádřil, ale toto vyjádření neodpovídá citované části jeho výpovědi ani angažovanosti obviněného ve věci. Vedle výpovědi svědka L. Sedláka, na které poukazuje obviněný, měl ale soud I. stupně k dispozici také přepis obsahu záznamu rozhovoru mezi tímto svědkem a svědkem Mgr. P. Michkem, kde svědek L. Sedlák na otázku výslovně odpověděl, že „Procházka chtěl peníze“. K tomu lze také připomenout, že podle tzv. právní věty výroku o vině rozsudku soudu I. stupně obviněný žádal úplatek „pro sebe a pro jiného“, kdy se jedná o alternativní znaky daného trestného činu. Pro uznání viny tedy postačí naplnění alespoň jedné z těchto alternativ, což již obecně činí námitku o neprokázání žádosti o poskytnutí úplatku pro sebe z hlediska právního posouzení skutku bezvýznamnou. Z výše citované výpovědi svědka L. Sedláka ale také vyplývá (viz „...že vyšetřuje firmu Lavimont...“), přes jeho údaj o setkání s obviněným Mgr. R. Procházkou koncem roku 2010 nebo počátkem roku 2011, že se setkání muselo konat dříve, a to v době kdy obviněný ještě vyšetřoval věc Lavimont, tedy v období července až listopadu 2009, kdy obviněný zahájil trestní stíhání svědka Mgr. P. Michka a byla pak na něj podána obžaloba. Z trestního spisu Městského soudu v Brně, sp. zn. 2 T 161/2009 (příloha č. 12 tr. spisu) je pak zřejmé, že ve věci společnosti Lavimont byl Mgr. P. Michek obviněn usnesením o zahájení trestního stíhání vydaným dne 24. 7. 2009 Mgr. R. Procházkou, k jeho prvnímu výsledku pak došlo dne 24. 9. 2009 a k podání obžaloby dne 12. 11. 2009, přičemž rozsudkem ze dne 7. 4. 2011 byl Mgr. P. Michek obžaloby zproštěn. Vydal-li tedy obviněný Mgr. R. Procházka usnesení o zahájení trestního stíhání dne 24. 7. 2009, a svědek Mgr. P. Michek vypověděl, že již po jeho obvinění na podzim 2009, a po jeho výsledku jako obviněného ve věci Lavimont, za ním přišel L. Sedlák s uvedenou nabídkou, nelze označit, jak obviněný namítá, za zcela nelogický závěr soudu I. stupně, že se obviněný Mgr. R. Procházka setkal se svědkem L. Sedlákem někdy v létě 2009. Muselo se tak totiž stát ještě předtím, než přišel L. Sedlák s uvedenou nabídkou za svědkem Mgr. P. Michkem. Navíc nutno připomenout, že podle výroku o vině mělo k jejich setkání dojít nikoliv v létě 2009, jak namítá obviněný, ale „v blíže nezjištěném období léta 2009 až počátku roku 2010“, přičemž po tak dlouhé době od události jsou pochopitelně nepřesné výpovědi osob upřesněny objektivními listinnými důkazy. Námitka obviněného Mgr. R. Procházky, že ani jeden důkaz nesvědčí pro období druhé poloviny roku 2009, je tak v přímém rozporu s provedenými důkazy. Proto Nejvyšší soud nepřisvědčil ani názoru obviněného, že soud I. stupně situuje skutkový děj do tohoto období v rozporu s důkazy jen proto, že jedině v období 1. 7. 2009 až 26. 10. 2009 jako policejní komisař disponoval předmětným policejním spisem (pozn. č. j. MRBM-17-106/TČ-2008-83-RP) vedeným proti podezřelému Mgr. P. Michkovi v tzv. kauze Lavimont. Pokud pak obviněný Mgr. R. Procházka také namítá, že toto časové vymezení je oproti usnesení o zahájení trestního stíhání a obžalobě poprvé užito až v rozsudku soudu I. stupně, a v předchozím řízení tak neměl možnost se k takto vymezenému skutku vyjádřit, tak podstatné je z hlediska spravedlivého řízení jako celku, že tuto možnost měl a také využil ještě v průběhu trestního stíhání, konkrétně v řízení před odvolacím soudem. Vrchní soud se pak dostatečně vyjádřil také k námitkám o existenci rozporů mezi výpověďmi osob vyslechnutých v této trestní věci,

kteří nejen obviněný Mgr. R. Procházka, ale i další spoluobvinění uplatňovali v odvolání a nyní opět i v dovolání. Konkrétně k problematice existence rozporů v postupně učiněných úkonech odvolací soud uvedl, že je zcela pochopitelné, že v řadě výpovědí vyslychaná osoba, například pod tlakem často opakovaných dotazů ze strany většího množství obhájců (částečně i samotných obviněných), pokud má vypovídat po větším časovém odstupu od události, a pokud vypovídá k události, která měla být páchána po delší časový úsek, se může dopustit řady nepřesností či odlišností. V případě existence těchto nepřesností či rozporů však v dané věci nejde o tvrzení zásadní či podstatná, ale toliko podružná, často ovlivněna zaměřením předmětu výpovědi či úkonu. Vzhledem k zaměření obdobných námitek na znevěrohodnění usvědčujících výpovědí konkrétních osob, a na popření zjištěného skutkového stavu, odvolací soud také zdůraznil, že krajský soud závěry o vině jednotlivých obžalovaných nevybudoval na výpovědích osamocených, ale vždy je podepřel i dalšími důkazy.

Nejvyšší soud nepřisvědčil ani námitce obviněného Mgr. R. Procházky, že neměl ani možnost ovlivnit průběh a výsledky daného trestního stíhání. Tyto možnosti vyplývají z již zmíněné výpovědi svědka L. Sedláka, kterému obviněný Mgr. R. Procházka řekl, že vyšetřuje firmu Lavimont, jsou tam nějaké znalecké posudky, že by to nějak šlo, ale stálo by to okolo 250 000 Kč. Nemůže tak obstát námitka obviněného, že zahájením trestního stíhání usnesením ze dne 24. 7. 2009 zcela efektivně vyloučil ovlivnění věci z jeho strany, zejména pak postupem podle § 159a tr. ř. (pozn. odložení nebo jiné vyřízení věci), protože zahájením trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. ř. veškeré rozhodování o dalším osudu trestního řízení přechází na dozorujícího státního zástupce a pouze ten je kompetentní k rozhodnutí o zastavení trestního stíhání. K tomu lze předně připomenout, že podle § 159a odst. 6 tr. ř. je nutno usnesení policejního orgánu o odložení věci doručit do 48 hodin státnímu zástupci, takže ani před zahájením trestního stíhání není policejní orgán ve věci „absolutním pánem“. Státní zástupce má pak v rámci dozoru nad zachováváním zákonnosti v přípravném řízení jistě významné pravomoci uvedené v ustanovení § 174 a násl. tr. ř. Efektivnost dozorové činnosti státního zástupce je ale přesto závislá i na aktivitě policejního orgánu, který podle § 164 odst. 1 tr. ř. postupuje při vyšetřování z vlastní iniciativy tak, aby byly co nejrychleji v potřebném rozsahu vyhledány důkazy k objasnění všech základních skutečností důležitých pro posouzení případu (viz též § 158 tr. ř. k postupu policejního orgánu před zahájením trestního stíhání).

Také ohledně druhé části jednání, spáchaného se spoluobviněným Bc. M. Vítkem, a uvedeného v bodě ad 18) výroku o vině, obviněný namítá extrémní nesoulad mezi „skutkovými zjištěními a právními závěry o naplnění skutkové podstaty trestného činu přijetí úplatku“. K takto formulované námitce Nejvyšší soud předně uvádí, že námitka možné existence extrémního nesouladu, jako důvodu přezkoumání napadeného rozhodnutí dovolacím soudem z hlediska prokázání skutku, se vztahuje k otázce, zda soudem zjištěná skutková zjištění mají oporu v provedených důkazech, tedy zda ve věci není extrémní rozpor (nesoulad) mezi provedenými důkazy a na jejich základě učiněnými zjištěními, když ze samotného znění dovolacích důvodů, zejména pak důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., přípustnost takovýchto skutkových námitek nevyplývá. Naopak přímo pod tento dovolací důvod spadá námitka existence vad mezi skutkovými zjištěními soudu a právními závěry o naplnění skutkové podstaty trestného činu, aniž by bylo nutno namítat v tomto

ohledu extrémní rozpor. Z takto nepřesně formulované výše uvedené námitky obviněného Mgr. R. Procházky je ale zjevné, vzhledem k následujícím konkrétním námitkám, že nenamítá v souladu s důvodem dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. nesprávné právní posouzení skutku obsaženého ve výroku o vině ad 18) rozsudku soudu I. stupně, ale jeho neprokázání. Také tuto část jednání od počátku trestního stíhání obvinění Mgr. R. Procházka i Bc. M. Vítek shodně popírají s tím, že se ničeho nedopustili, vzájemně se v podstatě neznali a žádné informace si nepředávali. Námitky obviněného Mgr. R. Procházky ohledně této části jednání se z podstatné části shodují s námitkami spoluobviněného Bc. M. Vítka, jehož se daná část skutku zejména týká, a vztah k obviněnému Mgr. R. Procházkovi má pouze v tom, že obviněný Bc. M. Vítek jednal zjištěným pomocným způsobem po vzájemné domluvě s ním, aby od počátku obviněným Mgr. R. Procházkou, nejprve prostřednictvím L. Sedláka, požadovaný úplatek byl Mgr. P. Michkem zaplacen. K naplnění znaků zvláště závažného zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 2, 3 písm. b) tr. zákoníku obviněným Mgr. R. Procházkou tak došlo již v první části jednání, a následné jednání Bc. M. Vítka po domluvě s ním na tom nemůže nic změnit, což z hlediska dovolání již samo o sobě činí námitky ohledně této části jednání bezvýznamnými. K jednání obviněného Bc. M. Vítka se přitom Nejvyšší soud již výše vyjádřil a tak postačí na tuto část odůvodnění odkázat. Nejvyšší soud pouze na doplnění uvádí, že nepřisvědčil obsáhlým skutkovým námitkám k této části jednání, kdy obviněný Mgr. R. Procházka podrobně rozebírá jednotlivé důkazy, na základě jejich hodnocení činí pak své vlastní skutkové závěry, které staví do protikladu se skutkovými závěry soudu I. stupně, s kterými se ztotožnil také odvolací Vrchní soud v Olomouci. Obviněný přitom přehlíží skutečnost, že jeho jednání v součinnosti s L. Sedlákem a Bc. M. Vítkem tvoří jeden celek a jednání v součinnosti s Bc. M. Vítkem posuzuje zcela izolovaně. V souvislosti s tím pak také klade důraz pouze na krátké časové období od 19. 4. 2011 do 26. 4. 2011, kdy přímo disponoval trestním spisem Městského soudu v Brně, sp. zn. 2 T 161/2009, než jej postoupil věcně i místně příslušné součásti policie. Právě proto, že jednání v bodě ad 18) výroku o vině je nutno posuzovat v celku, není podstatné, že obviněný ve věci v tomto krátkém časovém období neučinil žádný úkon, a je bez významu námitka, že pouze v tomto období měl hypotetickou možnost ovlivnit průběh řízení v dané věci ve prospěch Mgr. P. Michka.

Jak již bylo výše uvedeno, jednání v bodě ad 18) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně od počátku trestního stíhání obvinění Mgr. R. Procházka i Bc. M. Vítek shodně popírají s tím, že se ničeho nedopustili, vzájemně se v podstatě neznali a žádné informace si nepředávali. I když obviněný Bc. M. Vítek, v zjevné reakci na výpověď svědka Mgr. P. Michka a obsah záznamu jejich rozhovoru, v hlavním líčení svoji výpověď doplnil tak, že v rozhovoru s Mgr. P. Michkem si ohledně Mgr. R. Procházky vymýšlel, aby byl zajímavý, zůstává faktem obsah výpovědi svědka Mgr. P. Michka, jejíž pravdivost potvrzuje přepis záznamu jejich rozhovorů v daných dnech. Z těchto důkazů, jež jsou také citovány na str. 117 až 119 rozsudku soudu I. stupně, vzájemná domluva obou obviněných spolehlivě vyplývá.

Pokud obviněný Mgr. R. Procházka namítá, že jeho služební postup a obsah zmíněného záznamu rozhovorů potvrzují, že obviněný Bc. M. Vítek neměl v daném období žádné relevantní informace o průběhu trestního řízení vedeného proti Mgr. P. Michkovi ve

věci Lavimont, lze odkázat také na obsah odůvodnění tohoto usnesení k námitkám Bc. M. Vítka.

V další části dovolání pak obviněný Mgr. R. Procházka uvedl některé další procesní námitky s tím, že na ně upozorňuje při vědomí, že tyto námitky nejsou zákonným dovolacím důvodem. Tyto námitky přitom uplatnil již v odvolání, a byly tak předmětem přezkumu vrchním soudem, který se s nimi dostatečně vypořádal na str. 57 a násl. napadeného rozsudku.

Na základě uvedených důvodů, když ohledně skutkových námitek obviněného Mgr. R. Procházky nebyl shledán extrémní rozpor mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními soudů, bylo jeho dovolání odmítnuto podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř.

Obviněný **Ing. Bc. Petr Křípský** podal dovolání z důvodu uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., když podle jeho názoru spočívá napadené rozhodnutí na nesprávném právním posouzení skutku, a také z důvodu uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., protože jeho odvolání bylo zamítnuto, ač v předcházejícím řízení byl dán důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Obecně namítl, že není v souladu se zákonem právní kvalifikace skutku ad 12) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně, kde byl uznán vinným trestnými činy zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) odst. 2 písm. a) tr. zákona, a vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákona, když znaky těchto trestných činů nebyly naplněny po stránce objektivní (absentuje právně relevantní jednání a příčinná souvislost mezi jednáním a následkem) ani subjektivní (není dán úmysl), neboť nedošlo k tomu, že by nutil I. Kadlčíka k zaplacení jakékoliv částky pod hrozbou vedeného trestního řízení. Z obsahu této zcela obecné souhrnné námítky je zřejmé, že byť obsahuje i námitky svojí povahou hmotně právní, tyto jsou založeny na popření soudem zjištěného skutkového stavu (absentuje právně relevantní jednání, nedošlo k tomu, že by nutil I. Kadlčíka), a vesměs se tak jedná o námitky skutkové, neodpovídající uplatněnému důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. To pak vyplývá i z dalších námitek obviněného Ing. Bc. P. Křípského, že oba soudy přehlédly nebo pominuly důkazy svědčící v jeho prospěch, nevypořádaly se s nimi, ignorovaly pro něj příznivé okolnosti, bezdůvodně nepřijaly mimořádně zásadní důkazy a takto dospěly k chybně stanovené právní kvalifikaci.

Podstata dovolání obviněného Ing. Bc. P. Křípského spočívá v námitce, že soudy opomenuly „časovou osu skutkového děje“, kdy vznik obchodního smluvního vztahu mezi I. Kadlčíkem (jednatelem společnosti Danua Export Import, s. r. o., dále jen spol. Danua) a P. Rohunem (Globtrans Trade, s. r. o., dále jen spol. Globtrans), tedy okamžik uhrazení ceny za postoupenou pohledávku I. Kadlčíkem spol. Globtrans, nastal na jiném místě, v jiném čase a za jiných okolností. Konkrétně podle obviněného k tomu došlo již dne 8. 8. 2005 v peněžním ústavu ve Zlíně a s tímto časovým údajem, když ke sdělení obvinění pro tento skutek došlo dne 12. 12. 2011, pak spojuje námitku promlčení činu. Důvod platby částky 900 000 Kč svědkem I. Kadlčíkem dne 8. 8. 2005 tedy v podstatě podle obviněného nebyl a nemohl být důsledkem jednání v době od 7. 12. 2005 do 20. 10. 2006, jímž byl uznán vinným v bodě ad 12) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně. Předmětná platba dne 8. 8. 2005, že byla uhrazením ceny za postoupenou pohledávku I. Kadlčíkem spol. Globtrans

v rámci obchodního smluvního vztahu mezi I. Kadlčíkem a P. Rohunem, jako jednateli uvedených společností.

Protože námitky obviněného Ing. Bc. P. Křipského neodpovídají pro svoji skutkovou povahu uplatněným důvodům dovolání, zabýval se Nejvyšší soud v zájmu zachování pravidel spravedlivého procesu věci z hlediska, zda mezi provedenými důkazy, a na jejich základě učiněnými skutkovými zjištěními soudů, není obviněným namítaný extrémní rozpor (nesoulad). Na základě níže uvedených důvodů pak zjistil existenci tohoto rozporu a dosud provedené důkazy bez odstranění existujících nejasností tak nejsou spolehlivým podkladem pro závěr o vině Ing. Bc. P. Křipského bez důvodných pochybností.

Nejvyšší soud zjistil z odůvodnění rozsudku, že soud I. stupně platbu 900 000 Kč uvedenou ve skutku ad 12), k jejímuž zaplacení měl být I. Kadlčík pod pohrůzkou vazebního stíhání obviněným donucen, nepovažoval za obviněným namítanou platbu provedenou dne 8. 8. 2005, když na str. 94 rozsudku uvedl, že ve spisovém materiálu není doklad o zaplacení částky okolo 900 000 Kč ve smyslu tvrzení I. Kadlčíka, P. Rohuna a F. Kadlčíka, ale soud I. stupně přesto má tuto platbu za prokázanou, když ani příjemce prostředků svědek P. Rohun tuto platbu nerozporuje. Vycházel přitom ze zjištění uvedeného v odůvodnění rozsudku, že již v roce 2005 spol. Danua, jejímž jednatelem a společníkem byl I. Kadlčík, byla předložena a jedním ze subjektů, jímž tato společnost dlužila, byla spol. Globtrans reprezentovaná P. Rohunem. Z výpovědi svědka P. Rohuna, že je patrné, že se dlužné peníze pokoušel od spol. Danua získat, ale neuspěl, proto se obrátil s žádostí o pomoc na osobu Ing. M. Tofla. Z výpovědi svědka P. Rohuna dále vyplývá, že poté, co učinil trestní oznámení a jeho podnět šetřil policista Ing. Bc. P. Křipský, se podařilo dosáhnout jeho zaplacení, když částku kolem 1 milionu Kč skutečně I. Kadlčík v bance ve Zlíně vložil na jeho účet. Vedle této argumentace soudu I. stupně lze uvést, že Vrchní soud v Olomouci k této zásadní námitce obviněného, uplatňované v průběhu celého trestního stíhání, a tedy také v odvolání, neuvedl nic a nijak se s ní tedy nevypořádal.

Podle Nejvyššího soudu, pokud soud I. stupně cituje z výpovědi svědka P. Rohuna (č. l. 5100 - 5105 tr. spisu), že mu I. Kadlčík „vložil“ peníze v bance ve Zlíně na jeho účet, přičemž současně konstatuje, že ve spisovém materiálu není doklad o zaplacení částky okolo 900 000 Kč ve smyslu tvrzení I. Kadlčíka, P. Rohuna a F. Kadlčíka, ale přesto má tuto platbu za prokázanou, tak musel dojít k závěru, že tyto peníze I. Kadlčík vkládal na účet P. Rohuna v hotovosti a nikoliv, jak by mělo být mezi podnikateli běžné, bankovním převodem z účtu na účet. Že tomu skutečně tak mělo být, pak potvrzuje svědek I. Kadlčík (č. l. 9599 – 9603 tr. spisu), který výslovně uvedl, že úhradu 900 000 Kč provedl z firemního konta u Moravského peněžního ústavu ve Zlíně, kdy tyto prostředky „fyzicky vložil na účet“ P. Rohuna, který čekal před bankou. Vycházet při rozhodování o vině pouze z těchto výpovědí ale považuje Nejvyšší soud za nedostačující v situaci, kdy vůbec nebylo prověřeno, z jakého firemního konta u Moravského peněžního ústavu ve Zlíně mohl svědek I. Kadlčík vybrat částku 900 000 Kč v hotovosti, a na jaký účet P. Rohuna ji u tohoto peněžního ústavu vložil, když na tyto okolnosti nebyly oba jmenovaní vůbec dotazováni a soud si je ani jinak neobjasnil. Nejvyšší soud ve spise nenašel ani žádný doklad o zjišťování existence příslušných účtů u peněžního ústavu resp. banky a o případných pohybech na nich. Závažné pochybnosti

ohledně doby a způsobu provedení platby uvedené v bodě ad 12) rozsudku soudu I. stupně, ale vyvolávají i další skutečnosti obsažené v trestním spise a namítané obviněným Ing. Bc. P. Křípským. Především svědek I. Kadlčík také vypověděl, že po provedené platbě jeho společnost nakonec skončila v konkurzu, přičemž ale tento byl prohlášen Krajským soudem v Brně na spol. Danua usnesením č. j. 40 K 38/2005-70 již dnem 19. 8. 2005 a byl ustanoven konkursní správce. Skončila-li spol. Danua podle svědka I. Kadlčíka následně, tedy až po provedení dané platby, nakonec v konkurzu, čímž na str. 93 rozsudku argumentuje také soud I. stupně, tak to svědčí spíše pro závěr, že platba byla provedena ještě před datem prohlášení konkurzu dnem 19. 8. 2005. Současně vyvstává otázka, jak mohl I. Kadlčík úhradu 900 000 Kč provést z firemního konta u Moravského peněžního ústavu ve Zlíně, tedy tyto peněžní prostředky vybrat v hotovosti a pak fyzicky vložit na účet P. Rohuna v období uvedeném ve skutku, tedy v době od 7. 12. 2005 do 20. 10. 2006, když dnem 19. 8. 2005 byl na spol. Danua prohlášen konkurz a tím veškeré majetkové převody přechází do pravomoci konkurzního správce. Návrh na prohlášení konkurzu podala spol. Danua, zastoupena jednatelem I. Kadlčíkem, u Krajského soudu v Brně dne 12. 8. 2005. Vyplývá z něj, že se společnost krizovou situací spočívající v neschopnosti plnit své závazky po splatnosti především z důvodu neuhrazených zahraničních pohledávek, pokusila dne 15. 6. 2005 řešit zrušením společnosti likvidací, ale zápis o vstupu společnosti do likvidace byl Krajským soudem v Brně odmítnut (k tomu viz č. l. 48 v příloze č. 5 tr. spisu), zejména ale mezi bankovními účty společnosti uvedenými v návrhu, u kterých měla v dané době mít spol. Danua na účtech peněžní prostředky, není žádný Moravský peněžní ústav ve Zlíně uveden (str. 18 až 19 přílohy č. 5). Pokud přitom soud I. stupně na podporu svého závěru o vině Ing. Bc. P. Křípského uvedl, že do jisté míry o jednání obviněného svědčí i část výpovědi svědka Z. Vidocqua (dříve Večerka) ohledně nabídky učiněné v jeho trestní věci obviněným Ing. Bc. P. Křípským v rámci jeho výslechu, že pokud by mu přišla na účet vyšší částka, zda je ochoten ji přeposlat na účet, který mu bude sdělen, tak je nutno upozornit na další část jeho výpovědi, kdy v době výslechu byl Z. Večerka ve své trestní věci ve vazbě, a obviněného Ing. Bc. P. Křípského se měl dotazovat, jak mu může spol. Danua posílat peníze, když je od června 2005 v likvidaci. Přitom úkony trestního řízení v trestní věci Z. Večerky, týkající se objednávání a neplacení provedené nákladní přepravy zboží pouze společnosti Globtrans, zahájil dne 25. 3. 2005 na základě trestního oznámení P. Rohuna sice obviněný Ing. Bc. P. Křípský, který s ním sepsal i vysvětlení dne 28. 6. 2005 (v záznamu na č. l. 13 přílohy č. 9 omylem uvedeno 2004) podle § 158 odst. 5 tr. ř., ale trestní stíhání Z. Večerky pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zákona již zahájil podle § 160 odst. 1 tr. ř. usnesením ze dne 28. 6. 2005 (rozšíření usnesením ze dne 4. 10. 2005) policejní komisař kpt. Ing. Bc. L. Matýzka, který také dne 29. 6. 2005 podal podnět na vzetí obviněného Z. Večerky do vazby, následně provedl opakovaně také výslechy obviněného Z. Večerky, přičemž přítomnost Ing. Bc. P. Křípského u těchto výslechů z protokolů nevyplývá.

Nelze také pominout, že s datem zaplacení peněžní částky 900 000 Kč svědkem I. Kadlčíkem, která podle obviněného Ing. Bc. P. Křípského byla provedena již dne 8. 8. 2005, pak souvisí také námitka obviněného Ing. Bc. P. Křípského, že soud I. stupně omylem v odůvodnění kladl důraz na výpověď neexistujícího svědka, kdy zaměnil advokáta JUDr. J. Šabršulu za advokáta JUDr. Z. Sochorce. Obviněný Ing. Bc. P. Křípský totiž jako policejní orgán působil jak ve věci prověřování I. Kadlčíka (ČVS: PMJ-748/OHK-21-2005),

kde byl právním zástupcem jmenovaného JUDr. J. Šabršula, a které se týká skutek uvedený pod bodem ad 12) rozsudku soudu I. stupně, jímž byl obviněný uznán vinným, tak i ve věci trestního stíhání Z. Večerky (ČTS: PJM-213/OHK-21-2005), kde byl právním zástupcem I. Kadlčíka advokát JUDr. Z. Sochorec (pozn. č. 1. 211 uvedeného spisu; příloha č. 9 tr. spisu). Plná moc udělená I. Kadlčíkem JUDr. Z. Sochorcovi je přitom založená za úředním záznamem o podaném vysvětlení podle § 158 odst. 5 tr. ř., který s I. Kadlčíkem dne 6. 6. 2005 v uvedené trestní věci Z. Večerky sepisoval právě Ing. Bc. P. Křípský. V příloze č. 5 tr. spisu (vyšetřovací spis ČTS: PJM-748/OHK-21-2005) je na č. 1. založená plná moc udělená I. Kadlčíkem 22. 8. 2005 JUDr. J. Šabršulovi, ale jako zmocněnci poškozeného ve věci podání trestního oznámení I. Kadlčíkem dne 2. 9. 2005 u Krajského státního zastupitelství v Brně na jeho bývalého zaměstnance M. Drobného. K tomuto trestnímu oznámení byl pak dne 7. 12. 2005 v jeho věci jako s podezřelým (vyšetřovací spis ČTS: PJM-748/OHK-21-2005) sepsán s I. Kadlčíkem úřední záznam o podaném vysvětlení obviněným Ing. Bc. P. Křípským, a to za přítomnosti JUDr. J. Šabršuli. Tomuto advokátovi bylo pak také oznámeno rozhodnutí ze dne 20. 10. 2006, o odložení věci podezřelého I. Kadlčíka podle § 159a odst. 1 tr. ř.

Pozornost je pak nutno věnovat také sdělení I. Kadlčíka ze dne 3. 8. 2005 (č. 1. 195; příloha č. 9), kterým R. Šimáčkovi, likvidátorovi spol. Danua, sděluje pokyny, které téhož dne obdržel od policie při jeho výslechu jako svědka a které se týkají právě způsobu, jakým má zajistit přímou fakturaci a úhradu přeprav provedených spol. Globtrans pro spol. Danua prostřednictvím Z. Večerky. Protokol o této svědecké výpovědi I. Kadlčíka dne 3. 8. 2005 je na č. 1. 217 (příloha č. 9 tr. spisu) a konala se za přítomnosti Ing. Bc. P. Křípského. Tyto listinné důkazy svědčí o možné záměně dvou trestních věcí v přílohách č. 5 a 9 tr. spisu, ve kterých vedle obviněného Ing. Bc. P. Křípského vystupovali také I. Kadlčík a P. Rohun, kdy skutečnosti z nich vyplývající nejsou svědky I. Kadlčíkem a P. Rohunem časově rozlišovány a jasno si v tom neudělal ani soud I. stupně.

S výše uvedeným souvisí argumentace soud I. stupně, že „pokud I. Kadlčík nebyl svolný původní žádosti P. Rohuna vyhovět a chtěl situaci řešit jinak, jak se i následně stalo prohlášením konkursu na společnost, je třeba se ptát, co bylo tou okolností, která ho pohnula k takovému řešení, které bylo za dané situace výhodné pouze pro P. Rohuna, nikoliv však pro zbývající věřitele, na jejichž úkor byl tento zvýhodněn“. Přímou souvislost s touto okolností pak soud I. stupně spatřuje v osobě obžalovaného Ing. Bc. P. Křípského, který vedl šetření ve věci trestního oznámení na osobu I. Kadlčíka způsobem, který tento svědek popsal ve své výpovědi, tedy nestandardně, kdy opakovaně svědkovi zdůrazňoval, že kauza je zralá na trestní stíhání, které může být vedeno i vazebně, ale to vše se stát nemusí, pokud I. Kadlčík zaplatí dlužnou částku okolo 900 000 Kč. Podle soudu I. stupně je výpověď svědka I. Kadlčíka ohledně těchto skutečností jediným přímým důkazem svědčícím o vině obviněného Ing. Bc. P. Křípského, když jak svědek uvedl, u těchto rozhovorů s obžalovaným nikdo další nebyl a je tedy třeba věrohodnost svědka dovozovat z důkazů nepřímých. Za nepřímý důkaz pak považoval výpověď svědka advokáta JUDr. Z. Sochorce, který zdůraznil, že přes jeho námitky, že nelze hradit pouze závazky vůči jedinému věřiteli, policie směřovala zaplacení dluhu výhradně ke společnosti jediné, a to spol. Globtrans. Tento svědek potvrdil dále atmosféru výslechu ve výše uvedeném duchu jako nestandardní, v souladu s výpovědí

svědka I. Kadlčíka, a rovněž tak potvrdil obavy I. Kadlčíka, že bude stíhán vazebně, což jak zdůraznil svědek, tento dával do přímé souvislosti s atmosférou u výslechu.

Lze přisvědčit obviněnému, pokud poukázal také na výpověď svědka I. Kadlčíka v přípravném řízení, že se po provedení platby 900 000 Kč zhroutil a byl v psychiatrické léčebně v Kroměříži, kdy ale ze zprávy této léčebny vyplývá, že I. Kadlčík byl hospitalizován od 20. do 30. 6. 2005, a obviněný poukázal na rozpor v tom, že pokud byl uvedený svědek hospitalizován v uvedeném období, jak mohl spáchat trestný čin v období od 7. 12. 2005 do 20. 10. 2006, když samotný svědek I. Kadlčík platbu 900 000 Kč časově zařazuje před toto období a z dokladu o vkladu v hotovosti ze dne 8. 8. 2005, který byl u hlavního líčení dne 2. 10. 2013 proveden jako listinný důkaz (obviněný odkázal na č. 1. 240 přílohového spisu ČVS: PJM-213/OHK-21-2005; pozn. jde o vklad ve Zlíně na účet v hotovosti ve výši 1 084 494 Kč, a to na základě smlouvy o postoupení pohledávky právě za Z. Večerkou, a to postupitelem spol. Globtrans postupníkovi spol. Danua, také ze dne 8. 8. 2005; viz č. 1. 238 tamtéž) vyplývá, že k tomuto vkladu došlo před tímto datem. Za dostatečně nepodloženou, a svědčící o možné záměně dvou trestních věcí v přílohách č. 5 a 9 tr. spisu, pak Nejvyšší soud považuje argumentaci soudu I. stupně, že sice lékařské zprávy příliš nekorespondují s obsahem spisu PJM-748/OHK-21-2005, neboť k prvnímu výslechu I. Kadlčíka v této věci došlo až 7. 12. 2005, a není tedy možno dávat jeho psychický stav do výhradní souvislosti s jednáním obviněného, ale toto mohl I. Kadlčík chápat spíše jako jeho dodatečnou součást událostí předcházejících.

Podle názoru Nejvyššího soudu tak vzhledem k výše uvedenému soud I. stupně dospěl k předčasnému a důkazně dostatečně nepodloženému závěru, když vzal za prokázané, že daná platba v období od 7. 12. 2005 do 20. 10. 2006 v hotovosti vkladem na bankovní účet I. Kadlčíkem P. Rohunovi, resp. spol. Globtrans proběhla, že nebyla činěna dobrovolně, ale z obavy před vazebním stíháním jeho osoby vyvolané cíleně právě obviněným Ing. Bc. P. Křípským. Nejvyšší soud tak zjistil, že mezi provedenými důkazy, a na jejich základě učiněnými skutkovými zjištěními soudu I. stupně uvedenými ve výroku ad 12) rozsudku, je obviněným namítaný extrémní rozpor, věc není dostatečně objasněna, k odstranění existujících rozporů nebyly provedené důkazy opakovány, doplněny o důkazy další, a proto k dovolání obviněného Ing. Bc. P. Křípského rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto usnesení. Úkolem soudu I. stupně bude, aby v intencích tohoto usnesení v hlavním líčení věc obviněného znovu projednal, zopakoval důkazy stávající a provedl důkazy k odstranění uvedených rozporů, případně i důkazy další, jejichž nutnost vyplyne při novém projednání věci, a po jejich zhodnocení podle § 2 odst. 6 tr. ř. znovu ohledně obviněného Ing. Bc. P. Křípského v rozsahu zrušení ve věci rozhodl.

Obviněný **Jaromír Šálek** v dovolání uplatnil důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. s tím, že soudy zjištěné jednání v bodě ad 15) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně, kvalifikované jako trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákona, není trestným činem, neboť nenaplnilo jednotlivé znaky skutkové podstaty tohoto trestného činu ani jeho materiální stránku. Obviněný pak konkrétně namítá nesprávné posouzení příčinné souvislosti mezi jednáním a následkem, jakož i nesprávné posouzení jeho zavinění, když tyto vady spatřuje v tom, že soud I. stupně k jeho tíži do příčinné souvislosti k následku

zařadil i jednání, které nezavinil a nevykonal, jak to také soud sám konstatoval na str. 106 a 157 in fine rozsudku. Konkrétně se jedná o pohrůžky neznámých osob uvedené v popisu skutku ad 15) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně (výhrůžné SMS zprávy, výhrůžný dopis o pádu sportovního letadla, povolení šroubů kola osobního automobilu). Namítá, že ač mezi jednotlivými vlivy působícími na poškozeného V. Sehnala jsou zejména z hlediska jejich závažnosti podstatné rozdíly, soud mezi nimi rozdílů nečiní a rezignoval na korektiv gradace příčinné souvislosti mezi jednotlivými vlivy a jeho jednáním. To podle jeho názoru ve svém důsledku vedlo k nesprávnému hmotně právnímu posouzení, když k jím zaviněnému jednání soud přičetl i vlivy jím nezaviněné, což prý soud učinil zřejmě při vědomí, že bez tohoto přičtení by skutečně jen jeho jednání nenaplňovalo znaky trestného činu.

Trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákona se dopustí ten, kdo jiného násilím, pohrůžkou násilí nebo pohrůžkou jiné těžké újmy nutí, aby něco konal, opominul nebo trpěl, a způsobí takovým činem těžkou újmu na zdraví nebo značnou škodu. Podle tzv. právní věty obviněný J. Šálek spáchal trestný čin vydírání tím, že jiného pohrůžkou jiné těžké újmy nutil, aby něco konal a způsobil takovým činem značnou škodu.

Zákonný znak trestného činu vydírání spočívající v pohrůžce jiné těžké újmy ve smyslu § 235 odst. 1 tr. zákona, může být naplněn různými formami vyhrožování, protože není zákonem blíže definován. Musí však jít o neoprávněné jednání pachatele, který hrozí způsobením takových následků, které jsou svou intenzitou srovnatelné s hrozbou spojenou s pohrůžkou násilí, takže pohrůžka jiné těžké újmy může u poškozeného vyvolat obavu obdobnou s ohrožením jeho života nebo zdraví. Při posuzování, zda jde o pohrůžku jinou těžkou újmu, je třeba přihlížet též např. k závažnosti možného narušení osobních, rodinných, pracovních či podnikatelských nebo jiných vztahů poškozeného pro případ uskutečnění učiněné pohrůžky, k individuálním rysům osoby poškozeného, k intenzitě ovlivnění jeho psychického stavu apod., neboť dopad stejné pohrůžky může být podle její povahy u různých poškozených odlišný.

Za pohrůžku jiné těžké újmy ve smyslu zákonného znaku objektivní stránky skutkové podstaty trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zákona lze považovat také neoprávněné jednání pachatele, které může objektivně vést k závažné újmě zejména na cti, dobré pověsti nebo v rodinném či pracovním životě poškozeného a je přitom způsobilé vzbudit v poškozeném obavy z uskutečnění takové újmy, a to i s přihlédnutím k její závažnosti a k osobním poměrům poškozeného. Pro naplnění uvedeného zákonného znaku se však nevyžaduje, aby pohrůžka jiné těžké újmy u poškozeného skutečně vyvolala obavy ze způsobení takové újmy. Dokonání trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zákona není na překážku, že pachatel použitím pohrůžky jiné těžké újmy nedosáhl svého záměru, tj. aby poškozený pod jejím vlivem něco konal, opominul nebo trpěl. (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2007, sp. zn. 11 Tdo 1545/2006, publikované pod č. 55/2007 Sb. rozh. tr.)

S ohledem na výše uvedené obecné závěry Nejvyšší soud považuje za zjevně neopodstatněné námitky obviněného J. Šálka proti právnímu posouzení skutku, jímž byl uznán vinným. Nelze přisvědčit jeho námitce, že samotné jeho jednání by v poškozeném nevyvolalo důvodné obavy, a pokud jiné vyhrožky nebyly způsobené jím, pak na jeho straně

nemohlo být zavinění ve formě úmyslu ani nedbalosti. Nejvyšší soud zjistil, že soud I. stupně pouze s jednáním obviněného J. Šálka spojuje ohrožení, kterým působil na vůli poškozeného V. Sehnala, a nikoliv s výhrůžným jednáním neznámých osob, byť toto bylo ještě závažnější a dané výhrůžné SMS zprávy neztotožněné osoby nebo osob časově předcházely a prolínaly se v jeho jednání. Také soud I. stupně uvedl na str. 157 až 158 odůvodnění rozsudku, že z popisu skutku je zřejmé, že na poškozeného V. Sehnala bylo působeno s cílem vyplacení finančních prostředků vícekrát, ale nelze na základě dokazování ztotožňovat všechny tyto pokusy s osobou obviněného J. Šálka, přičemž popis obviněnému za vinu nekladeného jednání směřujícího vůči poškozenému soud do skutku pojal pouze pro účely ilustrace komplikovaného stavu, v němž se poškozený nacházel předtím, než vyhověl obviněnému a vyplatil finanční prostředky. Přitom správně vycházel výhradně pouze z prokázaného jednání J. Šálka, že v dubnu 2007 jeho požadavek na vyplacení 2 milionů Kč s pohrůzkou použití kompromitujícího materiálů ještě poškozený neakceptoval, ale dalším požadavkům obviněného v srpnu 2008 na zaplacení částky 1 milion Kč pod pohrůzkou použití dalších kompromitujících materiálů, a následně požadavku na vyplacení částky 200 000 Kč, již vyhověl a J. Šálkovi tyto peněžní částky předal. Nejvyšší soud považuje za správný postup soudu I. stupně, který tyto opakované pohrůžky obviněného uveřejněním kompromitujících materiálů vzal za podstatné pro právní posouzení skutku, protože byly samy o sobě dostatečně intenzivní pohrůzkou, kterou lze považovat za pohrůžku jinou těžkou újmou. To ostatně také soud I. stupně uvedl na str. 158 rozsudku, že prokázaný požadavek obviněného, že nebudou-li jemu či jiným osobám vyplaceny výše specifikované finanční částky, budou proti poškozenému V. Sehnalovi použity další kompromitující materiály, je třeba nutně chápat jako pohrůžku jinou těžkou újmou, neboť tato mohla reálně vést k újmě na cti, či dobré pověsti poškozeného a k negativním profesním, osobním či rodinným důsledkům, a to i s ohledem na přechozí zkušenost poškozeného se zveřejněním jiných kompromitujících materiálů týkajících se pozemků v obci Lipůvka, ze které bylo poškozenému V. Sehnalovi zřejmé, že je obviněný J. Šálek skutečně schopen uskutečnit také tuto opakovanou hrozbu použití přesněji nespecifikovaných kompromitujících materiálů vůči němu, jako vysoce postavenému politikovi. Nelze pominout i další skutečnost svědčící o intenzitě pohrůžky a tedy o zjevné neopodstatněnosti námítky obviněného J. Šálka, že by samotné jeho jednání v poškozeném nevyvolalo důvodné obavy, a pokud jiné vyhrůžky nebyly způsobené jím, pak na jeho straně nemohlo být zavinění ve formě úmyslu ani nedbalosti.

Je sice skutečností, že nebylo prokázáno autorství přímo obviněného J. Šálka, nebo přímá spojitost jednání obviněného s další konkrétní osobou či osobami, které posílali poškozenému V. Sehnalovi výhrůžné SMS zprávy z anonymní SIM karty. Na základě provedených důkazů učinil soud I. stupně skutková zjištění uvedená ve výroku o vině ad 15) rozsudku, z nichž vyplývá, že obviněný J. Šálek po výhrůžných SMS zprávách zasílaných poškozenému V. Sehnalovi počínaje dnem 14. 6. 2006, sám v dubnu 2007 sdělil V. Sehnalovi, že pokud zaplatí blíže nezjištěným osobám částku 2 000 000 Kč, nebudou vůči němu použity kompromitující materiály týkající se pozemků v obci Lipůvka (pozn. po odmítnutí zaplacení V. Sehnalem odvysíláno Českou televizí dne 23. 7. 2007), a poté, co v dubnu 2008 byl synovi V. Sehnala neznámou osobou předán výhrůžný dopis, a 23. 7. 2008 neznámá osoba uvolnila šrouby na kole osobního vozidla manželky V. Sehnala, jej opět obviněný oslovil v srpnu 2008 s dalším požadavkem na zaplacení 1 000 000 Kč, jinak vůči

němu budou použity blíže nestanovenými osobami další kompromitující nahrávky. Z uvedeného je zřejmá časová provázanost nátlaku neznámých osob a obviněného J. Šálka na V. Sehnala, a byť nebyla prokázána přímá spojitost mezi nátlakem obviněného a neznámých osob, obviněný J. Šálek jednal uvedeným způsobem s vědomím, že na V. Sehnala je vyvíjen i tento další jiný nátlak. Vyplývá to z výpovědi svědka V. Sehnala, že po obdržení výhrůžného dopisu s požadavkem na zaplacení 1 000 000 Kč už byl tlak na něj tak velký, že vyhledal J. Šálka, zeptal se jej, proč to dělá, a J. Šálek mu řekl, že by bylo dobré zaplatit, aby to skončilo. Obviněný tak jednal s vědomím i jiných výhrůžek vůči poškozenému svědkovi V. Sehnalovi, byl si tak vědom ovlivnění jeho psychického stavu i touto skutečností, což posilovalo dopad také jeho výhrůžky na vůli poškozeného V. Sehnala. Konkrétně je to zřejmé z výpovědi tohoto svědka v hlavním líčení dne 4. 3. 2013, že mu obviněný říkal, že situace je vážná, když zaplatí, bude mít absolutní klid, že jsou mu schopni zapálit dům, přičemž podle svědka ty výhrůžné SMS přesně navazovaly na to, co mu obviněný J. Šálek řekl (č. l. 10291 tr. spisu). Argumentoval-li soud I. stupně právě komplikovaným stavem, v němž se poškozený V. Sehnal před rozhodnutím o vyplacení finančních částek obviněnému J. Šálkovi nacházel, tak právě tohoto stavu si byl obviněný vědom.

Vzhledem k výše uvedeným důvodům, k obecné námitce obviněného J. Šálka, že jednání jímž byl uznán vinným v bodě ad 15) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně není trestným činem vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákona, neboť nenaplnilo jednotlivé znaky skutkové podstaty tohoto trestného činu ani jeho materiální stránku, Nejvyšší soud rovněž obecně konstatuje, že tyto znaky naplněny byly a tato námitka je zjevně neopodstatněná. Podstata těchto námitek vychází z názoru obviněného, že soud I. stupně k jeho tíži posuzoval i jednání, které nezavinil a nevykonal, čemuž ale Nejvyšší soud nepřisvědčil, protože tomu tak není. Totéž platí i o konkrétní námitce nesprávného posouzení příčinné souvislosti mezi jednáním a následkem, když i tuto vadu obviněný především založil na argumentaci, že soud I. stupně k jeho tíži do příčinné souvislosti k následku zařadil i jednání, které nezavinil a nevykonal.

S tím souvisí také následné spíše konstatování skutečnosti obviněným, které je bez významu pro právní posouzení skutku, a to argumentace obviněného J. Šálka v dovolání, že jeho jednání bylo ztotožněno pouze v souvislosti s pohrůžkou zveřejnění kompromitujících nahrávek, rozhodně ale ne s hrozbou vyvolávající pocit ohrožení života či zdraví poškozeného nebo jeho rodiny. Bez významu pro právní posouzení skutku je také námitka obviněného, že pokud pouze oslovil poškozeného jako prostředník se vzkazem na odkup blíže nespecifikovaných nahrávek, kdy neurčitá nabídka neobsahovala informaci o tom jak, do kdy a komu má být placeno, tak jeho úmysl působit na vůli poškozeného aby zaplatil, by mohl být dán jen v případě, že by byl na nabídce jakkoliv sám zainteresován. K tomu postačí uvést, že skutková podstata trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zákona neobsahuje podmínku, aby pachatel jednal v úmyslu obohatit se, a dokonání tohoto trestného činu není na překážku, že pachatel použitím pohrůžky jiné těžké újmy nedosáhl svého záměru, tj. aby poškozený pod jejím vlivem něco konal, opominul nebo trpěl. Z hlediska existence pohrůžky je pak také bez významu námitka obviněného J. Šálka, že mimo slovního kontaktu uvedeného ve skutkové větě ve vztahu k poškozenému nevyvíjel žádnou aktivitu, nevyhledával jej, nekontaktoval, neurgoval, zda se již rozhodl, tedy nijak jej nenutil, aby zaplatil, že poškozený

sám jej vyhledal a začal řešit otázku zaplacení s poukazem na velký tlak, který byl na něj vyvíjen, aniž by výslovně zmínil nebo nějak významně vyzdvihoval vliv nahrávek, o kterých mu říkal. Z této námitky obviněného J. Šálka je zjevné, že buď doposud nepochopil závažnost svého jednání, nebo se soustavně s poukazem na jiné vlivy snaží zbavit trestní odpovědnosti za své jednání. K pohrůžce zveřejnění kompromitujících nahrávek lze odkázat vedle argumentace soudu I. stupně i na níže uvedené důvody. V přímém rozporu se zněním tzv. skutkové věty je pak námitka obviněného, že ze skutkových zjištění nevyplývá, že by jeho jednání obsahovalo záměr působit na poškozeného, aby zaplatil, když poškozený jej sám vyhledal a začal řešit otázku zaplacení. Pouze obviněný si snad takto může vysvětlovat zcela zjevné působení na poškozeného, aby zaplatil, když to naprosto jasně a jednoznačně vyplývá z jeho sdělení poškozenému, že pokud zaplatí, tak kompromitující materiály nebudou použity. Bez ohledu na působení jiných neznámých osob, které rovněž s cílem donutit poškozeného k placení mu hrozily újmou na zdraví a životě, o tom, že uvedená opakovaná pohrůžka obviněného zveřejněním kompromitujících materiálů byla ze strany poškozeného vnímána jako způsobilá mít za následek vážnou újmu, vedle předchozí zkušenosti poškozeného V. Sehnala se zveřejněním jiné kompromitující nahrávky obviněným, svědčí také skutečnost, že poškozený oznámil policii vydírání, za kterým stojí právě obviněný J. Šálek.

Obviněný k otázce způsobilosti zveřejnění kompromitujících nahrávek jako pohrůžky těžkou újmou také namítá, že pohrůžka souvisela se zveřejněním kompromitujících nahrávek o politikovi, kterým poškozený v dané době byl. Nesouhlasí se závěrem soudu I. stupně (na str. 158 rozsudku), že „hrozbu použití blíže nespécifikovaných kompromitujících materiálů, zvláště vůči vysoce postavenému politikovi, je třeba chápat jako pohrůžku jinou těžkou újmou, neboť tato mohla reálně vést k újmě na cti, či dobré pověsti poškozeného a tím tak směřovala k negativním profesním, osobním či rodinným důsledkům“. Toto právní posouzení považuje za chybné, neboť hrozbu použití kompromitujícího materiálu je podle jeho názoru u politika, jako osoby veřejně známé, třeba posuzovat odlišně od ostatních osob. Veřejně známé osoby, že vstoupily do veřejného života dobrovolně, přitahují větší míru mediální pozornosti a také politik musí strpět a ustát zveřejnění záznamu svého projevu. Obviněný poukázal také na nález Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 367/03 (věc Rejžek proti Vondráčkové), podle kterého „osoby veřejně činné, tedy politici, veřejní činitelé, mediální hvězdy aj. musí akceptovat větší míru veřejné kritiky než jiní občané“. Obviněný J. Šálek také namítá, že zveřejňování nahrávek se stalo běžnou součástí domácí politické kultury, představují realitu, v některých případech, že zveřejnění může být i společensky žádoucí, a proto takovému jednání podle obviněného nelze automaticky přisuzovat ani společenskou nebezpečnost. Proto namítá, že soudy nesprávně posoudily otázku naplnění „materiální stránky jednání jako znaku objektivní stránky“ tvrzeného trestného činu, když dospěly k závěru, že by zveřejnění kompromitujících nahrávek politika bylo způsobilé vyvolat těžkou újmu.

Námitka nenaplnění materiální podmínky trestnosti činu, tedy jeho nedostatečné společenské nebezpečnosti, v důsledku čeho by jednání obviněného nebylo trestným činem, rovněž odpovídá obviněným uplatněnému dovolacímu důvodu, a Nejvyšší soud se jí proto rovněž věcně zabýval.

Podle § 3 odst. 1 tr. zákona platí, že trestným činem je pro společnost nebezpečný čin, jehož znaky jsou uvedeny v tomto zákoně. Podle druhého odstavce citovaného ustanovení dále platí, že čin, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný, není trestným činem, i když jinak vykazuje znaky trestného činu. Podle čtvrtého odstavce citovaného ustanovení pak stupeň nebezpečnosti činu pro společnost je určován zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou. Citované ustanovení jednak zakotvuje tzv. formálně-materiální pojetí trestného činu, podle kterého je třeba pro trestnost jednání, které naplňuje znaky některé skutkové podstaty trestného činu, aby toto jednání zároveň vykazovalo určitou minimální míru nebezpečnosti pro společnost, a to míru vyšší než nepatrnou (resp. u mladistvých vyšší než malou - srov. § 6 odst. 2 zákona č. 218/2003 Sb., o soudnictví ve věcech mládeže), a jednak zakotvuje kritéria, jichž je třeba užít při stanovení konkrétního stupně nebezpečnosti činu pro společnost. Tato otázka má pak význam především z hlediska posouzení, zda je jednání pachatele vůbec trestné, ale dále i pro otázku, o jak závažný trestný čin se v konkrétním případě jedná. V posuzovaném případě ale Nejvyšší soud ohledně posouzení konkrétní míry nebezpečnosti jednání obviněného pro společnost neshledal žádné pochybení. Odpovídající stupeň nebezpečnosti činu pro společnost je dán zejména významem chráněného zájmu, okolnostmi, za nichž byl čin spáchán, dlouhodobostí jeho páchání jakož i zjištěnou pohnutkou obviněného. Podle názoru Nejvyššího soudu vyplývá ze všech shora uvedených okolností, že v daném případě byl konkrétní stupeň nebezpečnosti činu obviněného pro společnost nepochybně vyšší než nepatrný, a byla tedy naplněna i materiální podmínka trestnosti jeho jednání. Vzhledem k uvedenému shledal i tuto námitku obviněného J. Šálka zjevně neopodstatněnou.

K výše uvedeným námitkám, že pohrůžka souvisela se zveřejněním kompromitujících nahrávek o politikovi, Nejvyšší soud uvádí, že obecně je třeba vycházet ze zásady, že za oprávněné nelze označit jednání, jestliže bylo použito prostředku sice dovoleného, nikoliv však dovoleného ve vztahu k účelu sledovaného pachatelem. Argumentace obviněného o posuzování politika jako osoby veřejně známé odlišně od ostatních osob, nebo jeho odkaz na názor Ústavního soudu, že osoby veřejně činné, tedy politici, veřejní činitelé, mediální hvězdy aj. musí akceptovat větší míru veřejné kritiky než jiní občané, je jistě obecně správná, ale obviněný zcela pomíjí, že on namísto kritiky využil obsah kompromitujících nahrávek k obyčejnému vydírání a jeho jednání tak v žádném případě nemělo společensky žádoucí cíl, kterého se dovolává. Obviněnému zjevně nešlo o společensky žádoucí kritiku politika, který by se dopouštěl zneužívání určité veřejné funkce. Jeho cílem bylo naopak využít takové situace, a pod příslibem zatajení i dalšího takového kompromitujícího jednání poškozeného dosáhnout prospěch pro sebe nebo jiné nejmenované osoby, jimiž se zaštiťoval. O tom svědčí také okolnosti namítané obviněným, že po obecních volbách v roce 2006 provedlo nově zvolené zastupitelstvo obce Lipůvka revizi hospodaření svých předchůdců, zjistilo nedostatky mj. při nakládání s obecními pozemky, a dne 23. 4. 2007 podala obec Lipůvka podnět policii ve smyslu § 158 odst. 1 tr. ř. v souvislosti s protiprávním nakládáním s pozemky ve vlastnictví obce, ke kterému mělo dojít v roce 2001, kdy V. Sehnal byl starostou obce. Dne 3. 5. 2007, že pak byla tato věc postoupena útvaru Policie ČR v Praze a až dne 7. 5. 2007 byla pořízená nahrávka rozhovoru mezi obviněným J. Šálkem a svědkem R. Macháčem, která pak byla dne 7. 6. 2007 předložena České televizi, kde pak byla odvysílána dne 23. 7. 2007.

Nejvyšší soud proto nepřisvědčil ani námitce obviněného J. Šálka, že pokud byl poškozený prověřován pro uvedené jednání na základě podnětu obce Lipůvka, nelze mu toto klást za vinu a opačný názor soudů, včetně navazujícího závěru o jeho zavinění, že není správný. Podstata jednání, jímž byl obviněný J. Šálek uznán vinným, spočívá totiž v požadavku na zaplacení peněžité částky pod pohrůžkou použití kompromitujících materiálů a nikoliv, že by inicioval prověřování nebo trestní stíhání poškozeného V. Sehnala.

Zcela mimo uplatněný důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je pak námitka obviněného J. Šálka, kdy nesouhlasí ani se skutkovým zjištěním soudu I. stupně, že poškozený mu měl v prvním týdnu v září 2008 v Brně zaplatit (předat) částku 1 000 000 Kč. K tomu obviněný J. Šálek namítá, že z jím nabízených důkazů bylo možné zjistit, že se poškozený V. Sehnal v době tvrzeného předání finanční částky nenacházel v obci Lipůvka ani v Brně, neboť pobýval v zahraničí a měl s ním poslední kontakt v únoru 2008. Nejvyšší soud k tomu uvádí, že soud I. stupně k namítanému skutkovému zjištění dospěl na základě bezprostředního posouzení věrohodnosti rozhodných svědeckých výpovědí, když svědci vypovídali v hlavním líčení. V tomto směru je předání peněžních částek prokazováno nejen samotným poškozeným V. Sehnalem, ale také svědkem M. Pelikánem, kterému se poškozený svěřil o požadavku obviněného na zaplacení této částky, k jejímuž předání má dojít v restauraci U Němců v Brně. Uvedený svědek, který byl na žádost poškozeného předání v restauraci přítomen, potvrdil nejen přítomnost obviněného J. Šálka v této restauraci, ale také jeho převzetí peněžní částky v obálce od poškozeného. Uvedený svědek byl pak přítomen i následnému předání další částky 200 000 Kč obviněnému, přičemž v podrobnostech postačí odkázat na str. 102 až 103 a 106 odůvodnění rozsudku soudu I. stupně. Nejvyšší soud proto neshledal žádný, natož pak extrémní rozpor mezi provedenými důkazy, a na jejich základě učiněnými skutkovými zjištěními soudu I. stupně, a to jak ohledně této skutkové okolnosti, tak ani ohledně dalších skutkových zjištění zpochybňovaných obviněným. Není přitom podstatná přesná doba předání peněz, ale samotný fakt, že k tomu došlo, o čemž žádné pochybnosti nejsou. Přitom pro dokonání trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zákona není ani podstatné, že pachatel použitím pohrůžky jiné těžké újmy nedosáhl svého záměru, tj. aby poškozený pod jejím vlivem něco konal, opominul nebo trpěl. Proto nelze přisvědčit ani názoru obviněného, že jím uváděné okolnosti by mohly vyvrátit samotnou existenci skutku, jak se obviněný mylně domnívá.

Na základě uvedených důvodů, když hmotně právní námitky obviněného J. Šálka byly shledány zjevně neopodstatněnými, a ohledně dalších skutkových námitek nebyl ohledně tohoto obviněného shledán extrémní rozpor mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními soudů, bylo jeho dovolání odmítnuto podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. jako zjevně neopodstatněné.

Obviněný **Zdeněk Olah** v dovolání uplatnil důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. s tím, že ve vztahu k němu rozhodnutí soudů spočívají na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení, a také důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., když má za to, že mu byl uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští.

Předně obviněný uvádí námitky, kterými napadá skutková zjištění soudu I. stupně a které proto nelze podřadit pod žádný důvod dovolání. Pouze z hlediska zachování spravedlivého procesu proto Nejvyšší soud z pohledu skutkových námitek Z. Olaha přezkoumal důkazní situaci a zjistil, že jednání obviněného uvedené ve výroku ad 20) rozsudku soudu I. stupně bylo prokázáno bez důvodných pochybností. Nejvyšší soud proto nepřisvědčil jeho námitkám, že rozhodnutí soudů spočívají výhradně na důkazně nepodložených domněnkách a na účelovém tvrzení svědka Mgr. P. Michka, jehož tvrzení obviněný považuje za vyvrácené obsahem prostorových odposlechů, výpověďmi svědků P. Vimra a Jaroška, jakož i výpověďmi spoluobviněných, kteří popírají, že by jej znali a konečně také svojí výpovědí. Soudy nehodnotily jen části důkazů svědčících v neprospěch obviněného, ani nepominuly důkazy, které svědčily v jeho prospěch. Nejvyšší soud se ztotožnil s názorem soudu I. stupně, že výpověď svědka Mgr. P. Michka, kterou považuje obviněný za nevěrohodnou, je obviněný Z. Olah usvědčován, tato výpověď není osamocená, ale je podpořena dalšími provedenými důkazy. Z výpovědi tohoto svědka soud I. stupně učinil důvodně závěr, že setkání vyvolané obviněným Z. Olahem bylo reakcí na jeho výpověď v této trestní věci ve vztahu k osobě JUDr. M. Almásyho, kterou měl učinit v září 2009, což potvrzuje také protokol o výslechu svědka Mgr. P. Michka ze dne 10. 9. 2010, ve které vypovídal v neprospěch JUDr. M. Almásyho. Působení obviněného Z. Olaha na svědka Mgr. P. Michka, aby nepokračoval v usvědčující výpovědi ve vztahu k uvedené osobě, soud I. stupně správně dovedl také z obsahu rozhovoru mezi Mgr. P. Michkem a obviněným Z. Olahem v hotelu International dne 11. 4. 2011, při kterém se obviněný sice vyjadřoval velmi opatrně, ale jak uvedl soud I. stupně, v konečném důsledku obraz rozhovoru zcela zapadá do svědectví Mgr. P. Michka o obsahu prvního rozhovoru vedeného tamtéž s obviněným, který zdokumentován nebyl, když i z onoho druhého zdokumentovaného rozhovoru je patrné v zásadě totéž, že obviněný Mgr. P. Michka žádá, aby ve věci JUDr. M. Almásyho nevypovídal. Nelze proto souhlasit s argumentací obviněného, že v těchto odposleších opakovaně odmítá jakékoliv napojení na spoluobviněné nebo nátlak na Mgr. P. Michka, nebo že se soud nijak nevypořádává s jeho prokazatelným odmítáním těchto konstrukcí s jeho důrazným sdělením, že od nikoho ze spoluobviněných nepřichází, a také s jeho výslovným sdělením svědkovi, ať vypovídá, jak sám uzná za vhodné, že mu nemůže říkat, jak má vypovídat. K těmto námitkám postačí odkázat na str. 126 rozsudku soudu I. stupně, kde je uvedena podstatná část předmětného rozhovoru ze dne 11. 4. 2011, jakož i další důkazy podporující správnost skutkových závěrů tohoto soudu. Za skutku ad 20) výroku o vině rozsudku soudu I. stupně pak také vyplývá, jak měl obviněný Z. Olah svědka Mgr. P. Michka vydírat, a čím mu hrozil, ač obviněný v dovolání uvádí, že mu to není zřejmé. Jak soud I. stupně uvedl, z výpovědi svědka Mgr. P. Michka, jakož i ze zachyceného rozhovoru mezi jmenovaným a obviněným ze dne 11. 4. 2011, se z výpovědi tohoto svědka podávají na jeho adresu pohružky ze strany obviněného, které se dotýkají blíže nespécifikované újmy, které se dostane jeho dětem či jemu samotnému, dále pohružky ovlivněním jeho trestního stíhání v jeho neprospěch a s touto výpovědí koresponduje do značné míry i monitorovaný obsah jejich rozhovoru. Z těchto důkazů pak rovněž vyplývá, že výše naznačené důsledky by nastaly pro ten případ, že by poškozený vypovídal v neprospěch JUDr. M. Almásyho. Mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními soudu I. stupně, tak Nejvyšší soud žádný rozpor nezjistil.

Pod uplatněný důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. spadá námitka obviněného Z. Olaha, že ve výroku o vině ad 20) rozsudku soudu I. stupně jde o zcela jiné jednání, rozdílné od jednání při nadřování, které nebylo předmětem usnesení o zahájení trestního stíhání ani obžaloby, a proto při zachování totožnosti skutku nebylo možné rozhodnout tak, jak nakonec bylo rozhodnuto.

Nejvyšší soud považuje námitku obviněného Z. Olaha, že byl soudem I. stupně odsouzen za zcela jiné jednání, než pro které byl obžalován, když jde o námitku totožnosti skutku, za zjevně neopodstatněnou. Skutečnost, že obžaloba byla podána pro přečin nadřování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku není podstatná a k porušení zásady totožnosti skutku nedošlo. K otázce námitek obviněných k porušení totožnosti skutku se souhrnně vyjádřil také odvolací soud na str. 56 až 57 rozsudku, přičemž námitkám obviněných v tomto směru bez bližšího odůvodnění nepřisvědčil.

V bodě I./2) obžaloby (č. 1. 8732/sv. č. 33 tr. spisu) jež se týká také obviněného Z. Olaha, kdy jednání v něm uvedené bylo ohledně něj obžalobou posuzováno jako přečin nadřování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, je předně uveden podrobný popis souvisejícího jednání JUDr. M. Almásyho a E. Poláka spočívajícího v období let 2003 – 2010 v tom (stručně uvedeno), že bylo JUDr. M. Almásym a již zemřelým Ing. M. Toflem vyhrožováno Mgr. P. Michkovi, když k těmto vyhrůžkám využívali také E. Poláka, zdůrazňovali mu své kontakty u policie kterými dokážou ovlivnit ve svůj prospěch opatření v trestním řízení proti nim, vyvolali tak u Mgr. P. Michka dojem své naprosté beztrestnosti, takže Mgr. P. Michek z obavy o svůj život a život svých dětí nepodal na ně trestní oznámení a v dále uvedených dvou případech jednal podle jejich příkazů. V závěru skutku je pak v obžalobě uvedeno, že „nakonec ve dvou případech v měsíci dubnu 2011 v Brně byl Mgr. P. Michek kontaktován Z. Olahem a jím přesvědčován, aby upustil od předávání informací policii o činnosti JUDr. M. Almásyho a dalších členů organizované zločinecké skupiny, a tak umožnil její další činnost“, čímž měl pachatel trestného činu pomáhat v úmyslu umožnit mu, aby unikl trestnímu stíhání.

Podle výroku o vině ad 20) rozsudku soudu I. stupně se obviněný trestného činu vydírání podle § 175 odst. 1, 2 písm. e) tr. zákoníku dopustil tím, že „v období měsíce března až dubna 2011 v hotelu International v Brně požadoval po Mgr. P. Michkovi, aby nadále před orgány činnými v trestním řízení nevypovídal v neprospěch JUDr. M. Almásyho pod pohrůžkou blíže nespecifikované újmy jemu a jeho rodině a ovlivnění výsledku obžaloby podané Městským státním zástupcem v Brně pod sp. zn. 1 ZT 143/2009 u Městského soudu v Brně v jeho neprospěch“, tedy jiného pohrůžkou násilí a pohrůžkou jiné těžké újmy nutil, aby něco konal a spáchal takový čin na svědkovi.

Z citovaných skutků je zřejmé, že cílem v obžalobě uvedeného přesvědčování Mgr. P. Michka bylo, aby upustil od předávání informací policii o činnosti JUDr. M. Almásyho a dalších osob, tedy dosáhnout působením na něj, aby se relevantní informace o jejich trestné činnosti od Mgr. P. Michka nedostali k orgánům činným v trestním řízení. Stejný cíl vyplývá i ze skutku ad 20) rozsudku soudu I. stupně, podle kterého obviněný Z. Olah požadoval po Mgr. P. Michkovi, aby nadále před orgány činnými v trestním řízení

nevyprávěl v neprospěch JUDr. M. Almásyho. V této podstatné okolnosti je jednání uvedené v obžalobě shodné s jednáním uvedeným v rozsudku soudu I. stupně a zachovává tak totožnost skutku, přičemž na základě výsledků dokazování bylo přesvědčování uvedené v obžalobě upřesněno tak, že obviněný tohoto cíle chtěl dosáhnout pod danou pohružkou.

To v podstatě také vyplývá z odůvodnění rozsudku soudu I. stupně (str. 168 až 169), kde tento soud uvedl, že státní zástupce kvalifikoval jednání obviněného jako přečin nadřování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, jenž spočívá v pomoci pachateli trestného činu nejrůznějšími formami a tato součást objektivní stránky zůstala zachována. Protože nad rámec uvedeného obviněný Z. Olah ve snaze pomoci obviněnému JUDr. M. Almásymu použil prostředky, které jsou postižitelné i dle jiného ustanovení trestního zákoníku, bylo třeba jeho jednání kvalifikovat v celém jeho souhrnu podle zákonného ustanovení, které v plné šíři jeho protiprávní čin postihuje.

Podstatu skutku tvoří jednání pachatele, kterým se rozumí projevy vůle pachatele ve vnějším světě, pokud jsou zahrnuty zaviněním, a jen jednáním může být způsoben následek významný pro trestní právo, který spočívá v porušení nebo ohrožení hodnot chráněných trestním zákonem. Totožnost skutku v poměru obžaloby a rozhodnutí o ní bude zachována nejen v případě naprosté shody jednání i následku, ale také tehdy, je-li dána shoda alespoň v jednání při rozdílném následku nebo shoda alespoň v následku při rozdílném jednání, ale také tehdy, jsou-li jednání nebo následek shodné alespoň částečně, za předpokladu, že bude dána shoda v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace, která přichází v úvahu. Nebude-li tedy shoda mezi jednáním uvedeným v žalobním návrhu a tím, které bylo prokázáno v hlavním líčení, může udržovat totožnost skutku totožnost způsobeného následku a naopak. Totožnost skutku bude zachována při rozdílném následku i tehdy, když skutečnosti zjištěné v hlavním líčení, které charakterizují jednání obžalovaného, jsou alespoň částečně totožné s popisem jednání v návrhu obžaloby, to znamená i tehdy, jestliže některé části jednání obžalovaného odpadnou či se změň. Totožnosti skutku se nedotkne ani to, jestliže přistoupí okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby nebo naopak, jestliže tato okolnost nebude prokázána.

Námítka obviněného Z. Olaha o porušení totožnosti skutku proto Nejvyšší soud považuje za zjevně neopodstatněnou.

Zjevně neopodstatněná je pak také námitka obviněného Z. Olaha ohledně nesprávného právního posouzení skutku ad 20) soudem I. stupně jako zločin vydírání podle § 175 odst. 1, 2 písm. e) tr. zákoníku, tedy jako spáchání činu na svědkovi. Obviněný opakuje stejnou námitku, se kterou se již správně vypořádal soud I. stupně, který uvedl, že za svědka ve smyslu § 175 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku je třeba považovat nejen osobu, která již byla alespoň předvolána jako svědek, a má tedy již procesní postavení svědka, ale i osobu, která je pachatelem vydírána pro budoucí možný výkon její svědecké povinnosti, přičemž jednání obviněného v daném případě bylo vedeno úmyslem odradit poškozeného od řádného plnění jeho povinností vyplývajících z trestního řádu (§ 97 trestního řádu).

K opakované námitce obviněného, že Mgr. P. Michek v době údajného spáchání skutku žádným svědkem v této trestní věci nebyl, a ani mu nebylo známo, že by byl svědkem v nějaké jiné trestní věci, Nejvyšší soud uvádí, že podle setrvalé judikatury soudů není nutné, aby vydíraná osoba byla formálně v procesním postavení svědka v určité konkrétní trestní věci. K tomu lze odkázat např. na názor vyslovený k této otázce již ve Stanovisku trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2001, č. j. Tpjn 303/2001 (publikované pod č. 15/2002 Sb. rozh. tr.), podle kterého jednání pachatele uvedené v ustanovení § 235 odst. 1 tr. zákona, které směřuje proti osobě, jež vnímala skutečnosti, které mohou být podkladem pro rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení (svědek v materiálním smyslu), a které je spácháno s úmyslem odradit tuto osobu od řádného plnění jejích povinností svědka vyplývajících z trestního řádu, naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. e) tr. zákona [pozn. nyní § 175 odst. 1, 2 písm. e) tr. zákoníku] bez ohledu na to, zda svědek již byl nebo nebyl formálně předvolán ke svědecké výpovědi.

V rámci důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. obviněný Z. Olah pak namítá, že mu byl uložen nepřipustný druh trestu, když mu byl nesprávně uložen samostatný trest, ač mu měl být uložen trest souhrnný. Protože otázka uložení souhrnného trestu souvisí s hmotně právní otázkou souběhu trestných činů, lze námitku neuložení souhrnného trestu podřadit pod obviněným uplatněný důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., když souhrnný trest není druhem trestu (viz § 52 tr. zákoníku). Souhrnný trest odnětí svobody mu měl být, podle obviněného Z. Olaha, ukládán s ohledem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2011, sp. zn. 46 T 8/2010, a pokud by tak soudy učinily, s ohledem na trest uložený uvedeným rozsudkem krajského soudu v trvání 8,5 roku, by musely dospět k závěru, že je namístě upustit od uložení souhrnného trestu.

Rozsudkem soudu I. stupně v této nyní projednávané trestní věci, byl obviněnému Z. Olahovi podle § 175 odst. 2 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání 3 roků. Podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zákona byl pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazen do věznice s ostrahou [pozn. správně mělo být podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku].

Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku soud uloží souhrnný trest podle zásad uvedených v odstavci 1, když odsuzuje pachatele za trestný čin, který spáchal dříve, než byl soudem prvního stupně vyhlášen odsuzující rozsudek za jiný jeho trestný čin. Spolu s uložením souhrnného trestu soud zruší výrok o trestu uloženém pachateli rozsudkem dřívějším, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu. Souhrnný trest nesmí být mírnější než trest uložený rozsudkem dřívějším. V rámci souhrnného trestu musí soud vyslovit trest ztráty čestných titulů nebo vyznamenání, trest ztráty vojenské hodnosti, trest propadnutí majetku nebo trest propadnutí věci, jestliže takový trest byl vysloven již rozsudkem dřívějším.

Soud I. stupně na str. 194 rozsudku uvedl, že obviněný Z. Olah byl v minulosti 7x soudně trestán, přičemž k prvním pěti odsouzením pro odstup času a s ohledem na osvědčení přihlížet nelze. V souvislosti právě s ukládáním souhrnného trestu pak uvedl, že obviněný byl pro majetkovou trestnou činnost spáchanou v roce 2005 uznán vinným a odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Brně, sp. zn. 46 T 8/2010 ze dne 31. 5. 2011 (pozn. rozsudek na který

poukazuje obviněný v dovolání, viz příloha č. 101 tr. spisu) a pro násilnou trestnou činnost spáchanou v roce 2007 byl uznán vinným a odsouzen rozsudkem Okresního soudu ve Vyškově, sp. zn. 2T 261/2008 ze dne 9. 2. 2009 (příloha č. 110) a nejsou tedy dány podmínky pro ukládání trestu souhrnného. I když soud I. stupně výslovně neuvedl, na základě jaké úvahy dospěl k tomuto závěru, je zřejmé, a uvedl to v odůvodnění rozsudku soud odvolací ke stejné námitce obviněného v odvolání, že překážkou uložení souhrnného trestu bylo odsouzení pro násilnou trestnou činnost spáchanou v roce 2007, kdy obviněný Z. Olah byl uznán vinným a odsouzen rozsudkem Okresního soudu ve Vyškově, sp. zn. 2T 261/2008 ze dne 9. 2. 2009. Obviněný Z. Olah se jednáním uvedeného v bodě ad 20) rozsudku soudu I. stupně v nyní posuzované věci dopustil v březnu až dubnu 2011, a namítaný rozsudek Krajského soudu v Brně, sp. zn. 46 T 8/2010, byl vyhlášen dne 31. 5. 2011, tedy soud I. stupně v nyní posuzované věci odsuzoval obviněného Z. Olaha za trestný čin, který ve smyslu § 43 odst. 2 tr. zákoníku spáchal dříve, než byl soudem prvního stupně vyhlášen tento odsuzující rozsudek za jiný jeho trestný čin, a byly by tak formálně splněny zákonné podmínky pro uložení souhrnného trestu. Překážkou jeho uložení byl ale již zmíněný rozsudek Okresního soudu ve Vyškově, sp. zn. 2T 261/2008 ze dne 9. 2. 2009. Toto odsouzení v roce 2009 totiž vyloučilo možnost souběhu mezi jednáním Z. Olaha spáchaným v roce 2005, za které byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Brně, sp. zn. 46 T 8/2010, ze dne 31. 5. 2011, a jednáním spáchaným v březnu až dubnu 2011, za které byl odsouzen v nyní projednávané trestní věci rozsudkem Krajského soudu v Brně, protože od vyhlášení rozsudku Okresního soudu ve Vyškově, sp. zn. 2T 261/2008, a to dne 9. 2. 2009, se již nejedná o souběh trestných činů, ale trestný čin spáchaný jednáním v březnu až dubnu 2011, za které byl odsouzen v nyní projednávané trestní věci rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2014, sp. zn. 1 T 12/2012 [výrok o vině ad 20)], je již nutno posuzovat jako recidivu. Je tak zřejmé, že pro uložení souhrnného trestu ve vztahu k namítanému odsouzení nebyly splněny zákonné podmínky uvedené v ustanovení § 43 odst. 2 tr. zákoníku a rozsudek Krajského soudu v Brně je ohledně obviněného Z. Olaha také v namítaném výroku o trestu správný. Námitkou obviněného Z. Olaha proti výroku o trestu tak nebyl naplněn uplatněný důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a také tato námitka je zjevně neopodstatněná.

Na základě uvedených důvodů rozhodl Nejvyšší soud o dovoláních obviněných tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení není opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 16. června 2016

JUDr. Michal Mikláš v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Soňa Smiešna